

Arrest

nr. 341 545 van 23 februari 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. MOHAMMAD
Franklin Rooseveltlaan 70
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 11 augustus 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de minister van Asiel en Migratie van 1 juli 2025 tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 1 juli 2025 tot het opleggen van een inreisverbod van acht jaar (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 11 december 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat I. MOHAMMAD en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De niet-betwiste feiten worden in de nota met opmerkingen als volgt weergegeven:

“Verzoekende partij, met Marokkaanse nationaliteit, verblijft sedert geboorte in België. Hij werd reeds 24.02.2000 aangehouden en op 25.02.2000 onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Antwerpen op verdenking van diefstal met geweld of bedreiging, op heterdaad, met gebruik van wapens.

Het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeelde verzoeker op 21.12.2000 (op beroep tegen CR Antwerpen d.d. 15.05.2000) tot een definitieve gevangenisstraf van 4 jaar met uitstel voor een termijn van 5 jaar daar hij zich schuldig maakte aan diefstal door middel van geweld of bedreiging, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde of hebbende doen geloven gewapend te zijn, de diefstal gepleegd zijnde door 2 of meer personen (2 feiten gepleegd op 16.02.2000 en op 24.02.2000) en aan valselyk een

attest verlies identiteitskaart te hebben doen opstellen op naam en identiteit van T. I., en te doen voorzien van zijn foto, met bedrieglijk opzet de vermelde identiteit te kunnen misbruiken (feit gepleegd op 07.01.2000).

Op 11.01.2001 werd hem een voorlopige invrijheidstelling toegekend. Op 16.07.2003 werd verzoeker aangehouden en op 17.07.2003 werd hij onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Antwerpen op verdenking van poging tot moord. Op 03.10.2003 werd het aanhoudingsmandaat opgeheven en kwam hij vrij.

Op 02.07.2005 werd verzoeker onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Antwerpen op verdenking van diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, met gebruik of vertoon van wapens.

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde verzoeker op 14.03.2005 bij verstek, in staat van wettelijke herhaling, tot een definitieve gevangenisstraf van 3 maanden daar hij zich schuldig maakte aan zonder een wettige reden te kunnen doen gelden een jacht- of sportwapen gedragen te hebben, namelijk een jachtmes met vouwlemmet (feit gepleegd op 31.03.2004).

Op 06.07.2005 werd zijn veroordeling door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen d.d. 14.03.2005 in uitvoer gebracht. Op 04.10.2005 werd het aanhoudingsmandaat opgeheven en werd hij een voorlopige invrijheidstelling toegekend met betrekking tot de bij vonnis van 14.03.2005 uitgesproken straf.

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde verzoeker op 18.10.2005 bij verstek, in staat van wettelijke herhaling, tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 jaren daar hij zich schuldig maakte aan zonder een bevel van het gestelde gezag en buiten de gevallen waarin de wet de aanhouding of de gevangenhouding van bijzondere personen toelaat of voorschrijft, Ali I. aangehouden te hebben, waarbij de aangehouden of gevangen gehouden persoon met de dood bedreigd werd en aan met voorbedachten rade, opzettelijk verwondingen of slagen te hebben toegebracht aan A. I., de slagen of verwondingen een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid ten gevolge gehad hebbende (feiten gepleegd op 14.07.2003).

Op 02.02.2006 werd verzoeker opgesloten in de gevangenis van Antwerpen naar aanleiding van een verstekveroordeling door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen d.d. 19.12.2005 waarbij zijn onmiddellijke aanhouding werd gelast. Diezelfde dag werd zijn veroordeling door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen d.d. 18.10.2005 in uitvoer gebracht. Op 05.04.2006 werd het uitstel opgelegd door het arrest van het Hof van Beroep van Antwerpen d.d. 21.12.2000 in uitvoer gebracht.

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen legde verzoeker op 09.10.2006 (op verzet tegen CR Antwerpen d.d. 19.12.2005) bij toepassing van artikel 65 van het Strafwetboek een bijkomende gevangenisstraf van 8 maanden op daar hij zich schuldig maakte aan diefstal door middel van geweld of bedreiging, de diefstal gepleegd zijnde door 2 of meer personen, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde of hebbende doen geloven gewapend te zijn (feiten gepleegd op 27.05.2004). Op 17.11.2006 werd zijn veroordeling door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen d.d. 09.10.2006 in uitvoer gebracht.

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen legde verzoeker op 19.12.2006 in staat van wettelijke herhaling bij toepassing van artikel 65 van het Strafwetboek een bijkomende gevangenisstraf van 2 jaar op daar hij zich schuldig maakte aan een gsm, zijnde weggenomen, verduisterd of door misdaad of wanbedrijf verkregen zaken of een gedeelte ervan, geheel te hebben (feit gepleegd op 23.02.2004); aan diefstal door middel van geweld of bedreiging, de diefstal gepleegd zijnde bij nacht, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde of hebbende doen geloven dat gewapend te zijn (feit gepleegd in de nacht van 01.07.2005 op 02.07.2005); aan diefstal door middel van geweld of bedreiging, de diefstal gepleegd zijnde bij nacht, de schuldige om de diefstal te vergemakkelijken of zijn vlucht te verzekeren gebruik gemaakt hebbende van een gestolen voertuig of enig ander al dan niet met motor aangedreven gestolen tuig (feit gepleegd op 14.05.2005); aan diefstal door middel van geweld of bedreiging, de diefstal gepleegd zijnde door 2 of meer personen, de schuldige, om de diefstal te vergemakkelijken of hun vlucht te verzekeren, gebruik gemaakt hebbende van een voertuig of enig al dan niet met motor aangedreven tuig (feit gepleegd op 02.04.2005).

Op 23.01.2007 werd zijn veroordeling door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen d.d. 19.12.2006 in uitvoer gebracht.

De Correctionele Rechtbank van Turnhout veroordeelde verzoeker op 15.02.2008 bij verstek in staat van wettelijke herhaling tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 maanden daar hij zich schuldig maakte aan stoffen met hormonale, antihormonale anabole, bèta-adrenergische, anti-infectieuze, anti-parasitaire en anti-inflammatoire werking als dusdanig of vermengd, te hebben ingevoerd, uitgevoerd, gefabriceerd, vervoerd, verkocht, te koop aangeboden, in bezit te hebben gehad, afgeleverd of verkregen, tegen betaling of

kosteloos, zonder dat terzake een algemene vergunning werd uitgereikt door de Minister die Volksgezondheid onder zijn bevoegdheid heeft (feit gepleegd op 07.06.2007).

Verzoeker maakte zich schuldig aan diefstal door middel van geweld of bedreiging bij nacht (feit gepleegd in de nacht van 03.12.2005 op 04.12.2005). De Correctionele Rechtbank van Antwerpen stelde op 29.04.2008 vast dat voormeld bewezen verklaarde feit samen met de feiten vermeld in de in kracht van gewijsde gegane vonnissen van de Correctionele Rechtbank te Antwerpen d.d. 18.10.2005 en d.d. 09.10.2006, de opeenvolgende en voortgezette uitvoering uitmaken van eenzelfde misdadig opzet en achtte het niet nodig verzoeker een bijkomende gevangenisstraf op te leggen, daar hij reeds voldoende gestraft werd bij de vonnissen d.d. 18.10.2005 en d.d. 09.10.2006.

Op 22.09.2008 werd zijn veroordeling door de Correctionele Rechtbank van Turnhout d.d. 15.02.2008 in uitvoer gebracht.

Op 02.09.2009 werd hem een beperkte detentie toegekend door de Strafvueroordelingsrechtbank van Antwerpen (hierna SURB). Op 18.01.2010 werd verzoeker een voorwaardelijke invrijheidstelling toegekend door de SURB (strafeinde was voorzien voor 03.11.2012).

Op 07.04.2010 werd verzoeker aangehouden en op 08.04.2010 werd hij onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Antwerpen op verdenking van diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, als mededader, in bende, met behulp van geweld of bedreigingen. Op 08.07.2010 werd verzoeker door de Correctionele Rechtbank Antwerpen vrijgesproken voor de tenlasteleggingen d.d. 08.04.2010 en werd verzoeker vrijgesteld. Op 23.07.2010 gingen het Openbaar Ministerie en de burgerlijke partijen in beroep tegen het vonnis van de Correctionele Rechtbank van Antwerpen d.d. 08.07.2010. Echter, het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeelde verzoeker op 22.12.2010 (op beroep tegen CR Antwerpen d.d. 08.07.2010) tot een gevangenisstraf van 40 maanden in staat van wettelijke herhaling daar hij zich schuldig maakte aan diefstal door middel van geweld of bedreiging, de diefstal gepleegd zijnde bij nacht, door 2 of meer personen (feit gepleegd op 14.02.2010).

Op 06.10.2011 werd verzoeker opgesloten in de gevangenis van Antwerpen naar aanleiding van zijn veroordeling door het Hof van Beroep van Antwerpen d.d. 22.12.2010.

Vanaf 23.05.2013 onderging verzoeker zijn hechtenis onder Elektronisch Toezicht (hierna: E.T.). Op 14.06.2013 werd zijn E.T. ingetrokken wegens niet naleving van de voorwaarden.

Bij vonnis van de SURB van 12.08.2016 werd verzoeker opnieuw E.T. toegekend. Het E.T. ving effectief aan op 22.08.2016.

Op 16.01.2017 werd zijn E.T. nogmaals ingetrokken wegens niet naleving van de voorwaarden. Verzoeker werd diezelfde dag voorlopig aangehouden. Op 10.02.2017 besliste de SURB het E.T. niet te herroepen.

Op 16.02.2017 werd verzoeker onder aanhoudingsmandaat geplaatst en opgesloten in de gevangenis op verdenking van belaging, inbreuken op de wapenwetgeving en bedreigingen, mondeling of schriftelijk. Op 06.03.2017 werd het aanhoudingsmandaat d.d. 16.02.2017 opgeheven. Op 20.03.2017 ging verzoeker weer in E.T. Op 18.04.2017 werd hij als ontvlucht geregistreerd. Op 12.05.2017 werd zijn E.T. herroepen door de SURB. Verzoeker werd op 03.06.2017 opnieuw opgesloten in de gevangenis van Antwerpen. Op 02.09.2017 bereikte verzoeker strafeinde en werd hij in vrijheid gesteld.

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde verzoeker op 20.12.2017 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden in staat van wettelijke herhaling daar hij zich schuldig maakte aan mondeling, onder een bevel of onder een voorwaarde 3 personen te hebben bedreigd met een aanslag op personen of op eigendommen, waarop een criminele straf gesteld is en aan als particulier een vergunningsplichtig vuurwapen, namelijk een gaspistool van het merk Umarex-Walther model P22 of de daarbij horende munitie, voorhanden te hebben gehad zonder een voorafgaande vergunning (feiten gepleegd op 14.01.2017).

Op 29.08.2018 werd hij aangehouden en op 30.08.2018 werd hij opgesloten in de gevangenis van Antwerpen naar aanleiding van zijn veroordeling door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen d.d. 20.12.2017. Op 13.09.2018 werd een verstekveroordeling door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde d.d. 20.12.2017 ten uitvoer gelegd. Op 17.09.2018 tekende verzoeker verzet aan tegen deze veroordeling bij verstek. Dit verzet werd ontvankelijk verklaard op 03.10.2018. Op diezelfde datum, 03.10.2018, werd hem een voorlopige invrijheidstelling toegekend in het kader van zijn andere gevangenisstraf die op dat moment in uitvoering was, waarna hij effectief werd vrijgesteld.

Op 24.11.2018 werd verzoeker aangehouden en onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Antwerpen op verdenking van afpersing in bende, met vertoon van wapens, bij nacht, diefstal met geweld in bende met wapenvertoon, diefstal met braak, poging diefstal met geweld, in bende bij nacht, heling, bendevorming. De Correctionele Rechtbank van Dendermonde veroordeelde verzoeker op 30.01.2019 (op verzet tegen CR Dendermonde d.d. 20.12.2017) in staat van wettelijke herhaling tot een definitieve gevangenisstraf van 10 maanden daar hij zich schuldig maakte aan goederen, gelden, koopwaren, biljetten, kwijtingen, geschriften van om het even welke aard, die een verbintenis of een schuldbevrijding inhouden of teweegbrengen, en die hem overhandigd zijn onder verplichting om ze terug te geven of ze voor een bepaald doel te gebruiken of aan te wenden, bedrieglijk te hebben verduisterd of verspild en aan alleen en zonder wapens weerspannigheid, zijne elke aanval, elk verzet met geweld of bedreiging, te hebben gepleegd tegen een hoofdinspecteur en 3 inspecteurs, allen van de PZ Waasland-Noord, officieren of agenten van de administratieve of gerechtelijke politie, wanneer zij handelden ter uitvoering van wetten, van de bevelen of de beschikkingen van het openbaar gezag, van rechterlijke bevelen of van vonnissen (feiten gepleegd op 03.06.2017).

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde verzoeker op 06.11.2019 in staat van wettelijke herhaling tot een definitieve gevangenisstraf van 6 jaar daar hij zich schuldig maakte aan afpersing met behulp van geweld of bedreiging, bij nacht, door 2 of meer personen, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde of deschuldige hebbende doen geloven dat hij gewapend was (2 feiten gepleegd in de nacht van 03.11.2018 op 04.11.2018); aan diefstal door middel van geweld of bedreiging, door twee of meer personen, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of de schuldige hebbende doen geloven dat hij gewapend was (feit gepleegd op 04.11.2018); aan poging tot afpersing, bij nacht, door 2 of meer personen, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde of hebbende doen geloven dat gewapend te zijn (feit gepleegd in de nacht van 03.11.2018 op 04.11.2018); aan diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels (feit gepleegd op 23.10.2018); aan poging tot diefstal door middel van braak (feit gepleegd op 03.11.2018); aan een vrij verkrijgbaar wapen te hebben gedragen zonder daartoe een wettige reden te kunnen aantonen, namelijk een luchtdrukpistool van het merk COLT, type Defender met serienummer 11M52492 (feit gepleegd op 04.11.2018); aan deel te hebben uitgemaakt van een vereniging opgericht met het oogmerk om op personen of op eigendommen misdaden te plegen waarop levenslange opsluiting staat of opsluiting van 10 jaar tot 15 jaar of een langere termijn (feit gepleegd van 01.09.2018 tot 21.11.2018); aan deel te hebben uitgemaakt van een vereniging opgericht met het oogmerk om op personen of op eigendommen andere misdaden te plegen dan deze waarop levenslange opsluiting staat of opsluiting van 10 tot 15 jaar of een lagere termijn (feit gepleegd van 01.09.2018 tot 21.11.2018); aan deel te hebben uitgemaakt van een vereniging opgericht met het oogmerk om op personen of op eigendommen wanbedrijven te plegen (feit gepleegd van 01.09.2018 tot 21.11.2018); aan weggenomen, verduisterde of door misdaad of wanbedrijf verkregen zaken of een gedeelte ervan geheeld te hebben (feit gepleegd tussen 28.10.2018 en 23.11.2018) en aan bedreigingen door gebaren of zinnebeelden (feit gepleegd op 04.11.2018).

De Correctionele Rechtbank van Dendermonde veroordeelde verzoeker op 26.06.2023 in staat van wettelijke herhaling tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden daar hij zich schuldig maakte aan het bezit van een ongekende totale hoeveelheid cannabis, doch minstens 5 gram hasj en 3 gram weed (feiten gepleegd op 21.03.2021 en op 28.03.2021).

Het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeelde verzoeker op 23.10.2024 in staat van wettelijke herhaling tot een definitieve gevangenisstraf van 2 jaar daar hij zich schuldig maakte aan met voorbedachten rade, opzettelijk verwondingen of slagen te hebben toegebracht, met de omstandigheid dat de slagen of de verwondingen een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid ten gevolge hebben gehad (feit gepleegd op 23.05.2020).

Op 19.09.2024 werd verzoeker in de gevangenis van Beveren tijdens een gesprek met de terugkeerbegeleider op de hoogte gesteld van het feit dat overwogen werd om zijn recht op verblijf te beëindigen. Op 03.10.2024 ontving de verweerder de ingevulde vragenlijst.

De Correctionele Rechtbank van Dendermonde veroordeelde verzoeker op 18.12.2024 in staat van wettelijke herhaling tot een definitieve gevangenisstraf van 4 maanden daar hij zich schuldig maakte aan middelen te hebben verkocht, te koop te hebben aangeboden, te hebben afgeleverd of geleverd, namelijk het bezit met oog op verkoop van een totale hoeveelheid van 19,8 gram hasj (feit gepleegd op 14.02.2022) en het bezit met oog op verkoop van een totale hoeveelheid van 6 gram hasj (feit gepleegd op 13.01.2023).

Op 04.03.2025 wordt verzoeker opnieuw gesproken door de terugkeerbegeleider om na te vragen of hij nog informatie wenste toe te voegen met betrekking tot het onderzoek betreffende zijn verblijfsrecht.

Op 06.05.2025 is verzoeker gehuwd in de gevangenis van Beveren.
(...)"

Op 1 juli 2025 neemt de minister van Asiel en Migratie een beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Het betreft de eerste bestreden akte. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 10 juli 2025 en luidt als volgt:

“(...)

BESLISSING TOT BEËINDIGING VAN HET VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Mijnheer

Naam: M.

Voornaam: T.

Geboortedatum: (...) 1981

Geboorteplaats: Borgerhout

Nationaliteit: Marokko

Krachtens artikel 22§1, 1°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf en krachtens artikel 7, eerste lid, 3° en 13° wordt u bevolen het grondgebied van België te verlaten, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen(3), tenzij u beschikt over de documenten die zijn vereist om die Staten binnen te komen, van zodra u aan de gerechtelijke diensten voldaan heeft, krachtens artikel 74/14 §3, eerste lid, 3° wordt u geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan, om de volgende redenen:

Op 14.07.1981 bent u geboren te Borgerhout. U werd diezelfde dag ingeschreven in het vreemdelingenregister. Op 15.12.1983 bent u ingeschreven in het bevolkingsregister.

U werd op 24.02.2000 aangehouden en op 25.02.2000 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Antwerpen op verdenking van diefstal met geweld of bedreiging, op heterdaad, met gebruik van wapens.

Het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeelde u op 21.12.2000 (op beroep tegen CR Antwerpen d.d. 15.05.2000) tot een definitieve gevangenisstraf van 4 jaar met uitstel voor een termijn van 5 jaar daar u zich schuldig maakte aan diefstal door middel van geweld of bedreiging, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde of hebbende doen geloven gewapend te zijn, de diefstal gepleegd zijnde door 2 of meer personen (2 feiten gepleegd op 16.02.2000 en op 24.02.2000) en aan valselijk een attest verlies identiteitskaart te hebben doen opstellen op naam en identiteit van T.I., en te doen voorzien van uw foto, met bedrieglijk opzet de vermelde identiteit te kunnen misbruiken (feit gepleegd op 07.01.2000). Op 11.01.2001 werd u een voorlopige invrijheidstelling toegekend.

Op 16.07.2003 werd u aangehouden en op 17.07.2003 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Antwerpen op verdenking van poging tot moord.

Op 03.10.2003 werd het aanhoudingsmandaat opgeheven en kwam u vrij.

Op 02.07.2005 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Antwerpen op verdenking van diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, met gebruik of vertoon van wapens.

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 14.03.2005 bij verstek, in staat van wettelijke herhaling, tot een definitieve gevangenisstraf van 3 maanden daar u zich schuldig maakte aan zonder een wettige reden te kunnen doen gelden een jacht- of sportwapen gedragen te hebben, namelijk een jachtmes met vouwlemmet (feit gepleegd op 31.03.2004).

Op 06.07.2005 werd uw veroordeling door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen d.d. 14.03.2005 in uitvoer gebracht.

Op 04.10.2005 werd het aanhoudingsmandaat opgeheven en werd u een voorlopige invrijheidstelling toegekend met betrekking tot de bij vonnis van 14.03.2005 uitgesproken straf.

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 18.10.2005 bij verstek, in staat van wettelijke herhaling, tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 jaren daar u zich schuldig maakte aan zonder

een bevel van het gestelde gezag en buiten de gevallen waarin de wet de aanhouding of de gevangenhouding van bijzondere personen toelaat of voorschrijft, Ali I. aangehouden te hebben, waarbij de aangehouden of gevangen gehouden persoon met de dood bedreigd werd en aan met voorbedachten rade, opzettelijk verwondingen of slagen te hebben toegebracht aan Ali I., de slagen of verwondingen een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid ten gevolge gehad hebbende (feiten gepleegd op 14.07.2003).

Op 02.02.2006 werd u opgesloten in de gevangenis van Antwerpen naar aanleiding van een verstekveroordeling door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen d.d. 19.12.2005 waarbij uw onmiddellijke aanhouding werd gelast.

Diezelfde dag werd uw veroordeling door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen d.d. 18.10.2005 in uitvoer gebracht. Op 05.04.2006 werd het uitstel u opgelegd door het arrest van het Hof van Beroep van Antwerpen d.d. 21.12.2000 in uitvoer gebracht.

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen legde u op 09.10.2006 (op verzet tegen CR Antwerpen d.d. 19.12.2005) bij toepassing van artikel 65 van het Strafwetboek een bijkomende gevangenisstraf van 8 maanden op daar u zich schuldig maakte aan diefstal door middel van geweld of bedreiging, de diefstal gepleegd zijnde door 2 of meer personen, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde of hebbende doen geloven gewapend te zijn (feiten gepleegd op 27.05.2004).

Op 17.11.2006 werd uw veroordeling door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen d.d. 09.10.2006 in uitvoer gebracht.

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen legde u op 19.12.2006 in staat van wettelijke herhaling bij toepassing van artikel 65 van het Strafwetboek een bijkomende gevangenisstraf van 2 jaar op daar u zich schuldig maakte aan een gsm, zijnde weggenomen, verduisterd of door misdaad of wanbedrijf verkregen zaken of een gedeelte ervan, geheel te hebben (feit gepleegd op 23.02.2004); aan diefstal door middel van geweld of bedreiging, de diefstal gepleegd zijnde bij nacht, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde of hebbende doen geloven dat gewapend te zijn (feit gepleegd in de nacht van 01.07.2005 op 02.07.2005); aan diefstal door middel van geweld of bedreiging, de diefstal gepleegd zijnde bij nacht, de schuldige om de diefstal te vergemakkelijken of zijn vlucht te verzekeren gebruik gemaakt hebbende van een gestolen voertuig of enig ander al dan niet met motor aangedreven gestolen tuig (feit gepleegd op 14.05.2005); aan diefstal door middel van geweld of bedreiging, de diefstal gepleegd zijnde door 2 of meer personen, de schuldige, om de diefstal te vergemakkelijken of hun vlucht te verzekeren, gebruik gemaakt hebbende van een voertuig of enig al dan niet met motor aangedreven tuig (feit gepleegd op 02.04.2005).

Op 23.01.2007 werd uw veroordeling door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen d.d. 19.12.2006 in uitvoer gebracht.

De Correctionele Rechtbank van Turnhout veroordeelde u op 15.02.2008 bij verstek in staat van wettelijke herhaling tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 maanden daar u zich schuldig maakte aan stoffen met hormonale, antihormonale anabole, bèta-adrenergische, anti-infectieuze, anti-parasitaire en anti-inflammatoire werking als dusdanig of vermengd, te hebben ingevoerd, uitgevoerd, gefabriceerd, vervoerd, verkocht, te koop aangeboden, in bezit te hebben gehad, afgeleverd of verkregen, tegen betaling of kosteloos, zonder dat terzake een algemene vergunning werd uitgereikt door de Minister die Volksgezondheid onder zijn bevoegdheid heeft (feit gepleegd op 07.06.2007).

U maakte zich schuldig aan diefstal door middel van geweld of bedreiging bij nacht (feit gepleegd in de nacht van 03.12.2005 op 04.12.2005). De Correctionele Rechtbank van Antwerpen stelde op 29.04.2008 vast dat voormeld bewezen verklaarde feit samen met de feiten vermeld in de in kracht van gewijsde gegane vonnissen van de Correctionele Rechtbank te Antwerpen d.d. 18.10.2005 en d.d. 09.10.2006, de opeenvolgende en voortgezette uitvoering uitmaken van eenzelfde misdadig opzet en achtte het niet nodig u een bijkomende gevangenisstraf op te leggen, daar u reeds voldoende gestraft werd bij de vonnissen d.d. 18.10.2005 en d.d. 09.10.2006.

Op 22.09.2008 werd uw veroordeling door de Correctionele Rechtbank van Turnhout d.d. 15.02.2008 in uitvoer gebracht.

Op 02.09.2009 werd u een beperkte detentie toegekend door de Strafvueroeringsrechtbank van Antwerpen (hierna SURB).

Op 18.01.2010 werd u een voorwaardelijke invrijheidstelling toegekend door de SURB (uw strafeinde was voorzien voor 03.11.2012).

Op 07.04.2010 werd u aangehouden en op 08.04.2010 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Antwerpen op verdenking van diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, als mededader, in bende, met behulp van geweld of bedreigingen.

Op 08.07.2010 werd u door de Correctionele Rechtbank Antwerpen vrijgesproken voor de tenlasteleggingen d.d. 08.04.2010 en werd u vrijgesteld. Op 23.07.2010 gingen het Openbaar Ministerie en de burgerlijke partijen in beroep tegen het vonnis van de Correctionele Rechtbank van Antwerpen d.d. 08.07.2010.

Het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeelde u op 22.12.2010 (op beroep tegen CR Antwerpen d.d. 08.07.2010) tot een gevangenisstraf van 40 maanden in staat van wettelijke herhaling daar u zich schuldig maakte aan diefstal door middel van geweld of bedreiging, de diefstal gepleegd zijnde bij nacht, door 2 of meer personen (feit gepleegd op 14.02.2010).

Op 06.10.2011 werd u opgesloten in de gevangenis van Antwerpen naar aanleiding van uw veroordeling door het Hof van Beroep van Antwerpen d.d. 22.12.2010.

Vanaf 23.05.2013 onderging u uw hechtenis onder Elektronisch Toezicht (hierna: E.T.).

Op 14.06.2013 werd uw E.T. ingetrokken wegens niet naleving van de voorwaarden.

Bij vonnis van de SURB van 12.08.2016 werd u opnieuw E.T. toegekend. Het E.T. ving effectief aan op 22.08.2016.

Op 16.01.2017 werd uw E.T. nogmaals ingetrokken wegens niet naleving van de voorwaarden. U werd diezelfde dag voorlopig aangehouden. Op 10.02.2017 besliste de SURB het E.T. niet te herroepen.

Op 16.02.2017 werd u onder aanhoudingsmandaat geplaatst en opgesloten in de gevangenis op verdenking van belaging, inbreuken op de wapenwetgeving en bedreigingen, mondeling of schriftelijk.

Op 06.03.2017 werd het aanhoudingsmandaat d.d. 16.02.2017 opgeheven.

Op 20.03.2017 ging u weer in E.T.

Op 18.04.2017 werd u als ontvlucht geregistreerd.

Op 12.05.2017 werd uw E.T. herroepen door de SURB.

U werd op 03.06.2017 opnieuw opgesloten in de gevangenis van Antwerpen.

Op 02.09.2017 bereikte u strafeinde en werd u in vrijheid gesteld.

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 20.12.2017 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden in staat van wettelijke herhaling daar u zich schuldig maakte aan mondeling, onder een bevel of onder een voorwaarde 3 personen te hebben bedreigd met een aanslag op personen of op eigendommen, waarop een criminele straf gesteld is en aan als particulier een vergunningsplichtig vuurwapen, namelijk een gaspistool van het merk Umarex-Waltherr model P22 of de daarbij horende munitie, voorhanden te hebben gehad zonder een voorafgaande vergunning (feiten gepleegd op 14.01.2017).

Op 29.08.2018 werd u aangehouden en op 30.08.2018 werd u opgesloten in de gevangenis van Antwerpen naar aanleiding van uw veroordeling door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen d.d. 20.12.2017.

Op 13.09.2018 werd een verstekveroordeling door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde d.d. 20.12.2017 ten uitvoer gelegd. Op 17.09.2018 tekende u verzet aan tegen deze veroordeling bij verstek. Dit verzet werd ontvankelijk verklaard op 03.10.2018.

Op diezelfde datum, 03.10.2018, werd u een voorlopige invrijheidstelling toegekend in het kader van uw andere gevangenisstraf die op dat moment in uitvoering was, waarna u effectief werd vrijgesteld.

Op 24.11.2018 werd u aangehouden en onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Antwerpen op verdenking van afpersing in bende, met vertoon van wapens, bij nacht, diefstal met geweld in bende met wapenvertoon, diefstal met braak, poging diefstal met geweld, in bende bij nacht, heling, bendevoorming.

De Correctionele Rechtbank van Dendermonde veroordeelde u op 30.01.2019 (op verzet tegen CR Dendermonde d.d. 20.12.2017) in staat van wettelijke herhaling tot een definitieve gevangenisstraf van 10 maanden daar u zich schuldig maakte aan goederen, gelden, koopwaren, biljetten, kwijtingen, geschriften

van om het even welke aard, die een verbintenis of een schuldbevrijding inhouden of teweegbrengen, en die u overhandigd zijn onder verplichting om ze terug te geven of ze voor een bepaald doel te gebruiken of aan te wenden, bedrieglijk te hebben verduisterd of verspild en aan alleen en zonder wapens weerspanningheid, zijne elke aanval, elk verzet met geweld of bedreiging, te hebben gepleegd tegen een hoofdinspecteur en 3 inspecteurs, allen van de PZ Waasland-Noord, officieren of agenten van de administratieve of gerechtelijke politie, wanneer zij handelden ter uitvoering van wetten, van de bevelen of de beschikkingen van het openbaar gezag, van rechterlijke bevelen of van vonnissen (feiten gepleegd op 03.06.2017).

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 06.11.2019 in staat van wettelijke herhaling tot een definitieve gevangenisstraf van 6 jaar daar u zich schuldig maakte aan afpersing met behulp van geweld of bedreiging, bij nacht, door 2 of meer personen, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde of de schuldige hebbende doen geloven dat hij gewapend was (2 feiten gepleegd in de nacht van 03.11.2018 op 04.11.2018); aan diefstal door middel van geweld of bedreiging, door twee of meer personen, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of de schuldige hebbende doen geloven dat hij gewapend was (feit gepleegd op 04.11.2018); aan poging tot afpersing, bij nacht, door 2 of meer personen, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde of hebbende doen geloven dat gewapend te zijn (feit gepleegd in de nacht van 03.11.2018 op 04.11.2018); aan diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels (feit gepleegd op 23.10.2018); aan poging tot diefstal door middel van braak (feit gepleegd op 03.11.2018); aan een vrij verkrijgbaar wapen te hebben gedragen zonder daartoe een wettige reden te kunnen aantonen, namelijk een luchtdrukpistool van het merk COLT, type Defender met serienummer 11M52492 (feit gepleegd op 04.11.2018); aan deel te hebben uitgemaakt van een vereniging opgericht met het oogmerk om op personen of op eigendommen misdaden te plegen waarop levenslange opsluiting staat of opsluiting van 10 jaar tot 15 jaar of een langere termijn (feit gepleegd van 01.09.2018 tot 21.11.2018); aan deel te hebben uitgemaakt van een vereniging opgericht met het oogmerk om op personen of op eigendommen andere misdaden te plegen dan deze waarop levenslange opsluiting staat of opsluiting van 10 tot 15 jaar of een lagere termijn (feit gepleegd van 01.09.2018 tot 21.11.2018); aan deel te hebben uitgemaakt van een vereniging opgericht met het oogmerk om op personen of op eigendommen wanbedrijven te plegen (feit gepleegd van 01.09.2018 tot 21.11.2018); aan weggenomen, verduisterde of door misdaad of wanbedrijf verkregen zaken of een gedeelte ervan geheeld te hebben (feit gepleegd tussen 28.10.2018 en 23.11.2018) en aan bedreigingen door gebaren of zinnebeelden (feit gepleegd op 04.11.2018).

De Correctionele Rechtbank van Dendermonde veroordeelde u op 26.06.2023 in staat van wettelijke herhaling tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden daar u zich schuldig maakte aan het bezit van een ongekeerde totale hoeveelheid cannabis, doch minstens 5 gram hasj en 3 gram weed (feiten gepleegd op 21.03.2021 en op 28.03.2021).

Het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeelde u op 23.10.2024 in staat van wettelijke herhaling tot een definitieve gevangenisstraf van 2 jaar daar u zich schuldig maakte aan met voorbedachten rade, opzettelijk verwondingen of slagen te hebben toegebracht, met de omstandigheid dat de slagen of de verwondingen een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid ten gevolge hebben gehad (feit gepleegd op 23.05.2020).

De Correctionele Rechtbank van Dendermonde veroordeelde u op 18.12.2024 in staat van wettelijke herhaling tot een definitieve gevangenisstraf van 4 maanden daar u zich schuldig maakte aan middelen te hebben verkocht, te koop te hebben aangeboden, te hebben afgeleverd of geleverd, namelijk het bezit met oog op verkoop van een totale hoeveelheid van 19,8 gram hasj (feit gepleegd op 14.02.2022) en het bezit met oog op verkoop van een totale hoeveelheid van 6 gram hasj (feit gepleegd op 13.01.2023).

+++

U werd veelvuldig veroordeeld voor een hele resem van feiten waaronder meerdere diefstallen of pogingen daartoe, al dan niet met verzwarende omstandigheden, bedreigingen, inbreuken op de wapen- en drugswetgeving, opzettelijke slagen en verwondingen, heling, afpersing en bendevorming. Deze veroordelingen hadden kennelijk niet het gewenste effect aangezien u bleef volharden in het bewandelen van het criminele pad. U bevindt zich in de strafcategorie van 7 tot 10 jaar en uw strafeinde is op het moment van onderhavig schrijven voorzien voor 20.07.2028.

U werd op 21.12.2000 door het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeeld voor 2 diefstallen met verzwarende omstandigheden gepleegd op 16.02.2000 en 24.02.2000 en voor valsheid in geschrifte gepleegd op 07.01.2000. Beide diefstallen werden gepleegd door 2 of meer personen onder bedreiging van een wapen. Zeker één van de slachtoffers werd ook neergeslagen en met traangas behandeld. Verder blijkt uit het strafdossier dat speurders van de sectie "Pick-Pockets" die u volgden voor de diefstal gepleegd op 24.02.2000, duidelijk vaststelden dat u en uw broer A. M., zich niet als gewone wandelaars gedroegen, doch

beiden alleen oog hadden voor potentiële slachtoffers en dat u mee op de vlucht ging en een wapen gebruikte. Ook de valsheid in geschriften werd door u toegegeven. De feiten werden bewezen verklaard. De feiten zijn ernstig en geven blijk van een gebrek aan respect voor andermans eigendom. U maakte bij twee gelegenheden gebruik van een alarmpistool. Het Hof oordeelde dat u een dermate gevaarlijke ingesteldheid had dat u een tijdlang uit de maatschappij diende verwijderd te worden en veroordeelde u tot een gevangenisstraf van 4 jaar met uitstel voor een termijn van 5 jaar. Het uitstel diende te voorkomen dat u zou hervallen en u diende te beseffen dat bij herval, het toegestane uitstel kon worden herroepen.

Op 31.03.2004 werd u betrappt in het bezit van een jachtmes met een vouwlemmet. De rechtbank veroordeelde u bij verstek tot een gevangenisstraf van 3 maanden. Uit het vonnis d.d. 14.03.2005 blijkt: "De feiten zijn ontoelaatbaar vermits ze het veiligheidsgevoel van de burgers op negatieve wijze beïnvloeden."

Op 14.07.2003 werd op de parking van Ter Rivierenhof te Deurne een bebloede man aangetroffen met verwondingen afkomstig van messteken. Het slachtoffer verklaarde dat hij door 5 mannen van Marokkaanse origine tegen zijn wil was meegenomen in een voertuig en hij op de parking uit het voertuig werd gehaald. De 5 mannen waren vervolgens rond hem komen staan, zijn hem beginnen slaan en hebben hem verschillende messteken toegebracht. Eén van de daders verklaarde de feiten te hebben gepleegd omdat het slachtoffer enkele dagen voordien zijn portefeuille zou hebben gestolen. Uit zijn verklaringen bleek dat u en uw vader het slachtoffer op het spoor waren gekomen en dat jullie deze dader daarvan op de hoogte hadden gebracht. U en uw vader waren betrokken bij de wederrechtelijke vrijheidsberoving en de slagen die aan het slachtoffer werden toegebracht, zoals bleek uit de herkenning door het slachtoffer en de verklaringen van de mededaders. Uit het vonnis van de Correctionele Rechtbank van Antwerpen d.d. 18.10.2005, waarmee voormelde feiten bestraft werden, blijkt: "De feiten zijn ernstig en wijzen in hoofde van beklagde op een gebrek aan respect voor andermans psychische en fysieke integriteit. In een democratische rechtstaat kan niet worden toegestaan dat burgers met geweld het recht in eigen handen nemen om disputen te beslechten." U had reeds een gevuld strafregister en de rechtbank veroordeelde u bij verstek tot een gevangenisstraf van 2 jaren.

U werd op 09.10.2006 veroordeeld voor een diefstal met geweld of bedreiging, door 2 of meer personen en met wapenvertoon, gepleegd op 27.05.2004. De buit bestond uit 370 euro en een gsm Nokia. U ging over tot bekentenissen en werd herkend door het slachtoffer. De correctionele rechtbank van Antwerpen was van oordeel dat de feiten gepleegd werden met eenzelfde opzet als de feiten waarvoor u veroordeeld werd bij het definitief vonnis d.d. 18.10.2005 maar gelet op de aard en ernst van de feiten en uw toen reeds indrukwekkend strafregister achtte de rechtbank het opportuun een bijkomende gevangenisstraf van 8 maanden op te leggen. Het onder bedreiging van wapens beroven van onschuldige slachtoffers is absoluut onduldbaar en vereiste dan ook een zeer strenge betuiging.

Wanneer op 23.02.2004 een bestuurder in een geparkeerd voertuig stapte, werd hij door 2 mannen overvallen. Onder bedreiging van een vuurwapen werd hij beroofd van zijn portefeuille en zijn gsm. Telefonieonderzoek bracht aan het licht dat de gestolen gsm zeer kort na de feiten gekoppeld werd aan uw oproepnummer. U ontkende evenwel iets met de overval te maken te hebben en hield vol de gsm op straat te hebben gekocht van een onbekende. Met betrekking tot deze tenlastelegging heeft de rechtbank u veroordeeld voor heling.

Op 14.05.2005 werd een jongeman slachtoffer van een diefstal met geweld. Hij werd door u op zijn fietst gestopt waarna u zijn iPod, gsm en fiets stal. Het slachtoffer herkende u bij fotoconfrontatie. U bekende de diefstal gepleegd te hebben.

In de nacht van 01 op 02.07.2005 werd een jongeman onder bedreiging van een vuurwapen beroofd van zijn gsm en 20 euro. U werd in de omgeving aangetroffen, beantwoordde aan de beschrijving gegeven door het slachtoffer en probeerde u te verschuilen voor de politiediensten. Op de grond naast u werd de gsm van het slachtoffer teruggevonden. Het slachtoffer en een getuige herkenden u. U ontkende aanvankelijk uw betrokkenheid, maar bekende ter zitting de overval gepleegd te hebben. Wanneer u na deze overval werd gevat, bleek u in het bezit te zijn van de Buzzy pass van een 17-jarige jongen die op 02.04.2005 het slachtoffer werd van een diefstal met geweld. Hij werd achtervolgd en vervolgens overvallen door 3 mannen, die hem slagen toedienden en zich meester maakten van zijn portefeuille, zijn MP3-speler en zijn juwelen. U bekende de overval en werd herkend door het slachtoffer in de line-up. U wees 2 mededaders aan.

De feiten wijzen in uw hoofde op een gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van uw jonge slachtoffers, ten overstaan van wie u zich zeer bedreigend en gewelddadig opstelde zonder rekenschap te geven van de traumatische gevolgen van uw handelswijze. De feiten getuigen eveneens van een gebrek aan respect voor andermans eigendom.

Aangezien de feiten waarvoor u veroordeeld werd bij vonnis van 18.10.2005 en bij vonnis van 09.10.2006 van de Correctionele Rechtbank van Antwerpen, net als de bovengenoemde feiten werden gepleegd in het kader van uw druggebruik, stelde de rechtbank vast dat deze de opeenvolgende en vooruitgezette uitvoering waren van hetzelfde misdadig opzet. De rechtbank hield bijgevolg rekening met de bij die vonnissen opgelegde straffen, maar achtte deze niet voldoende als bestraffing en legde op 19.12.2006 een bijkomende gevangenisstraf van 2 jaar op.

Op 07.06.2007 werd u betrapt met een ongekende hoeveelheid drugs. U werd voor deze feiten op 15.02.2008 bij verstek veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 maanden.

Op 14.02.2010 werd een koppel op de trap van de metro van achter aangevallen, geduwd en gestampt met als doel hun geldbeugel te stelen. Tijdens het gevecht met de slachtoffers die zich verzetten tegen de diefstal, kon één van hen de muts van één van de daders aftrekken. Na de schermutseling met de slachtoffers werd uw gsm ter plaatse aangetroffen. Niettegenstaande u uw verklaringen veelvuldig aanpaste en de rechtbank in eerste aanleg u niet geloofwaardig vond overkomen, was de rechtbank van oordeel dat er onvoldoende elementen waren om uw betrokkenheid bij de feiten met zekerheid te weerhouden en werd u vrijgesproken. De burgerlijke partijen en het Openbaar Ministerie stelden een hoger beroep in tegen het vonnis dat op 08.07.2010 werd uitgesproken. Het Hof van Beroep van Antwerpen oordeelde dat uw schuld wél vaststond en veroordeelde u op 22.12.2010 tot een gevangenisstraf van 40 maanden. Uit het arrest blijkt: "Het feit heeft zich voorgedaan zoals omschreven in de tenlastelegging. [...] Het komt gepast voor bij de straftoemeting rekening te houden met de aard van het feit, de omvang van het gebruikte zinloze geweld, het strafrechtelijk verleden van beklaagde die reeds op 21 december 2000 voor soortgelijke feiten werd veroordeeld bij arrest van het Hof van Beroep tot een gevangenisstraf van vier jaar en vervolgens in 2005 tot voormelde straf van twee jaar. Kort voor het feit van de tenlastelegging had hij de strafinrichting verlaten [er wordt verwezen naar de voorwaardelijke invrijheidstelling van 18.01.2010]. Gelet op het geheel van het voorgaande vormt beklaagde een aanzienlijk veiligheidsrisico in de samenleving."

Bij vonnis van de SURB van 12.08.2016 werd u (opnieuw) E.T. toegekend. Uit het "vonnis tot toekenning van een elektronisch toezicht en tot afwijzing van een beperkte detentie" van de SURB Gent d.d. 12.08.2016 blijkt: "Eerdere kansen om u te reintegreren liepen telkens fout. In het licht van uw naderende strafeinde achtte deze rechtbank het alsnog aangewezen dat u een nieuw reclasseringsplan zou uitwerken. U heeft immers een groot onvermogen om met stress en problemen om te gaan en een ongecontroleerde terugkeer naar de maatschappij bij strafeinde houdt een zeer groot risico op mislukking in. Bij bijzondere maatregel werden u dan ook uitgaansvergunningen toegekend om uw reclasseringsplan verder te concretiseren. U stelt nu voor te gaan wonen in opvanghuis St-Andries, (...). U doorliep bij hen de intakeprocedure en bent er welkom onder elektronisch toezicht. Als dagbesteding kan u op 16 augustus 2016 starten met een opleiding 'bekister' bij de VDAB te Hamme. Na deze opleiding zal de VDAB u oriënteren naar een zorgtraject met het oog op het bekomen van een geschikte tewerkstelling. Voor de behandeling van uw verslavingsprobleem heeft u contact genomen met de Sleutel maar zij willen pas een intake doen als u in elektronisch toezicht bent. Een begeleiding bij hen is niet mogelijk tijdens een beperkte detentie. U zal dit dus nog verder dienen te concretiseren van zodra u in elektronisch toezicht bent. Voor de opvolging van uw schuldenproblematiek wenst u een collectieve schuldenregeling uit te werken in overleg met uw raadsman. Vermits uw strafeinde nadert en er momenteel een voldoende veilig sociaal reclasseringsplan voorligt, is de rechtbank van mening dat een geleidelijke en gecontroleerde terugkeer naar de samenleving de voorkeur verdient. Het elektronisch toezicht wordt dan ook toegekend." De SURB hoopte dat u deze keer de geboden kansen wel tot een goed einde kon brengen. U diende er zich immers van bewust te zijn dat het naleven van de voorwaarden en afspraken nauwgezet zou opgevolgd worden en dat het verloop van het E.T. bepalend zou zijn voor het toekennen van eventuele toekomstige strafuitvoeringsmodaliteiten. Het E.T. trad effectief in werking op 22.08.2016 en uw strafeinde was voorzien voor 02.09.2017. Het E.T. diende meermaals herroepen te worden wegens het niet naleven van de voorwaarden of het plegen van nieuwe feiten. Op 18.04.2017 werd u als ontvlucht geregistreerd en u werd uiteindelijk op 03.06.2017 opnieuw opgesloten in de gevangenis van Antwerpen waar u tot strafeinde bleef.

Op 14.01.2017, minder dan 5 maanden na het in werking treden van uw E.T., kregen verbalisanten de opdracht zich naar het politiebureau te begeven alwaar een dame was aangekomen met melding dat haar ex-partner er met één van de kinderen vandoor was gegaan onder bedreiging van een wapen. Mevrouw P. J. verklaarde dat zij op het moment van de feiten samen met de kinderen bij haar nieuwe vriend was. Om 15:00 uur werd aan de deur gebeld en stond u voor de deur. U zou de schoonmoeder opzij geduwd hebben en naar boven gelopen zijn, daar trof u P. J., de kinderen en haar nieuwe vriend aan. U riep tegen haar dat ze niet in de woning hoorde te zijn samen met de kinderen. Haar vriend vroeg u om normaal te doen, waarop u een vuurwapen zou hebben getoond en tegen het hoofd van de vriend zou hebben gehouden. P. J. verklaarde vervolgens dat zij bang was en u duidelijk maakte dat u, indien u zou vertrekken, uw zoon A. mocht meenemen. Het minderjarig kind M. A. werd door de verbalisanten aangetroffen op het adres van uw toenmalige vriendin. Hij had geen uitwendige verwondingen. U verklaarde o.a. dat u een vonnis had met een

bepaalde verblijfsregeling met betrekking tot uw kinderen en dat uw ex erg moeilijk deed met betrekking tot het omgangsrecht sinds u weer een vriendin had. Uw ex zou u voortdurend bedreigd hebben en "ging u flikken met het nep wapen dat u in uw bezit had". U gaf toe thuis inderdaad een alarmpistool te hebben liggen doch zou dit op 14.01.2017 geenszins meegenomen hebben. U wou uw zoontje gaan halen voor uitoefening van de verblijfsregeling en zou uw zoon nooit gaan halen onder bedreiging van een wapen. U erkende wel op 14.01.2017 op de plaats der feiten te zijn geweest om uw zoontje op te halen en mondelinge bedreigingen, onder bevel of voorwaarde te hebben geuit. Het alarmpistool werd bij de huiszoeking op het adres van uw toenmalige vriendin teruggevonden. U werd dan ook veroordeeld voor feiten van inbreuken op de wapenwetgeving en bedreigingen door gebaren of zinnebeelden. Uit het vonnis van de Correctionele rechtbank van Antwerpen d.d. 20.12.2017 blijkt: "Beklaagde kon zijn driften niet onder controle houden in de context dat zijn ex-partner hem ook misbruikte met zijn enkelband. Wapenbezit leidt wel tot een maatschappelijke onveiligheid. [...] Beklaagde trekt klaarblijkelijk geen lessen uit voorgaande veroordelingen. [...] Uit de debatten ter zitting blijkt dat beklagde een nieuwe relatie onderhoudt en alles in het werk stelt om zijn omgangsrecht met de kinderen goed te laten verlopen. Beklaagde vroeg een werkstraf wat de rechtbank niet het gepaste signaal vindt gelet op zijn beladen voorgeschiedenis." De rechter veroordeelde u op 20.12.2017 tot een gevangenisstraf van 6 maanden.

Nog geen 5 maanden later, op 03.06.2017, maakte u zich schuldig aan verduistering van een gsm en weerspanning. De feiten vertoonden een zekere ernst. De rechtbank stelde dat u over een lijvig strafrechtelijk verleden beschikte. Deze veroordelingen hadden kennelijk niet het gewenste heilzaam effect aangezien u volhardde in het bewandelen van het criminele pad. De rechtbank stelde vast dat u klaarblijkelijk steeds dezelfde feiten pleegde, ondanks repetitieve en zware bestraffingen. Bovendien trachtte u de plaats der feiten te ontvluchten en pleegde u weerspanning tegenover de politiediensten. U werd op 30.01.2019 (op verzet tegen het vonnis bij verstek d.d. 20.12.2017) door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde veroordeeld tot een gevangenisstraf van 10 maanden.

Geen van de voorgaande veroordelingen, noch de daaropvolgende gevangenisstraffen, hebben u tot enig inzicht of gedragsverandering kunnen bewegen. Integendeel, amper een half jaar na uw invrijheidstelling pleegde u opnieuw meerdere bijzonder ernstige en gewelddadige feiten, wat leidde tot een veroordeling tot 6 jaar gevangenisstraf op 06.11.2019. Uw hardnekkig crimineel gedrag wijst op een verontrustend gebrek aan respect voor de rechtsorde en vormt een reëel gevaar voor de samenleving. Het feit dat u telkens opnieuw hervalt in strafbaar gedrag toont aan dat het recidiverisico bijzonder hoog blijft en dat eerdere sancties geen enkel ontradend effect hebben gehad.

Zo maakte u tussen 01.09.2018 en 21.11.2018 deel uit van een vereniging met het oog op het plegen van een reeks aan strafbare feiten. Jullie opereerden vanuit verschillende uitvalsbasisen en waren in de geviseerde periode zeer vaak 'op stap', waarbij jullie zich schuldig maakten, in wisselende samenstelling, aan een reeks afpersingen, diefstallen met geweld en bedreigingen. Er was geen sprake van slechts occasioneel overleg, wel integendeel. Uit het strafonderzoek bleek dat ieder binnen de vereniging en tijdens de diverse bewezen feiten zijn eigen taak en rol had.

Op 23.10.2018 hebt u samen met een kompaan ingebroken in een woning. Het slachtoffer verklaarde dat hij zijn woning verliet van 17u tot 19u om naar de dokter te gaan. Toen hij terugkwam zag hij dat er ingebroken was in zijn appartement en dat de glazen inkomdeur was stukgeslagen. Zijn appartement was helemaal doorzocht en er waren ook bloedsporen in de hal, de woonkamer en het terras. De buurman, getuige van de feiten, herkende u en een minderjarige in een fotodossier als daders van deze inbraak.

In de nacht van 03 op 04.11.2018 werden 2 personen gedwongen onder bedreiging van een wapen hun gsm-toestel af te geven in het premetrostation Astrid. Tevens werd geprobeerd om bij een ander slachtoffer een gsm af te persen. U werd herkend in een fotodossier. Eén van de slachtoffers herkende u als degene die hem bedreigde met een wapen (luchtdrukpistool), u duwde dit tegen zijn borst en sloeg ermee op zijn hand toen hij zijn gsm niet meteen wilde lossen. Ook het slachtoffer van de poging tot afpersing, duidde u aan. U verklaarde dat het plan om gsm's af te persen reeds door uw kompaan in de tram werd geopperd. U stelde dat 2 van uw kompanen op de slachtoffers zijn afgestapt en jullie na de afpersing met 6 terug zijn vertrokken (4 meerderjarigen en 2 minderjarigen). Deze verklaring strookte niet geheel met de camerabeelden, waarop te zien was hoe u als eerste op het slachtoffer was afgestapt.

In de nacht van 03.11.2018 op 04.11.2018 probeerde u ook samen met 3 anderen een diefstal met braak te plegen. Eén van uw kompanen wist in een woning een 'potje van 1.000 euro' liggen, er zouden ook 2 wapens liggen. Het slachtoffer verklaarde dat er enkele personen aan zijn voordeur geweest waren. Hij had iemand over de tuinmuur zien klimmen omstreeks 22u45. Vervolgens werd er verschillende keren aangebeld en op de deur geklopt. Hij deed niet open omdat hij vermoedde dat het dezelfde personen betrof die hem op 31.10.2018 kwamen bedreigen uit wraak. Boven de deur hing een camera en het slachtoffer herkende één van de daders. De politie stelde beschadigingen vast, vermoedelijk afkomstig van een schroevendraaier,

zowel op de deur als op de deurstijl. Er was ook schade aan de poort aan de voorzijde van de woning en aan de afsluiting bij de buurman. Uit analyse van de camerabeelden gemaakt aan de oprit van de woning blijkt dat er zich 6 personen ophielden rond de woning. Verbalisanten herkenden twee van uw kompanen, die (gedeeltelijke) bekentenissen aflegden. U stelde zich niets te kunnen herinneren. De rechtbank achtte dit feit bewezen gelet op de vaststellingen van de verbalisanten, de camerabeelden, de verklaringen van het slachtoffer, de verklaringen en gedeeltelijke bekentenissen van uw kompanen.

Op 04.11.2018 werd een overval gepleegd op "Anni's winkel". De verkoopster verklaarde dat een man en een vrouw de winkel binnenkwamen en direct naar de kassa gingen. De verkoopster werd bedreigd met een zwart handvuurwapen en moest de kassa openen. De 2 daders hebben haar ook met de dood bedreigd. Ze hebben het wapen tegen haar hoofd en tegen haar borst geplaatst. De man droeg een masker of doek voor zijn gelaat. De verkoopster was erg aangedaan door de feiten. Er werd ongeveer 300 euro cash gestolen en een hoeveelheid pakjes sigaretten. Een getuige heeft een man en een vrouw de winkel zien verlaten en hoorde de verkoopster roepen dat ze haar gingen vermoorden. U en uw 3 kompanen waren te zien op camerabeelden van de omgeving op het ogenblik van de feiten. Uit de camerabeelden blijkt dat u en uw kompanen zich naar de winkel begaven. Twee gingen de winkel binnen, twee anderen stonden op de uitkijk. U hebt uw betrokkenheid uiteindelijk toegegeven. U gaf toe dat u het wapen vasthad en handschoenen droeg. U sprak Engels tegen het slachtoffer.

Op 04.11.2018 bedreigde u nog iemand met een luchtdrukpistool. Het slachtoffer verklaarde dat hij op bezoek was bij een vriend toen u en uw toenmalige vriendin ook in het appartement aankwamen. U zei dat u 'in love was met de coca'. Het slachtoffer zag dat zijn gsm weg was en begon deze in paniek te zoeken. U stond op scherp en greep achter uw rug. U haalde een handvuurwapen uit uw broek tevoorschijn en richtte dit op het slachtoffer. U zei dat hij kalm moest blijven en moest stoppen "zo te doen". Uiteindelijk is het slachtoffer zijn verhaal gaan doen bij een andere persoon en hebben ze de politie gebeld. U werd gearresteerd. Bij fouille bleek u inderdaad een zwart pistool (luchtdrukpistool: COLT) bij te hebben achter de broekriem. U betwistte het feit niet en stelde een wapen bij u te hebben om u te beschermen. U had immers ruzie met iemand over een meisje. Bij uw arrestatie op 04.11.2018 werd een gsm-toestel Huawei aangetroffen, dat gestolen werd op 29.10.2018. U verklaarde het toestel gekregen te hebben en verklaarde niet te weten dat het gsm-toestel gestolen was. De rechtbank was van oordeel dat dit manifest ongeloofwaardig was.

De feiten waren uitermate ernstig. Doorheen de korte incriminatieperiode gedroegen u en uw kompanen zich steeds gewelddadiger en bandelozer, onder meer door het voortdurend plegen van gewelddadige diefstallen en afpersingen. Dergelijke gewelddadige en bedreigende feiten laten bij de slachtoffers diepe sporen na: zij ervaren vaak langdurige angst, gevoelens van onveiligheid en trauma's die hun dagelijkse leven en welzijn aanzienlijk beïnvloeden. De fysieke en psychische schade die zij oplopen, getuigt van de ernst van uw daden en onderstreept het grote maatschappelijk gevaar dat van u uitgaat. Uw gedrag, gekenmerkt door deze reeks ernstige en gewelddadige feiten, gepleegd in vereniging, toont een diepgeworteld gebrek aan respect voor de wet en de veiligheid van anderen. Ondanks eerdere straffen en gevangenisverblijven bent u opnieuw betrokken geraakt bij uitermate ernstige strafbare feiten, wat het gevaar voor de samenleving alleen maar vergroot. Dit hardnekkige en recidiverende patroon onderstreept uw gevaarlijke karakter en bevestigt dat u een blijvend risico vormt voor de maatschappij. De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 06.12.2019 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 jaar.

Sinds 24.11.2018 zit u opgesloten in de gevangenis, maar ook daar kon u zich niet houden aan de geldende normen en regels. Dit illustreert opnieuw uw hardnekkige onwil tot gedragsverandering en wijst op een karakter dat zich zelfs onder strikte controle niet aan de regels wenst te onderwerpen. Het onderstreept het voortdurende gevaar dat van u uitgaat.

Op 23.05.2020 hebt u immers een medege-detineerde aangevallen tijdens de namiddagwandeling in de gevangenis van Antwerpen. Hij was zwaargekwetst en werd overgebracht naar het ziekenhuis. Bij medisch onderzoek werd een scheefstand van de rechterenkel en een buil vastgesteld. Het bleek om een zware en complexe enkelbreuk te gaan waarbij hij werd geopereerd. De medege-detineerde liep na de operatie verschillende wondinfecties op waarbij antibiotica niet bleek te werken. Uiteindelijk diende het slachtoffer een amputatie te ondergaan van het rechteronderbeen. Op camerabeelden is duidelijk te zien hoe u en een medege-detineerde op het slachtoffer afstapten. U haalde als eerste uit, waarna ook de medege-detineerde enkele slagen uitdeelde, gevolgd door een hoge trap. Jullie wandelden weg waarna u terugkeerde en het slachtoffer nog één trap gaf, terwijl hij al op de grond lag. U weigerde verhoord te worden. Uit het arrest van het Hof van Beroep van Antwerpen blijkt: "De in hoofde van de beklaagden bewezen feiten zijn ernstig en getuigen niet alleen van een totaal gebrek aan respect voor andermans fysieke en psychische integriteit maar ook van een gebrek aan normbesef. Beklaagden slaagden er zelfs niet in om zich tijdens hun detentie te schikken naar de in onze maatschappij geldende normen en regels en brachten een medege-detineerde ernstige slagen toe tijdens de wandeling in de gevangenis." Het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeelde u op 23.10.2024 tot een gevangenisstraf van 2 jaar.

Op 28.03.2021 werd de politie opgeroepen om zich naar de gevangenis van Beveren te begeven aangezien een bezoeker, uw broer, u daar drugs overhandigd zou hebben. Een penitentiair assistent had de feiten waargenomen en er waren camerabeelden voorhanden. Er werd een fouille op u uitgevoerd, maar deze was negatief. Uw broer zou ten aanzien van een penitentiair bewakingsagent toegegeven hebben dit gedaan te hebben op eigen initiatief. U werd naar het ziekenhuis overgebracht teneinde een radiografische scan te ondergaan. De politie kreeg melding dat er een pakketje werd aangetroffen in uw lichaam. U had intussen toegegeven dat u het pakketje inslikte. Uw broer leverde in de bezoekersruimte van de gevangenis tot tweemaal toe hasj en cannabis aan u. U diende te beseffen dat u uw broer in de problemen bracht door hem te vragen verdovende middelen aan u af te leveren, aangezien uw broer volgens zijn eigen verklaringen intussen koos voor een andere invulling in zijn leven. De rechtbank veroordeelde u tot een gevangenisstraf van 6 maanden.

Bij fouilleringen op 14.02.2022 en op 13.01.2023 werd respectievelijk 19,8 gram en 6 gram hasj op u aangetroffen. U werd voor deze drugsfeiten, namelijk het bezit met het oog op verkoop van een totale hoeveelheid van 6 gram hasj op 13.01.2023 en voor het bezit met het oog op verkoop van een totale hoeveelheid van 19,8 gram hasj op 14.02.2022, door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 maanden. Uit het vonnis van de Correctionele Rechtbank van Dendermonde d.d. 18.12.2024 blijkt: "De bewezen verklaarde feiten zijn ernstig. Druggebruik brengt ernstige schade toe aan de fysieke en de psychische gezondheid van de gebruikers. Druggebruik brengt ook een enorme maatschappelijke kost mee: drugsverslaafden dienen behandeld te worden, verliezen hun werk, raken in de financiële problemen en worden mogelijk tot criminaliteit herleid om hun drugsverslaving te financieren." De rechter legde u geen boete op en hield rekening met uw precaire financiële toestand.

Het is duidelijk dat meerdere van de door u gepleegde feiten onder de noemer zeer zware criminaliteit kunnen worden gebracht. In de parlementaire voorbereidingen van de wet van 24.02.2017 worden diefstallen met geweld uitdrukkelijk vermeld als "zeer ernstige misdaden en gemeenrechtelijke misdrijven" die aanleiding kunnen geven tot de toepassing van artikel 22 van de Vreemdelingenwet (Verslag van de commissie, Parl. St. Kamer, 2016-17, 2215/003, p. 22). U werd meermaals veroordeeld tot verschillende zware gevangenisstraffen, oplopend tot 6 jaar, wegens ernstige vermogensdelicten waarbij geweld, wapens en voertuigen werden gebruikt. U pleegde meerdere gewapende diefstallen die ongetwijfeld bijzonder traumatisch waren voor de slachtoffers. Uit voorgaande blijkt dat u deze vermogensdelicten vaak pleegde met geweld en/of bedreigingen en dat u vaak gewapend was. U pleegde de diefstallen s 'nachts en overdag waardoor dit voor de slachtoffers voor gevoelens van angst en onveiligheid heeft gezorgd, maar ook binnen de samenleving gevoelens van onveiligheid doet ontstaan. Het is algemeen bekend dat overvallen waarbij slachtoffers onder bedreiging van een pistool waarvan de slachtoffers niet konden weten dat het geen echt vuurwapen betrof, worden gebracht, een ingrijpende en langdurige impact op de slachtoffers hebben. De slachtoffers ondervinden nog lange tijd de psychische en emotionele gevolgen van hetgeen hen is aangedaan. U heeft, louter uit eigen financieel gewin, verschillende slachtoffers bewust in een buitengewoon beangstigende en bedreigende situatie gebracht. Daarmee heeft u een ernstige en grove inbreuk gemaakt op hun persoonlijke levenssfeer en gevoel van veiligheid. U heeft geen oog gehad voor de emotionele en psychische schade die uw handelen bij de slachtoffers heeft veroorzaakt. U hield geen rekening met het feit dat door uw handelen het fundamentele veiligheidsgevoel van de slachtoffers ernstig werd aangetast en dat zij getraumatiseerd zijn geraakt door de gebeurtenissen. Feiten als deze zaaien angst en onveiligheid, niet alleen bij de direct betrokkenen, maar ook binnen de bredere samenleving. Extra bezwarend is dat bij sommige slachtoffers de overvallen plaatsvonden tijdens de uitoefening van hun professionele werkzaamheden. Dit betekent dat zij ook in hun werkzame leven nog regelmatig geconfronteerd kunnen worden met de traumatische herinneringen aan deze gebeurtenissen. U bent volledig voorbijgegaan aan het blijvende leed dat u de slachtoffers heeft toegebracht, en aan het feit dat hun leven door deze gewelddadige en bedreigende overvallen nooit meer hetzelfde zal zijn als daarvoor. Uw crimineel gedrag, dat al op 18-jarige leeftijd begon met een gewapende diefstal, zet zich voort ondanks lange gevangenisstraffen, wat getuigt van een diepgewortelde gevaarlijke aard en een blijvende bedreiging voor de maatschappij. Het risico dat u opnieuw zeer ernstige feiten pleegt, is bijgevolg hoog en onmiskkenbaar.

Gelet op uw talrijke veroordelingen wordt vastgesteld dat u niet de intentie vertoont om uw gedrag te verbeteren. Het feit dat u de neiging vertoont uw gedrag verder te zetten, kan een maatregel, gestoeld op openbare orde, verantwoord worden (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I.). Er ligt geen enkel stuk voor waaruit blijkt dat de agressieproblemen en drugsproblematiek waarover sprake is in meerdere stukken uit uw strafdossier inmiddels onder controle zijn.

Uit het vonnis van de SURB te Gent tot afwijzing van uw verzoek tot E.T. d.d. 30.01.2023 blijkt "Het risico op recidive wordt als verhoogd ingeschat mede door de voorgeschiedenis van intra familiaal geweld, traumatische ervaringen, instabiliteit op relationeel en professioneel vlak en zijn persoonlijkheid gekenmerkt door impulsiviteit, beperkte coping vaardigheden en een antisociaal persoonlijkheidspatroon met

verslavingsproblematiek. Sinds zijn 17de is er sprake van harddruggebruik en sinds zijn 19de kwam hij in contact met benzodiazepines. Hij dealde drugs en medicatie. In 2019 nam hij een overdosis drugs waardoor een pacemaker geplaatst moest worden." De SURB stelde zich de vraag of, hoewel er reeds veel energie gestopt werd in het uitwerken van een reclasseringsplan, dit toereikend zou zijn.

Naar aanleiding van onderhavig beslissing vroeg u om een 2de kans, verklaarde u dat u nooit meer in de criminaliteit zou vervallen en stelde u dat uw ogen geopend waren. Daargelaten of uw spijtbetuigingen als oprecht kunnen worden aangenomen, doen deze geen afbreuk aan de zwaarwichtigheid van de feiten en bieden ze geen waarborg dat u zich niet opnieuw zou kunnen inlaten met gelijkaardige feiten en geen nieuwe slachtoffers meer zal maken. U hebt in de voorbije 20 jaren reeds verschillende kansen gehad om u te herpakken, maar liet deze kansen telkens onbenut. Gezien dit langdurige patroon van recidive en het uitblijven van daadwerkelijke gedragsverandering, bestaat er weinig reden om aan te nemen dat uw huidige verklaringen oprecht en betrouwbaar zijn.

U heeft reeds uitgaansvergunningen verkregen die schijnbaar zonder problemen verlopen zijn, dit wil echter geenszins zeggen dat u geen gevaar meer zou vormen voor de openbare orde. Het is immers in uw eigen belang dat u zich gedraagt tijdens uw uitgaansvergunningen daar enige misstap aanleiding zou geven aan het niet meer verlenen van uitgaansvergunningen. Uitgaansvergunningen zijn normaal gezien ook aan strikte voorwaarden onderworpen waardoor het moeilijk is om tijdens dergelijke uitgaansvergunningen te recidiveren.

Het feit dat u hebt deelgenomen aan een workshop slachtofferhulp en justitieel welzijnswerk (op 06.05.2024, 07.05.2024, 16.05.2024, 27.05.2024) en dat u deelgenomen hebt aan workshops "samenleven binnen de muren" (januari - februari 2024) doet geen afbreuk aan het feit dat u meermaals veroordeeld werd voor zeer ernstige feiten. De gepleegde feiten tonen een hunker naar snel geldgewin. Gelet op uw ingesteldheid toont u door het voorleggen van de attesten van deelname aan de workshops slachtofferhulp en justitieel welzijnswerk en "samenleven binnen de muren" niet aan dat u zich zal houden aan de Belgische reglementering en geen gevaar meer zal vormen voor de openbare orde, eenmaal u aan Justitie voldaan hebt.

U kreeg diverse kansen van Justitie maar wist die niet blijvend te benutten en herviel telkens in nieuwe ernstige strafbare feiten. Er is sprake van een lange reeks van delicten, oplopend in ernst. De gedragingen die u reeds vele jaren stelt, getuigen van een verontrustend normbesef, een immorele oneerlijke ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en economische waarden, andermans eigendom en de fysieke en psychische integriteit van derden. U schuwt daarenboven het gebruik van geweld en/of een wapen niet. U lijkt de ernst van uw daden niet in te zien, noch schijnt u te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Er werd geen enkel stuk voorgelegd waaruit blijkt dat de problematieken waarmee u al jaren kampt (drugsverslaving en agressie) intussen afdoende behandeld werden en niet langer spelen. Uit uw persoonlijk handelen komt een voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. De maatschappij heeft de plicht zich te beschermen tegen individuen met een gevaarlijke geestesgesteldheid zoals u. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u een ernstig, reëel en actueel gevaar vormt voor de samenleving en dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die een beëindiging van uw verblijf in België rechtvaardigen en zelfs vereisen.

+++

Overeenkomstig artikel 62§1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, heeft eenieder het recht om gehoord te worden vooraleer jegens hem of haar een nadelige individuele maatregel wordt genomen. Op 19.09.2024 werd u in de gevangenis van Beveren tijdens een gesprek met de terugkeerbegeleider op de hoogte gesteld van het feit dat overwogen werd om uw recht op verblijf te beëindigen. Er werd u toegelicht dat indien uw verblijfsrecht zou worden beëindigd, er ook een verwijderingsmaatregel met inreisverbod jegens u genomen kon worden. Er werd u de mogelijkheid geboden om binnen een termijn van 15 dagen relevante elementen die het nemen van een beslissing zouden kunnen verhinderen of beïnvloeden, aan te voeren.

U verklaarde de vragenlijst te zullen vervolledigen met behulp van een advocaat of maatschappelijk assistent. Tijdens het gesprek met de terugkeerbegeleider verklaarde u reeds dat u in België woont sinds uw geboorte; dat u momenteel geen adres hebt; dat u het adres van het OCMW (...) te Antwerpen) gebruikt en nu het adres van de gevangenis hebt als referentieadres; dat u echter bij uw vriendin (K. G. C.) op het adres (...) in Sint-Niklaas verblijft; dat u 3 minderjarige kinderen hebt met uw ex-partner J., P. R., namelijk A. M. (13 jaar), Al. R. (11 jaar) en Aa. (8 jaar); dat u een hartaandoening hebt en een pacemaker draagt; dat u familie hebt in België (nonkels, tantes, neven, nichten) maar dat het contact door de jaren heen verwaterd is; dat uw grootmoeder momenteel in Marokko is; dat u uw schoolcarrière gevolgd hebt te Berchem, waar u een start

maakte in de richting bouw; dat u gestopt bent in het tweede middelbaar op 17-jarige leeftijd; dat u ervaring hebt als schoonmaker bij de stad Antwerpen en dat u daarnaast verschillende tijdelijke jobs hebt uitgevoerd; dat u niet wenst terug te keren naar Marokko daar u er geen sociale bindingen hebt; dat u er slechts één keer geweest bent met uw overleden grootvader; dat u hier bent opgegroeid bij uw grootouders en dat u geen contact hebt met uw vader; dat uw moeder gestorven is; dat u graag in België wil blijven om hier samen met uw vriendin een toekomst op te bouwen en uw kinderen te zien opgroeien.

Op 03.10.2024 ontving de DVZ de ingevulde vragenlijst. Uit deze vragenlijst blijkt dat uw moedertaal Nederlands is; dat u Frans, Nederlands, Engels en Arabisch kan lezen, spreken en/of schrijven; dat u in het bezit bent van uw Belgische verblijfskaart en van uw geboorteakte; dat u een hartproblematiek, een pacemaker en astma hebt, wat u belemmert om te reizen (zie medische attesten); dat u voor uw opsluiting samenwoonde met uw ex-partner; dat u sinds 2017 een referentieadres hebt in Antwerpen; dat u een duurzame relatie hebt met K. C.; dat zij in Sint-Niklaas woont (... , 9100 Sint-Niklaas, Tel: xxx); dat u minderjarige kinderen hebt in België, namelijk Ml. A. en M. Al. R. dat zij woonachtig zijn in de (...) 2070 Zwijndrecht (zie attesten); dat u familie hebt in België, namelijk uw oma A. F., uw tantes T. L. (en haar zoon), T. Z. (en haar 4 kinderen); T. N. (en 1 een zoon); dat uw nonkel in T. I. (die 7 kinderen heeft) in Nederland woont; dat u in België naar school bent geweest (van 2,5 tot 17 jaar); dat u hiervan attesten hebt toegevoegd; dat u ook een attest van een beroepsopleiding als metsers hebt; dat u gewerkt hebt als "Witte Tornado" aan de stad Antwerpen en dat u ook voor interims gewerkt hebt; dat u niet in een ander land dan België verbleven hebt; dat u in België geboren bent.

Als redenen dat u niet wil terugkeren naar Marokko haalt u aan dat u 2 kinderen hebt in België met wie u een goede band hebt; dat u tijdens uw detentie ook contacten met hen geniet en dat u uw vaderrol na uw detentie verder wil opnemen; dat u een duurzame relatie hebt met een Belgische vrouw; dat u geen familie, noch kennissen hebt in Marokko; dat uw medische toestand bovendien een overbrenging naar Marokko niet toelaat; dat u een pacemaker hebt en hiervoor regelmatig dient opgevolgd te worden door een medisch team.

Op 03.10.2024 werden volgende stukken per mail overgemaakt: een aanvraag FOD Sociale zekerheid personen met een handicap d.d. 09.02.2024; antwoord FOD Sociale zekerheid op vraag tot achterstallige uitkeringen; attest van deelname aan de workshop slachtofferhulp en justitieel welzijnswerk; FOD Sociale Zekerheid attest van erkenning van Handicap van 01.04.2018 tot 30.04.2020; attest van erkenning handicap met begeleidend schrijven d.d. 14.01.2019; attesten van verhoogde tegemoetkoming d.d. 11.01.2022 en d.d. 04.07.2022; begeleidingsovereenkomst D. A. d.d. 12.07.2022; bezoekerslijst gevangenis van 2022 tot 2024; brief aan uw toekomstige d.d. 17.12.2023; Covid certificaat; documenten FOD personen met een handicap d.d. 14.01.2019; 4 foto's; inschrijving Ziekenhuisschool Antwerpen van 21.09.1990 tot 30.06.1991; geboorteakte M. A. R.; geboorteakte M. A.; uw geboorteakte; gegevens basisschool buitengewoon onderwijs scholengemeenschap T. (type 5); Groep intro attest deelname aan samenleven binnen de muren januari/februari 2024; Belgische verblijfstitel; afbeelding in/uitschrijvingsdocumenten, aankopen kleine tabak kantine 19.04.2023; mails van de PSD d.d. 30.01.2020 (vraag tot verlenging dossier FOD) en d.d. 05.02.2020 (vraag aan de Directie-generaal Personen met een handicap); openstaande schuld Alektum; overzicht van uw loopbaan; verslag consult cardiologie ZNA 22.06.2022; uw medisch dossier; verzoek DVZ tot invullen vragenlijst Hoorrecht en de vragenlijst hoorrecht. Omdat het gesprek met de terugkeerbegeleider op 19.09.2024 al enige tijd verstreken was, werd u op 04.03.2025 gesproken door de terugkeerbegeleider om na te vragen of u nog informatie wenste toe te voegen met betrekking tot het onderzoek betreffende uw verblijfsrecht. U hebt geen nieuwe elementen toegevoegd, maar wenste te benadrukken dat u niet wil terugkeren naar Marokko omwille van uw kinderen en omwille van medische redenen.

+++

Van 11.02.2012 tot 02.11.2014 was u gehuwd met mevrouw J. P. R. F. (geboren te Brasschaat op (...) 1990, van Belgische nationaliteit).

Uit deze relatie zijn twee kinderen geboren: M. A. (geboren op (...) 2011 te Antwerpen, van Belgische nationaliteit) en M. A. R. (geboren op (...) 2013 te Antwerpen, van Belgische nationaliteit). Mevrouw J. P. heeft nog andere kinderen waaronder een dochter J. Aa. (geboren op (...) 2016 te Antwerpen, van Belgische nationaliteit).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) blijkt dat een kind dat wordt geboren uit een gehuwd of samenwonend koppel, ipso iure deel uitmaakt van dit gezin en dat bijgevolg vanaf de geboorte, en door het loutere feit ervan, een band ontstaat tussen dit kind en zijn ouders die een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) uitmaakt (EHRM (GK) 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije, § 94; EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28; EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59; EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 60; EHRM 19 februari 1996,

Gül/Zwitserland, § 32; EHRM 27 oktober 1994, Kroon/Nederland, § 30; EHRM 26 mei 1994, Keegan/Ierland, §§ 44-45). De gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind wordt in principe verondersteld. De (echt)scheiding van de ouders maakt geen einde aan deze als gezinsleven geldende natuurlijke band tussen ouder en kind (EHRM 26 mei 1994, Keegan/Ierland, §§ 44 en 50; zie ook Europese Commissie voor de Rechten van de Mens (hierna: ECRM) 13 juli 1987, Irlen/Bondsrepubliek Duitsland), ook niet ten aanzien van de ouder die hierdoor niet langer samenwoont met het kind (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59; EHRM 21 juni 1988, Berrehab/Nederland, § 21). Om het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven vast te stellen, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind aldus niet noodzakelijk, wel moeten factoren aanwezig zijn die maken dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren (EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30; EHRM 27 oktober 1994, Kroon/Nederland, § 30).

U werd op 06.10.2011, een aantal weken voor de geboorte van M. A. opgesloten in de gevangenis en uw strafeinde was toen voorzien voor 02.09.2017. Tussen 23.05.2013 en 14.06.2013 en tussen 22.08.2016 en 16.01.2017, tussen 10.02.2017 en 16.02.2017 van 20.03.2017 tot 03.06.2017 hebt u E.T. genoten (van 18.04.2017 tot 03.06.2017 was u als ontvlucht geseind). Tussen 30.08.2018 en 03.10.2018 en vanaf 24.11.2018 bent u opgesloten in de gevangenis. U legde enkel de geboorteaattesten van uw kinderen, enkele foto's en de bezoekerslijst in de gevangenis voor. Uit het vonnis van de Correctionele Rechtbank van Antwerpen d.d. 20.12.2017 blijkt dat u uw kinderen destijds bij het CAW ontmoette. Mevrouw J. bracht de kinderen daarheen zodat het contact met u mogelijk was. Volgens de vaststellingen in dat vonnis zou de verstandhouding tussen u beiden verslechterd zijn sinds zij vernam dat u een nieuwe relatie had. Er kan uit het vonnis worden afgeleid dat er toen spanningen bestonden met betrekking tot de omgangsregeling. U gaf te kennen alles in het werk te stellen om het contact met uw kinderen op een goede manier te laten verlopen. Daar staat echter tegenover dat u sinds dat vonnis herhaaldelijk werd veroordeeld voor ernstige strafbare feiten, waaronder feiten van geweld, drugsbezit en -handel in detentie, en zelfs gewapende overvallen. Dergelijk aanhoudend crimineel gedrag is niet te rijmen met het gedrag dat verwacht mag worden van een ouder die daadwerkelijk het belang van zijn kinderen vooropstelt. Van een ouder mag worden verwacht dat hij – zeker bij bestaande spanningen met de andere ouder – zijn verantwoordelijkheid opneemt en zich onthoudt van gedrag dat de band met de kinderen verder kan schaden. Uw strafrechtelijk gedragspatroon toont het tegendeel: het is niet gericht op herstel of behoud van die ouder-kindrelatie, maar op herhaald grensoverschrijdend en maatschappelijk ontwrichtend gedrag. Dergelijk gedrag ondermijnt niet alleen uw geloofwaardigheid als ouder, maar werkt ook rechtstreeks in het nadeel van de kinderen, die recht hebben op stabiliteit, veiligheid en continuïteit. U legt naar aanleiding van onderhavige beslissing geen stukken voor die duidelijkheid verschaffen over de huidige omgangsregeling met uw kinderen. Hoewel niet is uitgesloten dat er externe factoren kunnen zijn die het contact bemoeilijken, werd hiervan geen concreet bewijs aangeleverd. U heeft zelf geen documenten of andere stukken overlegd die onomstotelijk een actieve en voortdurende betrokkenheid bij uw kinderen aantonen. Er liggen geen sluitende bewijzen voor waaruit afgeleid kan worden dat er vandaag nog sprake is van een hechte en structurele band tussen u en uw kinderen. Zo ontbreekt elk document waaruit blijkt dat u bijdraagt aan hun onderhoud, alimentatie betaalt of op enige wijze betrokken bent bij beslissingen over hun opvoeding en welzijn. Het gegeven dat uw dochter u sporadisch bezoekt in de gevangenis en dat er mogelijk virtueel contact is met uw zoon, volstaat niet als bewijs van een diepgaande ouder-kindrelatie. Deze beperkte contacten tonen veeleer aan dat het contact oppervlakkig en occasioneel is. Louter op basis van de door u voorgelegde documenten, en gelet op de bovenstaande feitelijke vaststellingen, kan niet worden geconcludeerd dat er sprake is van een bestaand en beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM tussen u en uw kinderen. U blijft in gebreke om met voldoende concrete elementen aannemelijk te maken dat uw verblijfsrecht in België werkelijk is vereist voor het welbevinden van uw kinderen.

Indien er hypothetisch vanuit zou gegaan worden dat er wel degelijk nog sprake is van een duurzame relatie met uw kinderen, quod non, kan opgemerkt worden dat u naar aanleiding van onderhavige beslissing geen concrete elementen aanbrengt waaruit blijkt dat het belang van de kinderen vergt dat u in België verblijft. Er wordt niet concreet aangetoond dat uw kinderen moeilijkheden zouden ondervinden om verder in België te verblijven zonder uw aanwezigheid. Gelet op uw herhaalde en langdurige detenties, in combinatie met uw persoonlijk gedrag en het ontbreken van betrokkenheid bij het dagelijkse leven van uw kinderen, kan worden aangenomen dat u al geruime tijd niet (meer) kan worden beschouwd als hun voornaamste zorgdrager – indien u die rol al ooit daadwerkelijk heeft vervuld. Gezien uw jarenlange detentie kan ervan uit gegaan worden dat hun moeder altijd de voornaamste zorgdragende volwassene was en dat nog steeds is. Zoals reeds opgemerkt verblijft u sinds 24.11.2018 opnieuw in de gevangenis, het is niet onredelijk aan te nemen dat uw kinderen inmiddels gewend zijn aan uw afwezigheid thuis en de bezoeken in een gecontroleerde setting. De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen heeft hoe dan ook niet dezelfde ontwrichtende impact op hun leven als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder zal worden uitgewezen en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Ünur/Nederland; EHRM 8 januari 2009,

Grant/het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur/Het Verenigd Koninkrijk). Uit niks blijkt dat contact via telefoon en/of internet vanuit het land waar u zich zal vestigen niet mogelijk zou zijn. Uw zoon M. A. zal bij uw strafeinde bijna meerderjarig zijn. Er blijkt evenmin dat uw kinderen (al dan niet mits begeleiding van een volwassene) u niet zouden kunnen opzoeken daar waar u zich zal vestigen. Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat dit onmogelijk zou zijn. Dat het contact met uw kinderen in dat geval moeilijker zal verlopen is enkel en alleen het gevolg van uw crimineel gedrag. U hebt meerdere zware veroordelingen opgelopen na de geboorte van uw kinderen. Dit getuigt van weinig verantwoordelijkheidszin als vader.

Hoe dan ook, hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft het daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Het EHRM heeft ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)). Uit het tweede lid van artikel 8 van het EVRM blijkt dat een inmenging in het familie- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, te verzekeren. Uit hetgeen supra besproken werd, blijkt dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die de beëindiging van uw verblijf noodzakelijk maken.

U had aanvankelijk (op 19.09.2024) aan de terugkeerbegeleider verklaard dat u 3 kinderen had: naast A. en Al., vermeldde u toen ook J. Aa. (geboren op (...) 2016 te Antwerpen van Belgische nationaliteit). Toen de terugkeerbegeleider u op 04.03.2025 nogmaals sprak, verduidelijkte u daarnaar gevraagd dat Aa. niet uw biologische dochter is. U vertelde dat de vader van Aa. overleden was en dat u haar als uw eigen dochter beschouwde, ze is immers de halfzus van uw kinderen. Het EHRM aanvaardt slechts in zeer uitzonderlijke gevallen een gezinsleven wanneer er geen bloedband of andere verwantschapsband bestaat tussen minderjarige kinderen en een derde, met name in de situatie waar er sprake is van een de facto gezinsrelatie tussen een minderjarig kind en een zorgdragende volwassene, die geen bloedverwant is (EHRM 22 april 1997, X., Y. en Z./Verenigd Koninkrijk (GK), § 37; EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150). Het gegeven dat Aa. u sporadisch komt bezoeken in de gevangenis maakt niet dat daarom aangenomen moet worden dat u als zorgdragende ouder ten aanzien van haar beschouwd dient te worden. U maakt niet aannemelijk dat u een zorgdragende volwassene voor de dochter van uw ex-partner bent en dat bijgevolg de onderhavige beslissing het belang van dit kind schaadt. U kan desgewenst het contact met Aa. onderhouden dan wel weer opnemen via moderne communicatiemiddelen of via korte bezoeken (mits begeleiding van een volwassene) naar daar waar u zich zal vestigen.

U verklaarde een duurzame relatie te hebben met mevrouw C. K. G. D. (geboren op 05.09.1991, van Belgische nationaliteit). Om jullie relatie te staven legde u een brief voor aan "uw toekomstige". Uit het administratief dossier blijkt dat u en mevrouw op 22.05.2024 bij de stad Beveren informatie gingen inwinnen met betrekking tot de mogelijkheid om met elkaar te trouwen in de gevangenis Beveren. Op 07.01.2025 gaf de procureur des Konings een positief advies voor wat betreft het huwelijk. Op 06.05.2025 zijn jullie in de gevangenis van Beveren gehuwd.

Zoals reed vermeld, werd u op 24.11.2018 opgesloten in de gevangenis. Uit de bezoekerslijst blijkt dat mevrouw C. u pas sinds 07.01.2023 bezoekt in de gevangenis. Er zijn geen gegevens voorhanden die erop wijzen dat tussen u beiden voordien al sprake was van een relatie. Uit het administratief dossier blijkt dat jullie nooit officieel hebben samengewoond en jullie nooit ingeschreven stonden op eenzelfde adres. Uit het Rijksregister blijkt bovendien dat mevrouw C. tot 29.02.2024 officieel nog gehuwd was met een andere man.

Hoewel jullie op 06.05.2025 gehuwd zijn, kan op basis van de feiten niet geconcludeerd worden dat er sprake is van een duurzaam en stabiel samenlevingsverband. Mevrouw bezoekt u in de gevangenis en u verblijft tijdens penitentiair verlof op haar adres, maar dit vormt geen voldoende basis om te spreken van een gelijkwaardige, vrije en structurele gezamenlijke invulling van het leven als koppel. Penitentiair verlof is immers van beperkte duur en onder strikt toezicht, waardoor het geen volwaardig alternatief biedt voor feitelijke samenwoning en het opbouwen van een gemeenschappelijk leven buiten de context van detentie. De relatie wordt hoofdzakelijk binnen de detentiecontext beleefd en er is geen aantoonbaar duurzaam opgebouwd leven samen, zoals vereist voor een stabiel partnerschap. Het huwelijk op zich, hoe wettig ook, volstaat niet als bewijs van een duurzame en affectieve relatie wanneer de feitelijke samenwoning, economische verwevenheid en gezinsleven ontbreken. Bijgevolg is niet aangetoond dat sprake is van een beschermenswaardig privé- of gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Zelfs indien zou worden aangenomen dat aangetoond werd dat u een duurzame partnerrelatie hebt met mevrouw C. K., quod non, blijken uit het administratief dossier geen precieze onoverkomelijke hinderpalen die een gezinsleven buiten België verhinderen. Mevrouw C. K. heeft de Belgische nationaliteit, desondanks zou zij ervoor kunnen kiezen om zich te vestigen in een land waar u de kans zou hebben het gezinsleven uit te bouwen. Er werden geen concrete elementen voorgelegd waaruit blijkt dat mevrouw om medische, juridische of andere objectieve redenen niet met u zou kunnen samenleven in uw land van herkomst. Evenmin werd aangetoond dat de veiligheid of de gezondheid van mevrouw of haar eventuele gezinsleden in dat land in het gedrang zou komen. Er werden geen concrete elementen voorgelegd die aantonen dat het onmogelijk zou zijn om de relatie in het buitenland voort te zetten. Toen jullie in het huwelijk traden, was u op de hoogte van het gegeven dat uw verblijfsrecht ter discussie stond. Redelijkerwijze kan aangenomen worden dat u mevrouw hierover informeerde. Het feit dat zij niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten maakt niet dat zij u niet vrijwillig zou kunnen volgen naar uw land van nationaliteit of elders. Mevrouw kan nog steeds nauw contact met vrienden en familie in België onderhouden middels regelmatige bezoeken en de moderne communicatiemiddelen.

Mevrouw C. K. kan er uiteraard voor kiezen in België te blijven en contact met u onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen, alsook via periodieke reizen naar Marokko. Dat het contact met uw partner moeilijker zal verlopen indien zij ervoor zou kiezen in België te blijven, is enkel en alleen aan uzelf te wijten daar dit een gevolg is van de door u verschillende opgelopen strafrechtelijke veroordelingen die op hun beurt het gevolg zijn van de feiten die u wetens en willens zelf gepleegd heeft.

U verklaarde aan de terugkeerbegeleider op 19.09.2024 hier opgegroeid te zijn bij uw grootouders. Uw moeder is overleden en u stelde geen contact te hebben met uw vader (M. M., geboren op 23.03.1957 te M. Marokko, van Marokkaanse nationaliteit, K kaart geldig tot 14.07.2032). Uw broer (M. A., geboren op 18.07.1980 te Borgerhout, Belgische nationaliteit sinds 11.03.1999) verblijft in België. Het laatste bezoek van uw broer dateert van 07.10.2021. Uit het vonnis van de Correctionele rechtbank van Dendermonde d.d. 26.06.2023 blijkt dat uw broer drugs had overhandigd aan u terwijl u in detentie zat.

De relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen broers valt enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve en emotionele banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Uit uw administratief dossier blijkt niet dat er sprake zou zijn van bijkomende elementen van afhankelijkheid, noch van een relatie die dusdanig hecht is dat deze valt onder de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming tussen u, uw vader en/of uw broer. Het gegeven dat u in het verleden in de gevangenis bezoek ontving van uw broer wijst op zich niet op een bijzondere afhankelijkheidsband die verder reikt dan de normale affectieve banden. Er is niet gebleken dat u niet zelfstandig zou kunnen functioneren. U had namelijk reeds een eigen gezin gesticht. Uw leeftijd, met name 43 jaar oud, laat immers in beginsel toe te veronderstellen dat u in staat moet worden geacht om op zelfstandige basis een leven te leiden en in uw levensonderhoud te voorzien.

U stelde dat uw grootmoeder (A. F., geboren te M. op 01.01.1947, Belgische nationaliteit) in België woonachtig is. Uit het Rijksregister blijkt dat jullie tussen 18.07.1991 en 12.02.2001 op hetzelfde adres hebben gewoond. Zij komt u niet bezoeken in de gevangenis. U verklaarde tijdens het eerste gesprek met de terugkeerbegeleider op 19.09.2024 dat zij in Marokko was. Zoals reeds gemeld heeft u reeds een eigen gezin gesticht. Een bijzondere afhankelijkheidsband die verder reikt dan de normale affectieve banden met uw grootmoeder werd niet aangetoond.

Tenslotte vermeldde u nonkels, tantes, neven en nichten te hebben in België maar het contact zou door de jaren heen verwaterd zijn. Eén oom zou in Nederland verblijven. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een bijzondere vorm van afhankelijkheid blijkt. De afstammingsband, noch een bijzondere afhankelijkheidsband met uw familieleden werd aangetoond. Al uw familieleden kunnen contact met u onderhouden/opnemen middels (korte) bezoeken en middels moderne communicatiemiddelen.

De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit is zodanig dat uw familiale belangen geen voorrang hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

+++

Het wordt niet betwist dat het beëindigen van uw verblijf met het oog op een latere verwijdering een inmenging vormt in uw privéleven. Het gegeven dat u in België geboren bent en er tot op heden steeds een

verblijfsrecht genoot, is op zich echter geen reden om aan te nemen dat u zich niet zou kunnen aanpassen in het land van herkomst van uw ouders en grootouders. Het feit geboren en getogen te zijn in België, neemt niet weg dat het principe dat artikel 8 van het EVRM geen absolute bescherming tegen verwijdering inhoudt, blijft gelden. Het Hof van Justitie herinnert eraan dat “according to Recommendation Rec(2000)15 of the Committee of Ministers of the Council of Europe, each member state should have the option to provide in its internal law that a long-term immigrant may be expelled if he or she constitutes a serious threat to national security or public safety”. De inbreuken die u pleegde, worden, zoals supra uitgebreid aangetoond, als zeer ernstig beschouwd en rechtvaardigen de beëindiging van uw verblijf alsook een verwijdering van het grondgebied.

Aangezien u in België geboren bent, is het normaal dat u hier bijvoorbeeld naar school ging, dat u Nederlands spreekt en dat er, behalve de familiebanden, ook sociale en culturele banden zijn. Uit niks blijkt echter dat de banden die u met België opgebouwd hebt van een dergelijk uitzonderlijke aard zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. Meer nog, het lijkt duidelijk dat uw gedrag, dat een ernstige verstoring van de openbare orde vormt, blijkt geeft van de afwezigheid van de wil om werkelijk te integreren in de samenleving waarbinnen u zich ophoudt en waarvan u zo totaal en consequent bepaalde fundamentele waarden heeft miskend. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten. Een zeer groot deel van uw volwassen leven bracht u binnen de muren van een gevangenis door.

Er werd niet aangetoond dat de vriendschappen die u in België heeft opgebouwd een zodanige intensiteit zouden hebben dat een verbreking van deze contacten als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden. Er kan desgewenst contact onderhouden worden via de moderne communicatiemiddelen en middels bezoeken aan u daar waar u zich zal vestigen.

Ondanks dat u geboren werd in België, is er niet echt sprake van een sterke economische binding met België. Uit de door u voorgelegde loopbaangegevens, die bevestigd werden door een raadpleging uit Dolsis, blijkt dat u uiterst zelden officieel tewerkgesteld was (7 dagen in 2001, 5 dagen in 2002, 1 dag 2003, 1 maand in 2005, van 04.10.2010 tot 03.07.2011 en van 27.05.2013 tot 07.06.2013). U legde een begeleidingsovereenkomst van “D. A.”, (kringloopwinkel) voor. Uit Dolsis blijkt dat u tussen 01.08.2022 en 01.02.2023, alsook van 18.09.2023 tot 01.02.2024 werkzaam was bij “D. A.”. Voor zover u een reële kans zou maken op de Belgische arbeidsmarkt zou toch mogen verwacht worden dat u intussen duidelijke economische banden zou hebben opgebouwd en kan buigen op een duidelijk werkverleden of toch minstens de correcte attitude om aan de slag te gaan op de reguliere arbeidsmarkt. In plaats van te werken opteerde u ervoor diefstallen te plegen die getuigen van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en fysieke integriteit en een gewetenloze drang naar snel en gemakkelijk geldgewin, die bijdragen tot het algehele onveiligheidsgevoel. U hebt een attest van erkenning van handicap voorgelegd dat dateert van 14.01.2019, waarin er sprake is van een erkenning van arbeidsbeperking met vermindering (66% van het verdienvermogen) en zelfredzaamheid (met 10 punten) met een geldigheidsperiode van 01.04.2018 tot 30.04.2020. Dit document is m.a.w. medisch en administratief vervallen U bracht een brief van de FOD Sociale zekerheid Personen met een handicap d.d. 09.02.2024 aan waaruit blijkt dat u bij die dienst een aanvraag deed. Middels hun schrijven verzochten ze om uw medisch dossier om de impact van uw handicap op uw dagelijks leven te evalueren. Het verder verloop van de aanvraag die u deed, is de Administratie onbekend. Er ligt momenteel geen recent attest van erkenning voor waaruit blijkt dat u volledig en blijvend arbeidsongeschikt bent. De eerdere vastgestelde beperkingen sluiten niet per definitie uit dat u in staat zou zijn tot het verrichten van aangepast, licht of ondersteunend werk. Er kan niet uitgesloten worden dat u in Marokko of daar waar u zich zal vestigen geen aangepast werk zou kunnen vinden in overeenstemming met uw mogelijkheden. Op basis van de voorliggende gegevens kan dus niet geconcludeerd worden dat er een onmogelijkheid tot arbeid of zelfredzaamheid zou zijn in de context van het land van herkomst. Het dragen van een pacemaker wijst op een medisch behandeld hartprobleem, maar impliceert op zich geen volledige arbeidsongeschiktheid, noch een absolute afhankelijkheid van gespecialiseerde zorg. Veel personen met een pacemaker kunnen – mits opvolging – aangepaste, niet-fysiek belastende arbeid verrichten.

U legde nog een mail van een incassobureau (A. Group) voor. Mogelijks hebt u nog andere openstaande schulden. Het is niet meer dan normaal dat u uw openstaande schuld(en) vergoed. U kan de afbetalingen ook vanuit het buitenland doen.

U maakte geen melding van eventuele familieleden in Marokko, maar vermeldde tijdens het gesprek met de terugkeerbegeleider op 19.09.2024 wel dat uw grootmoeder toen in Marokko was. Het is de administratie onbekend of dit heden nog zo is, wellicht werd ze gezien haar leeftijd (78) in Marokko opgevangen door familieleden en mogelijks kan u daar ook een beroep op doen in Marokko. De omstandigheid dat uw naaste familie (tantes, nonkels, neven en nichten) in België woont, neemt niet weg dat er mogelijk andere

familieleden zijn die wel nog in Marokko wonen. Eventueel kan uw familie in België, indien u contact met hen opneemt, u meer informatie geven over familie in Marokko.

Aangezien u in België geboren werd, zal het zich vestigen in Marokko, om daar een leven op te bouwen, ongetwijfeld aanpassing van u vergen. Dat wil echter niet zeggen dat het onmogelijk zou zijn. Uit het formulier hoorrecht blijkt dat u Arabisch beheerst en u gaf aan dat u opgevoed bent door uw grootouders waardoor het niet onredelijk is aan te nemen dat u vertrouwd bent met de Marokkaanse cultuur. Er bestaan projecten waarop eventueel een beroep gedaan kan worden (vb.: het "European return and reintegration network" waarbij België partner is). Indien u dat wenst, kan uitgezocht worden of u in aanmerking komt voor steun. Dat u België dient te verlaten eens u aan Justitie voldaan heeft, is enkel en alleen te wijten aan uw persoonlijk gedrag dat een bedreiging voor de openbare orde vormt. De belangen van de Belgische overheid wegen namelijk zwaarder dan uw persoonlijke belangen.

Zoals reeds vermeld, is het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. In casu wordt de inmenging als noodzakelijk beschouwd voor de bescherming van de orde en ter voorkoming van strafbare feiten. De bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden.

+++

U gaf aan medische problemen te hebben die u belemmeren om terug te keren naar Marokko. U gaf aan astma te hebben, een hartaandoening te hebben en een pacemaker te dragen. U gaf op 03.10.2024 uw medisch dossier door. Uw medisch dossier werd voorgelegd aan de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken. Uit de informatie verstrekt door de arts-adviseur blijkt dat de behandeling die u momenteel ondergaat, beschikbaar en toegankelijk is in Marokko. Dit medisch advies zal u, samen met de huidige beslissing, in een gesloten enveloppe worden overhandigd. Uit geen enkel voorliggend stuk blijkt dat u in Marokko zou worden onderworpen aan een behandeling die in strijd is met artikel 3 EVRM.

Met inachtneming van alle door u aangevoerde omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

(...)"

Op 1 juli 2025 beslist de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie om de verzoeker een inreisverbod van acht jaar op te leggen. Dit inreisverbod, aan de verzoeker ter kennis gebracht op 10 juli 2025 onder de vorm van een bijlage 13sexies, is de tweede bestreden akte. Zij luidt als volgt:

"(...)

INREISVERBOD

Aan de Heer:

Naam : M.

voornaam : T.

geboortedatum : (...) 1981

geboorteplaats : Borgerhout

nationaliteit : Marokko

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied

Conform artikel 74/22 en 74/23 van de wet van 15 december 1980, kan de duur van het inreisverbod via een nieuw inreisverbod aangepast worden, indien wordt vastgesteld dat u geen medewerking verleent aan de overdrachts-, terugkeer-, terugdrijvings- of verwijderingsprocedure.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 01.07.2025 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Een inreisverbod van 8 jaar is proportioneel daar u door uw persoonlijk gedrag geacht wordt een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde.. Bij de bepaling van de duur van het inreisverbod werd rekening gehouden met alle specifieke elementen die uw dossier kenmerken.

Op 14.07.1981 bent u geboren te Borgerhout. U werd diezelfde dag ingeschreven in het vreemdelingenregister. Op 15.12.1983 bent u ingeschreven in het bevolkingsregister.

U werd op 24.02.2000 aangehouden en op 25.02.2000 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Antwerpen op verdenking van diefstal met geweld of bedreiging, op heterdaad, met gebruik van wapens.

Het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeelde u op 21.12.2000 (op beroep tegen CR Antwerpen d.d. 15.05.2000) tot een definitieve gevangenisstraf van 4 jaar met uitstel voor een termijn van 5 jaar daar u zich schuldig maakte aan diefstal door middel van geweld of bedreiging, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde of hebbende doen geloven gewapend te zijn, de diefstal gepleegd zijnde door 2 of meer personen (2 feiten gepleegd op 16.02.2000 en op 24.02.2000) en aan valselijk een attest verlies identiteitskaart te hebben doen opstellen op naam en identiteit van T. I., en te doen voorzien van uw foto, met bedrieglijk opzet de vermelde identiteit te kunnen misbruiken (feit gepleegd op 07.01.2000).

Op 11.01.2001 werd u een voorlopige invrijheidstelling toegekend.

Op 16.07.2003 werd u aangehouden en op 17.07.2003 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Antwerpen op verdenking van poging tot moord.

Op 03.10.2003 werd het aanhoudingsmandaat opgeheven en kwam u vrij.

Op 02.07.2005 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Antwerpen op verdenking van diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, met gebruik of vertoon van wapens.

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 14.03.2005 bij verstek, in staat van wettelijke herhaling, tot een definitieve gevangenisstraf van 3 maanden daar u zich schuldig maakte aan zonder een wettige reden te kunnen doen gelden een jacht- of sportwapen gedragen te hebben, namelijk een jachtmes met vouwlemmet (feit gepleegd op 31.03.2004).

Op 06.07.2005 werd uw veroordeling door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen d.d. 14.03.2005 in uitvoer gebracht.

Op 04.10.2005 werd het aanhoudingsmandaat opgeheven en werd u een voorlopige invrijheidstelling toegekend met betrekking tot de bij vonnis van 14.03.2005 uitgesproken straf.

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 18.10.2005 bij verstek, in staat van wettelijke herhaling, tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 jaren daar u zich schuldig maakte aan zonder een bevel van het gestelde gezag en buiten de gevallen waarin de wet de aanhouding of de gevangenhouding van bijzondere personen toelaat of voorschrijft, Ali I. aangehouden te hebben, waarbij de aangehouden of gevangen gehouden persoon met de dood bedreigd werd en aan met voorbedachten rade, opzettelijk verwondingen of slagen te hebben toegebracht aan Ali I., de slagen of verwondingen een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid ten gevolge gehad hebbende (feiten gepleegd op 14.07.2003).

Op 02.02.2006 werd u opgesloten in de gevangenis van Antwerpen naar aanleiding van een verstekveroordeling door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen d.d. 19.12.2005 waarbij uw onmiddellijke aanhouding werd gelast.

Diezelfde dag werd uw veroordeling door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen d.d. 18.10.2005 in uitvoer gebracht. Op 05.04.2006 werd het uitstel u opgelegd door het arrest van het Hof van Beroep van Antwerpen d.d. 21.12.2000 in uitvoer gebracht.

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen legde u op 09.10.2006 (op verzet tegen CR Antwerpen d.d. 19.12.2005) bij toepassing van artikel 65 van het Strafwetboek een bijkomende gevangenisstraf van 8 maanden op daar u zich schuldig maakte aan diefstal door middel van geweld of bedreiging, de diefstal gepleegd zijnde door 2 of meer personen, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde of hebbende doen geloven gewapend te zijn (feiten gepleegd op 27.05.2004).

Op 17.11.2006 werd uw veroordeling door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen d.d. 09.10.2006 in uitvoer gebracht.

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen legde u op 19.12.2006 in staat van wettelijke herhaling bij toepassing van artikel 65 van het Strafwetboek een bijkomende gevangenisstraf van 2 jaar op daar u zich schuldig maakte aan een gsm, zijnde weggenomen, verduisterd of door misdaad of wanbedrijf verkregen zaken of een gedeelte ervan, geheel te hebben (feit gepleegd op 23.02.2004); aan diefstal door middel van geweld of bedreiging, de diefstal gepleegd zijnde bij nacht, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde of hebbende doen geloven dat gewapend te zijn (feit gepleegd in de nacht van 01.07.2005 op 02.07.2005); aan diefstal door middel van geweld of bedreiging, de diefstal gepleegd zijnde bij nacht, de schuldige om de diefstal te vergemakkelijken of zijn vlucht te verzekeren gebruik gemaakt hebbende van een gestolen voertuig of enig ander al dan niet met motor aangedreven gestolen tuig (feit gepleegd op 14.05.2005); aan diefstal door middel van geweld of bedreiging, de diefstal gepleegd zijnde door 2 of meer personen, de schuldige, om de diefstal te vergemakkelijken of hun vlucht te verzekeren, gebruik gemaakt hebbende van een voertuig of enig al dan niet met motor aangedreven tuig (feit gepleegd op 02.04.2005).

Op 23.01.2007 werd uw veroordeling door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen d.d. 19.12.2006 in uitvoer gebracht. §

De Correctionele Rechtbank van Turnhout veroordeelde u op 15.02.2008 bij verstek in staat van wettelijke herhaling tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 maanden daar u zich schuldig maakte aan stoffen met hormonale, antihormonale anabole, bèta-adrenergische, anti-infectieuze, anti-parasitaire en anti-inflammatoire werking als dusdanig of vermengd, te hebben ingevoerd, uitgevoerd, gefabriceerd, vervoerd, verkocht, te koop aangeboden, in bezit te hebben gehad, afgeleverd of verkregen, tegen betaling of kosteloos, zonder dat terzake een algemene vergunning werd uitgereikt door de Minister die Volksgezondheid onder zijn bevoegdheid heeft (feit gepleegd op 07.06.2007).

U maakte zich schuldig aan diefstal door middel van geweld of bedreiging bij nacht (feit gepleegd in de nacht van 03.12.2005 op 04.12.2005). De Correctionele Rechtbank van Antwerpen stelde op 29.04.2008 vast dat voormeld bewezen verklaarde feit samen met de feiten vermeld in de in kracht van gewijsde gegane vonnissen van de Correctionele Rechtbank te Antwerpen d.d. 18.10.2005 en d.d. 09.10.2006, de opeenvolgende en voortgezette uitvoering uitmaken van eenzelfde misdadig opzet en achtte het niet nodig u een bijkomende gevangenisstraf op te leggen, daar u reeds voldoende gestraft werd bij de vonnissen d.d. 18.10.2005 en d.d. 09.10.2006.

Op 22.09.2008 werd uw veroordeling door de Correctionele Rechtbank van Turnhout d.d. 15.02.2008 in uitvoer gebracht.

Op 02.09.2009 werd u een beperkte detentie toegekend door de Strafvuiveringsrechtbank van Antwerpen (hierna SURB).

Op 18.01.2010 werd u een voorwaardelijke invrijheidstelling toegekend door de SURB (uw strafeinde was voorzien voor 03.11.2012).

Op 07.04.2010 werd u aangehouden en op 08.04.2010 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Antwerpen op verdenking van diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, als mededader, in bende, met behulp van geweld of bedreigingen.

Op 08.07.2010 werd u door de Correctionele Rechtbank Antwerpen vrijgesproken voor de tenlasteleggingen d.d. 08.04.2010 en werd u vrijgesteld. Op 23.07.2010 gingen het Openbaar Ministerie en de burgerlijke partijen in beroep tegen het vonnis van de Correctionele Rechtbank van Antwerpen d.d. 08.07.2010.

Het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeelde u op 22.12.2010 (op beroep tegen CR Antwerpen d.d. 08.07.2010) tot een gevangenisstraf van 40 maanden in staat van wettelijke herhaling daar u zich schuldig maakte aan diefstal door middel van geweld of bedreiging, de diefstal gepleegd zijnde bij nacht, door 2 of meer personen (feit gepleegd op 14.02.2010).

Op 06.10.2011 werd u opgesloten in de gevangenis van Antwerpen naar aanleiding van uw veroordeling door het Hof van Beroep van Antwerpen d.d. 22.12.2010.

Vanaf 23.05.2013 onderging u uw hechtenis onder Elektronisch Toezicht (hierna: E.T.).

Op 14.06.2013 werd uw E.T. ingetrokken wegens niet naleving van de voorwaarden.

Bij vonnis van de SURB van 12.08.2016 werd u opnieuw E.T. toegekend. Het E.T. ving effectief aan op 22.08.2016.

Op 16.01.2017 werd uw E.T. nogmaals ingetrokken wegens niet naleving van de voorwaarden. U werd diezelfde dag voorlopig aangehouden. Op 10.02.2017 besliste de SURB het E.T. niet te herroepen.

Op 16.02.2017 werd u onder aanhoudingsmandaat geplaatst en opgesloten in de gevangenis op verdenking van belaging, inbreuken op de wapenwetgeving en bedreigingen, mondeling of schriftelijk.

Op 06.03.2017 werd het aanhoudingsmandaat d.d. 16.02.2017 opgeheven.

Op 20.03.2017 ging u weer in E.T.

Op 18.04.2017 werd u als ontvlucht geregistreerd.

Op 12.05.2017 werd uw E.T. herroepen door de SURB.

U werd op 03.06.2017 opnieuw opgesloten in de gevangenis van Antwerpen.

Op 02.09.2017 bereikte u strafeinde en werd u in vrijheid gesteld.

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 20.12.2017 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden in staat van wettelijke herhaling daar u zich schuldig maakte aan mondeling, onder een bevel of onder een voorwaarde 3 personen te hebben bedreigd met een aanslag op personen of op eigendommen, waarop een criminele straf gesteld is en aan als particulier een vergunningsplichtig vuurwapen, namelijk een gaspistool van het merk Umarex-Walther model P22 of de daarbij horende munitie, voorhanden te hebben gehad zonder een voorafgaande vergunning (feiten gepleegd op 14.01.2017).

Op 29.08.2018 werd u aangehouden en op 30.08.2018 werd u opgesloten in de gevangenis van Antwerpen naar aanleiding van uw veroordeling door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen d.d. 20.12.2017.

Op 13.09.2018 werd een verstekveroordeling door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde d.d. 20.12.2017 ten uitvoer gelegd. Op 17.09.2018 tekende u verzet aan tegen deze veroordeling bij verstek. Dit verzet werd ontvankelijk verklaard op 03.10.2018.

Op diezelfde datum, 03.10.2018, werd u een voorlopige invrijheidstelling toegekend in het kader van uw andere gevangenisstraf die op dat moment in uitvoering was, waarna u effectief werd vrijgesteld.

Op 24.11.2018 werd u aangehouden en onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Antwerpen op verdenking van afpersing in bende, met vertoon van wapens, bij nacht, diefstal met geweld in bende met wapenvertoon, diefstal met braak, poging diefstal met geweld, in bende bij nacht, heling, bendevoorming.

De Correctionele Rechtbank van Dendermonde veroordeelde u op 30.01.2019 (op verzet tegen CR Dendermonde d.d. 20.12.2017) in staat van wettelijke herhaling tot een definitieve gevangenisstraf van 10 maanden daar u zich schuldig maakte aan goederen, gelden, koopwaren, bijjetten, kwijtingen, geschriften van om het even welke aard, die een verbintenis of een schuldbevrijding inhouden of teweegbrengen, en die u overhandigd zijn onder verplichting om ze terug te geven of ze voor een bepaald doel te gebruiken of aan te wenden, bedrieglijk te hebben verduisterd of verspild en aan alleen en zonder wapens weerspanningheid, zijne elke aanval, elk verzet met geweld of bedreiging, te hebben gepleegd tegen een hoofdinspecteur en 3 inspecteurs, allen van de PZ Waasland-Noord, officieren of agenten van de administratieve of gerechtelijke

politie, wanneer zij handelden ter uitvoering van wetten, van de bevelen of de beschikkingen van het openbaar gezag, van rechterlijke bevelen of van vonnissen (feiten gepleegd op 03.06.2017).

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 06.11.2019 in staat van wettelijke herhaling tot een definitieve gevangenisstraf van 6 jaar daar u zich schuldig maakte aan afpersing met behulp van geweld of bedreiging, bij nacht, door 2 of meer personen, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde of de schuldige hebbende doen geloven dat hij gewapend was (2 feiten gepleegd in de nacht van 03.11.2018 op 04.11.2018); aan diefstal door middel van geweld of bedreiging, door twee of meer personen, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of de schuldige hebbende doen geloven dat hij gewapend was (feit gepleegd op 04.11.2018); aan poging tot afpersing, bij nacht, door 2 of meer personen, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde of hebbende doen geloven dat gewapend te zijn (feit gepleegd in de nacht van 03.11.2018 op 04.11.2018); aan diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels (feit gepleegd op 23.10.2018); aan poging tot diefstal door middel van braak (feit gepleegd op 03.11.2018); aan een vrij verkrijgbaar wapen te hebben gedragen zonder daartoe een wettige reden te kunnen aantonen, namelijk een luchtdrukpistool van het merk COLT, type Defender met serienummer 11M52492 (feit gepleegd op 04.11.2018); aan deel te hebben uitgemaakt van een vereniging opgericht met het oogmerk om op personen of op eigendommen misdaden te plegen waarop levenslange opsluiting staat of opsluiting van 10 jaar tot 15 jaar of een langere termijn (feit gepleegd van 01.09.2018 tot 21.11.2018); aan deel te hebben uitgemaakt van een vereniging opgericht met het oogmerk om op personen of op eigendommen andere misdaden te plegen dan deze waarop levenslange opsluiting staat of opsluiting van 10 tot 15 jaar of een lagere termijn (feit gepleegd van 01.09.2018 tot 21.11.2018); aan deel te hebben uitgemaakt van een vereniging opgericht met het oogmerk om op personen of op eigendommen wanbedrijven te plegen (feit gepleegd van 01.09.2018 tot 21.11.2018); aan weggenomen, verduisterde of door misdaad of wanbedrijf verkregen zaken of een gedeelte ervan geheel te hebben (feit gepleegd tussen 28.10.2018 en 23.11.2018) en aan bedreigingen door gebaren of zinnebeelden (feit gepleegd op 04.11.2018).

De Correctionele Rechtbank van Dendermonde veroordeelde u op 26.06.2023 in staat van wettelijke herhaling tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden daar u zich schuldig maakte aan het bezit van een ongekenste totale hoeveelheid cannabis, doch minstens 5 gram hasj en 3 gram weed (feiten gepleegd op 21.03.2021 en op 28.03.2021).

Het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeelde u op 23.10.2024 in staat van wettelijke herhaling tot een definitieve gevangenisstraf van 2 jaar daar u zich schuldig maakte aan met voorbedachten rade, opzettelijk verwondingen of slagen te hebben toegebracht, met de omstandigheid dat de slagen of de verwondingen een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid ten gevolge hebben gehad (feit gepleegd op 23.05.2020).

De Correctionele Rechtbank van Dendermonde veroordeelde u op 18.12.2024 in staat van wettelijke herhaling tot een definitieve gevangenisstraf van 4 maanden daar u zich schuldig maakte aan middelen te hebben verkocht, te koop te hebben aangeboden, te hebben afgeleverd of geleverd, namelijk het bezit met oog op verkoop van een totale hoeveelheid van 19,8 gram hasj (feit gepleegd op 14.02.2022) en het bezit met oog op verkoop van een totale hoeveelheid van 6 gram hasj (feit gepleegd op 13.01.2023).

+++

U werd veelvuldig veroordeeld voor een hele resem van feiten waaronder meerdere diefstallen of pogingen daartoe, al dan niet met verzwarende omstandigheden, bedreigingen, inbreuken op de wapen- en drugswetgeving, opzettelijke slagen en verwondingen, heling, afpersing en bendevoorming. Deze veroordelingen hadden kennelijk niet het gewenste effect aangezien u bleef volharden in het bewandelen van het criminele pad. U bevindt zich in de strafcategorie van 7 tot 10 jaar en uw strafeinde is op het moment van onderhavig schrijven voorzien voor 20.07.2028.

U werd op 21.12.2000 door het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeeld voor 2 diefstallen met verzwarende omstandigheden gepleegd op 16.02.2000 en 24.02.2000 en voor valsheid in geschrifte gepleegd op 07.01.2000. Beide diefstallen werden gepleegd door 2 of meer personen onder bedreiging van een wapen. Zeker één van de slachtoffers werd ook neergeslagen en met traangas behandeld. Verder blijkt uit het strafdossier dat speurders van de sectie "Pick-Pockets" die u volgden voor de diefstal gepleegd op 24.02.2000, duidelijk vaststelden dat u en uw broer A. M., zich niet als gewone wandelaars gedroegen, doch beiden alleen oog hadden voor potentiële slachtoffers en dat u mee op de vlucht ging en een wapen gebruikte. Ook de valsheid in geschriften werd door u toegegeven. De feiten werden bewezen verklaard. De feiten zijn ernstig en geven blijk van een gebrek aan respect voor andermans eigendom. U maakte bij twee gelegenheden gebruik van een alarmpistool. Het Hof oordeelde dat u een dermate gevaarlijke ingesteldheid had dat u een tijdlang uit de maatschappij diende verwijderd te worden en veroordeelde u tot een

gevangenisstraf van 4 jaar met uitstel voor een termijn van 5 jaar. Het uitstel diende te voorkomen dat u zou hervallen en u diende te beseffen dat bij herval, het toegestane uitstel kon worden herroepen.

Op 31.03.2004 werd u betrap in het bezit van een jachtmes met een vouwlemmet. De rechtbank veroordeelde u bij verstek tot een gevangenisstraf van 3 maanden. Uit het vonnis d.d. 14.03.2005 blijkt: "De feiten zijn ontoelaatbaar vermits ze het veiligheidsgevoel van de burgers op negatieve wijze beïnvloeden."

Op 14.07.2003 werd op de parking van Ter Rivierenhof te Deurne een bebloede man aangetroffen met verwondingen afkomstig van messteken. Het slachtoffer verklaarde dat hij door 5 mannen van Marokkaanse origine tegen zijn wil was meegenomen in een voertuig en hij op de parking uit het voertuig werd gehaald. De 5 mannen waren vervolgens rond hem komen staan, zijn hem beginnen slaan en hebben hem verschillende messteken toegebracht. Eén van de daders verklaarde de feiten te hebben gepleegd omdat het slachtoffer enkele dagen voordien zijn portefeuille zou hebben gestolen. Uit zijn verklaringen bleek dat u en uw vader het slachtoffer op het spoor waren gekomen en dat jullie deze dader daarvan op de hoogte hadden gebracht. U en uw vader waren betrokken bij de wederrechtelijke vrijheidsberoving en de slagen die aan het slachtoffer werden toegebracht, zoals bleek uit de herkenning door het slachtoffer en de verklaringen van de mededaders. Uit het vonnis van de Correctionele Rechtbank van Antwerpen d.d. 18.10.2005, waarmee voormelde feiten bestraft werden, blijkt: "De feiten zijn ernstig en wijzen in hoofde van beklagde op een gebrek aan respect voor andermans psychische en fysieke integriteit. In een democratische rechtstaat kan niet worden toegestaan dat burgers met geweld het recht in eigen handen nemen om disputen te beslechten." U had reeds een gevuld strafregister en de rechtbank veroordeelde u bij verstek tot een gevangenisstraf van 2 jaren.

U werd op 09.10.2006 veroordeeld voor een diefstal met geweld of bedreiging, door 2 of meer personen en met wapenvertoon, gepleegd op 27.05.2004. De buit bestond uit 370 euro en een gsm Nokia. U ging over tot bekentenissen en werd herkend door het slachtoffer. De correctionele rechtbank van Antwerpen was van oordeel dat de feiten gepleegd werden met eenzelfde opzet als de feiten waarvoor u veroordeeld werd bij het definitief vonnis d.d. 18.10.2005 maar gelet op de aard en ernst van de feiten en uw toen reeds indrukwekkend strafregister achtte de rechtbank het opportuun een bijkomende gevangenisstraf van 8 maanden op te leggen. Het onder bedreiging van wapens beroven van onschuldige slachtoffers is absoluut onduidelbaar en vereiste dan ook een zeer strenge beteugeling.

Wanneer op 23.02.2004 een bestuurder in een geparkeerd voertuig stapte, werd hij door 2 mannen overvallen. Onder bedreiging van een vuurwapen werd hij beroofd van zijn portefeuille en zijn gsm. Telefonieonderzoek bracht aan het licht dat de gestolen gsm zeer kort na de feiten gekoppeld werd aan uw oproepnummer. U ontkende evenwel iets met de overval te maken te hebben en hield vol de gsm op straat te hebben gekocht van een onbekende. Met betrekking tot deze tenlastelegging heeft de rechtbank u veroordeeld voor heling.

Op 14.05 2005 werd een jongeman slachtoffer van een diefstal met geweld. Hij werd door u op zijn fietst gestopt waarna u zijn iPod, gsm en fiets stal. Het slachtoffer herkende u bij fotoconfrontatie. U bekende de diefstal gepleegd te hebben.

In de nacht van 01 op 02.07.2005 werd een jongeman onder bedreiging van een vuurwapen beroofd van zijn gsm en 20 euro. U werd in de omgeving aangetroffen, beantwoordde aan de beschrijving gegeven door het slachtoffer en probeerde u te verschuilen voor de politiediensten. Op de grond naast u werd de gsm van het slachtoffer teruggevonden. Het slachtoffer en een getuige herkenden u. U ontkende aanvankelijk uw betrokkenheid, maar bekende ter zitting de overval gepleegd te hebben. Wanneer u na deze overval werd gevat, bleek u in het bezit te zijn van de Buzzy pass van een 17-jarige jongen die op 02.04.2005 het slachtoffer werd van een diefstal met geweld. Hij werd achtervolgd en vervolgens overvallen door 3 mannen, die hem slagen toedienden en zich meester maakten van zijn portefeuille, zijn MP3-speler en zijn juwelen. U bekende de overval en werd herkend door het slachtoffer in de line-up. U wees 2 mededaders aan.

De feiten wijzen in uw hoofde op een gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van uw jonge slachtoffers, ten overstaan van wie u zich zeer bedreigend en gewelddadig opstelde zonder rekenschap te geven van de traumatische gevolgen van uw handwijze. De feiten getuigen eveneens van een gebrek aan respect voor andermans eigendom.

Aangezien de feiten waarvoor u veroordeeld werd bij vonnis van 18.10.2005 en bij vonnis van 09.10.2006 van de Correctionele Rechtbank van Antwerpen, net als de bovengenoemde feiten werden gepleegd in het kader van uw druggebruik, stelde de rechtbank vast dat deze de opeenvolgende en vooruitgezette uitvoering waren van hetzelfde misdadig opzet. De rechtbank hield bijgevolg rekening met de bij die vonnissen opgelegde straffen, maar achtte deze niet voldoende als bestraffing en legde op 19.12.2006 een bijkomende gevangenisstraf van 2 jaar op.

Op 07.06.2007 werd u betrappt met een ongekende hoeveelheid drugs. U werd voor deze feiten op 15.02.2008 bij verstek veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 maanden.

Op 14.02.2010 werd een koppel op de trap van de metro van achter aangevallen, geduwd en gestampt met als doel hun geldbeugel te stelen. Tijdens het gevecht met de slachtoffers die zich verzetten tegen de diefstal, kon één van hen de muts van één van de daders aftrekken. Na de schermutseling met de slachtoffers werd uw gsm ter plaatse aangetroffen. Niettegenstaande u uw verklaringen veelvuldig aanpaste en de rechtbank in eerste aanleg u niet geloofwaardig vond overkomen, was de rechtbank van oordeel dat er onvoldoende elementen waren om uw betrokkenheid bij de feiten met zekerheid te weerhouden en werd u vrijgesproken. De burgerlijke partijen en het Openbaar Ministerie stelden een hoger beroep in tegen het vonnis dat op 08.07.2010 werd uitgesproken. Het Hof van Beroep van Antwerpen oordeelde dat uw schuld wél vaststond en veroordeelde u op 22.12.2010 tot een gevangenisstraf van 40 maanden. Uit het arrest blijkt: "Het feit heeft zich voorgedaan zoals omschreven in de tenlastelegging. [...] Het komt gepast voor bij de straftoemeting rekening te houden met de aard van het feit, de omvang van het gebruikte zinloze geweld, het strafrechtelijk verleden van beklaagde die reeds op 21 december 2000 voor soortgelijke feiten werd veroordeeld bij arrest van het Hof van Beroep tot een gevangenisstraf van vier jaar en vervolgens in 2005 tot voormelde straf van twee jaar. Kort voor het feit van de tenlastelegging had hij de strafinrichting verlaten [er wordt verwezen naar de voorwaardelijke invrijheidstelling van 18.01.2010]. Gelet op het geheel van het voorgaande vormt beklaagde een aanzienlijk veiligheidsrisico in de samenleving."

Bij vonnis van de SURB van 12.08.2016 werd u (opnieuw) E.T. toegekend. Uit het "vonnis tot toekenning van een elektronisch toezicht en tot afwijzing van een beperkte detentie" van de SURB Gent d.d. 12.08.2016 blijkt: "Eerdere kansen om u te re-integreren liepen telkens fout. In het licht van uw naderende strafeinde achtte deze rechtbank het alsnog aangewezen dat u een nieuw reclasseringsplan zou uitwerken. U heeft immers een groot onvermogen om met stress en problemen om te gaan en een ongecontroleerde terugkeer naar de maatschappij bij strafeinde houdt een zeer groot risico op mislukking in. Bij bijzondere maatregel werden u dan ook uitgaansvergunningen toegekend om uw reclasseringsplan verder te concretiseren. U stelt nu voor te gaan wonen in opvanghuis StAndries, (...). U doorliep bij hen de intakeprocedure en bent er welkom onder elektronisch toezicht. Als dagbesteding kan u op 16 augustus 2016 starten met een opleiding 'bekister' bij de VDAB te Hamme. Na deze opleiding zal de VDAB u oriënteren naar een zorgtraject met het oog op het bekomen van een geschikte tewerkstelling. Voor de behandeling van uw verslavingsprobleem heeft u contact genomen met de Sleutel maar zij willen pas een intake doen als u in elektronisch toezicht bent. Een begeleiding bij hen is niet mogelijk tijdens een beperkte detentie. U zal dit dus nog verder dienen te concretiseren van zodra u in elektronisch toezicht bent. Voor de opvolging van uw schuldenproblematiek wenst u een collectieve schuldenregeling uit te werken in overleg met uw raadsman. Vermits uw strafeinde nadert en er momenteel een voldoende veilig sociaal reclasseringsplan voorligt, is de rechtbank van mening dat een geleidelijke en gecontroleerde terugkeer naar de samenleving de voorkeur verdient. Het elektronisch toezicht wordt dan ook toegekend." De SURB hoopte dat u deze keer de geboden kansen wel tot een goed einde kon brengen. U diende er zich immers van bewust te zijn dat het naleven van de voorwaarden en afspraken nauwgezet zou opgevolgd worden en dat het verloop van het E.T. bepalend zou zijn voor het toekennen van eventuele toekomstige strafuitvoeringsmodaliteiten. Het E.T. trad effectief in werking op 22.08.2016 en uw strafeinde was voorzien voor 02.09.2017. Het E.T. diende meermaals herroepen te worden wegens het niet naleven van de voorwaarden of het plegen van nieuwe feiten. Op 18.04.2017 werd u als ontvlucht geregistreerd en u werd uiteindelijk op 03.06.2017 opnieuw opgesloten in de gevangenis van Antwerpen waar u tot strafeinde bleef.

Op 14.01.2017, minder dan 5 maanden na het in werking treden van uw E.T., kregen verbalisanten de opdracht zich naar het politiebureau te begeven alwaar een dame was aangekomen met melding dat haar ex-partner er met één van de kinderen vandoor was gegaan onder bedreiging van een wapen. Mevrouw P. J. verklaarde dat zij op het moment van de feiten samen met de kinderen bij haar nieuwe vriend was. Om 15:00 uur werd aan de deur gebeld en stond u voor de deur. U zou de schoonmoeder opzij geduwd hebben en naar boven gelopen zijn, daar trof u P. J., de kinderen en haar nieuwe vriend aan. U riep tegen haar dat ze niet in de woning hoorde te zijn samen met de kinderen. Haar vriend vroeg u om normaal te doen, waarop u een vuurwapen zou hebben getoond en tegen het hoofd van de vriend zou hebben gehouden. P. J. verklaarde vervolgens dat zij bang was en u duidelijk maakte dat u, indien u zou vertrekken, uw zoon A. mocht meenemen. Het minderjarig kind M. A. werd door de verbalisanten aangetroffen op het adres van uw toenmalige vriendin. Hij had geen uitwendige verwondingen. U verklaarde o.a. dat u een vonnis had met een bepaalde verblijfsregeling met betrekking tot uw kinderen en dat uw ex erg moeilijk deed met betrekking tot het omgangsrecht sinds u weer een vriendin had. Uw ex zou u voortdurend bedreigd hebben en "ging u flikken met het nep wapen dat u in uw bezit had". U gaf toe thuis inderdaad een alarmpistool te hebben liggen doch zou dit op 14.01.2017 geenszins meegenomen hebben. U wou uw zoontje gaan halen voor uitoefening van de verblijfsregeling en zou uw zoon nooit gaan halen onder bedreiging van een wapen. U erkende wel op 14.01.2017 op de plaats der feiten te zijn geweest om uw zoontje op te halen en mondelinge bedreigingen, onder bevel of voorwaarde te hebben geuit. Het alarmpistool werd bij de huiszoeking op het

adres van uw toenmalige vriendin teruggevonden. U werd dan ook veroordeeld voor feiten van inbreuken op de wapenwetgeving en bedreigingen door gebaren of zinnebeelden. Uit het vonnis van de Correctionele rechtbank van Antwerpen d.d. 20.12.2017 blijkt: "Beklaagde kon zijn driften niet onder controle houden in de context dat zijn ex-partner hem ook misbruikte met zijn enkelband. Wapenbezit leidt wel tot een maatschappelijke onveiligheid. [...] Beklaagde trekt klaarblijkelijk geen lessen uit voorgaande veroordelingen. [...] Uit de debatten ter zitting blijkt dat beklagde een nieuwe relatie onderhoudt en alles in het werk stelt om zijn omgangsrecht met de kinderen goed te laten verlopen. Beklaagde vroeg een werkstraf wat de rechtbank niet het gepaste signaal vindt gelet op zijn beladen voorgeschiedenis." De rechter veroordeelde u op 20.12.2017 tot een gevangenisstraf van 6 maanden.

Nog geen 5 maanden later, op 03.06.2017, maakte u zich schuldig aan verduistering van een gsm en weerspanning. De feiten vertoonden een zekere ernst. De rechtbank stelde dat u over een lijvig strafrechtelijk verleden beschikte. Deze veroordelingen hadden kennelijk niet het gewenste heilzaam effect aangezien u volhardde in het bewandelen van het criminele pad. De rechtbank stelde vast dat u klaarblijkelijk steeds dezelfde feiten pleegde, ondanks repetitieve en zware bestraffingen. Bovendien trachtte u de plaats der feiten te ontvluchten en pleegde u weerspanning tegenover de politiediensten. U werd op 30.01.2019 (op verzet tegen het vonnis bij verstek d.d. 20.12.2017) door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde veroordeeld tot een gevangenisstraf van 10 maanden.

Geen van de voorgaande veroordelingen, noch de daaropvolgende gevangenisstraffen, hebben u tot enig inzicht of gedragsverandering kunnen bewegen. Integendeel, amper een half jaar na uw invrijheidstelling pleegde u opnieuw meerdere bijzonder ernstige en gewelddadige feiten, wat leidde tot een veroordeling tot 6 jaar gevangenisstraf op 06.11.2019. Uw hardnekkig crimineel gedrag wijst op een verontrustend gebrek aan respect voor de rechtsorde en vormt een reëel gevaar voor de samenleving. Het feit dat u telkens opnieuw hervalt in strafbaar gedrag toont aan dat het recidiverisico bijzonder hoog blijft en dat eerdere sancties geen enkel ontradend effect hebben gehad.

Zo maakte u tussen 01.09.2018 en 21.11.2018 deel uit van een vereniging met het oog op het plegen van een reeks aan strafbare feiten. Jullie opereerden vanuit verschillende uitvalsbasisen en waren in de geïmagineerde periode zeer vaak 'op stap', waarbij jullie zich schuldig maakten, in wisselende samenstelling, aan een reeks afpersingen, diefstallen met geweld en bedreigingen. Er was geen sprake van slechts occasioneel overleg, wel integendeel. Uit het strafonderzoek bleek dat ieder binnen de vereniging en tijdens de diverse bewezen feiten zijn eigen taak en rol had.

Op 23.10.2018 hebt u samen met een kompaan ingebroken in een woning. Het slachtoffer verklaarde dat hij zijn woning verliet van 17u tot 19u om naar de dokter te gaan. Toen hij terugkwam zag hij dat er ingebroken was in zijn appartement en dat de glazen inkomdeur was stukgeslagen. Zijn appartement was helemaal doorzocht en er waren ook bloedsporen in de hal, de woonkamer en het terras. De buurman, getuige van de feiten, herkende u en een minderjarige in een fotodossier als daders van deze inbraak.

In de nacht van 03 op 04.11.2018 werden 2 personen gedwongen onder bedreiging van een wapen hun gsm-toestel af te geven in het premetrostation Astrid. Tevens werd geprobeerd om bij een ander slachtoffer een gsm af te persen. U werd herkend in een fotodossier. Eén van de slachtoffers herkende u als degene die hem bedreigde met een wapen (luchtdrukpistool), u duwde dit tegen zijn borst en sloeg ermee op zijn hand toen hij zijn gsm niet meteen wilde lossen. Ook het slachtoffer van de poging tot afpersing, duidde u aan. U verklaarde dat het plan om gsm's af te persen reeds door uw kompaan in de tram werd geopperd. U stelde dat 2 van uw kompanen op de slachtoffers zijn afgestapt en jullie na de afpersing met 6 terug zijn vertrokken (4 meerderjarigen en 2 minderjarigen). Deze verklaring strookte niet geheel met de camerabeelden, waarop te zien was hoe u als eerste op het slachtoffer was afgestapt.

In de nacht van 03.11.2018 op 04.11.2018 probeerde u ook samen met 3 anderen een diefstal met braak te plegen. Eén van uw kompanen wist in een woning een 'potje van 1.000 euro' liggen, er zouden ook 2 wapens liggen. Het slachtoffer verklaarde dat er enkele personen aan zijn voordeur geweest waren. Hij had iemand over de tuinmuur zien klimmen omstreeks 22u45. Vervolgens werd er verschillende keren aangebeld en op de deur geklopt. Hij deed niet open omdat hij vermoedde dat het dezelfde personen betrof die hem op 31.10.2018 kwamen bedreigen uit wraak. Boven de deur hing een camera en het slachtoffer herkende één van de daders. De politie stelde beschadigingen vast, vermoedelijk afkomstig van een schroevendraaier, zowel op de deur als op de deurstijl. Er was ook schade aan de poort aan de voorzijde van de woning en aan de afsluiting bij de buurman. Uit analyse van de camerabeelden gemaakt aan de oprit van de woning blijkt dat er zich 6 personen ophielden rond de woning. Verbalisanten herkenden twee van uw kompanen, die (gedeeltelijke) bekentenissen aflegden. U stelde zich niets te kunnen herinneren. De rechtbank achtte dit feit bewezen gelet op de vaststellingen van de verbalisanten, de camerabeelden, de verklaringen van het slachtoffer, de verklaringen en gedeeltelijke bekentenissen van uw kompanen.

Op 04.11.2018 werd een overval gepleegd op "Anni's winkel". De verkoopster verklaarde dat een man en een vrouw de winkel binnenkwamen en direct naar de kassa gingen. De verkoopster werd bedreigd met een zwart handvuurwapen en moest de kassa openen. De 2 daders hebben haar ook met de dood bedreigd. Ze hebben het wapen tegen haar hoofd en tegen haar borst geplaatst. De man droeg een masker of doek voor zijn gelaat. De verkoopster was erg aangedaan door de feiten. Er werd ongeveer 300 euro cash gestolen en een hoeveelheid pakjes sigaretten. Een getuige heeft een man en een vrouw de winkel zien verlaten en hoorde de verkoopster roepen dat ze haar gingen vermoorden. U en uw 3 kompanen waren te zien op camerabeelden van de omgeving op het ogenblik van de feiten. Uit de camerabeelden blijkt dat u en uw kompanen zich naar de winkel begaven. Twee gingen de winkel binnen, twee anderen stonden op de uitkijk. U hebt uw betrokkenheid uiteindelijk toegegeven. U gaf toe dat u het wapen vasthad en handschoenen droeg. U sprak Engels tegen het slachtoffer.

Op 04.11.2018 bedreigde u nog iemand met een luchtdrukpistool. Het slachtoffer verklaarde dat hij op bezoek was bij een vriend toen u en uw toenmalige vriendin ook in het appartement aankwamen. U zei dat u 'in love was met de coca'. Het slachtoffer zag dat zijn gsm weg was en begon deze in paniek te zoeken. U stond op scherp en greep achter uw rug. U haalde een handvuurwapen uit uw broek tevoorschijn en richtte dit op het slachtoffer. U zei dat hij kalm moest blijven en moest stoppen "zo te doen". Uiteindelijk is het slachtoffer zijn verhaal gaan doen bij een andere persoon en hebben ze de politie gebeld. U werd gearresteerd. Bij fouille bleek u inderdaad een zwart pistool (luchtdrukpistool: COLT) bij te hebben achter de broekriem. U betwistte het feit niet en stelde een wapen bij u te hebben om u te beschermen. U had immers ruzie met iemand over een meisje. Bij uw arrestatie op 04.11.2018 werd een gsm-toestel Huawei aangetroffen, dat gestolen werd op 29.10.2018. U verklaarde het toestel gekregen te hebben en verklaarde niet te weten dat het gsm-toestel gestolen was. De rechtbank was van oordeel dat dit manifest ongeloofwaardig was.

De feiten waren uitermate ernstig. Doorheen de korte incriminatieperiode gedroegen u en uw kompanen zich steeds gewelddadiger en bandelozer, onder meer door het voortdurend plegen van gewelddadige diefstallen en afpersingen. Dergelijke gewelddadige en bedreigende feiten laten bij de slachtoffers diepe sporen na: zij ervaren vaak langdurige angst, gevoelens van onveiligheid en trauma's die hun dagelijkse leven en welzijn aanzienlijk beïnvloeden. De fysieke en psychische schade die zij oplopen, getuigt van de ernst van uw daden en onderstreept het grote maatschappelijk gevaar dat van u uitgaat. Uw gedrag, gekenmerkt door deze reeks ernstige en gewelddadige feiten, gepleegd in vereniging, toont een diepgeworteld gebrek aan respect voor de wet en de veiligheid van anderen. Ondanks eerdere straffen en gevangenisverblijven bent u opnieuw betrokken geraakt bij uitermate ernstige strafbare feiten, wat het gevaar voor de samenleving alleen maar vergroot. Dit hardnekkige en recidiverende patroon onderstreept uw gevaarlijke karakter en bevestigt dat u een blijvend risico vormt voor de maatschappij. De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 06.12.2019 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 jaar.

Sinds 24.11.2018 zit u opgesloten in de gevangenis, maar ook daar kon u zich niet houden aan de geldende normen en regels. Dit illustreert opnieuw uw hardnekkige onwil tot gedragsverandering en wijst op een karakter dat zich zelfs onder strikte controle niet aan de regels wenst te onderwerpen. Het onderstreept het voortdurende gevaar dat van u uitgaat.

Op 23.05.2020 hebt u immers een medegegetineerde aangevallen tijdens de namiddagwandeling in de gevangenis van Antwerpen. Hij was zwaargekwetst en werd overgebracht naar het ziekenhuis. Bij medisch onderzoek werd een scheefstand van de rechterenkel en een buil vastgesteld. Het bleek om een zware en complexe enkelbreuk te gaan waarbij hij werd geopereerd. De medegegetineerde liep na de operatie verschillende wondinfecties op waarbij antibiotica niet bleek te werken. Uiteindelijk diende het slachtoffer een amputatie te ondergaan van het rechteronderbeen. Op camerabeelden is duidelijk te zien hoe u en een medegegetineerde op het slachtoffer afstapten. U haalde als eerste uit, waarna ook de medegegetineerde enkele slagen uitdeelde, gevolgd door een hoge trap. Jullie wandelden weg waarna u terugkeerde en het slachtoffer nog één trap gaf, terwijl hij al op de grond lag. U weigerde verhoord te worden. Uit het arrest van het Hof van Beroep van Antwerpen blijkt: "De in hoofde van de beklagden bewezen feiten zijn ernstig en getuigen niet alleen van een totaal gebrek aan respect voor andermans fysieke en psychische integriteit maar ook van een gebrekkig normbesef. Beklagden slaagden er zelfs niet in om zich tijdens hun detentie te schikken naar de in onze maatschappij geldende normen en regels en brachten een medegegetineerde ernstige slagen toe tijdens de wandeling in de gevangenis." Het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeelde u op 23.10.2024 tot een gevangenisstraf van 2 jaar.

Op 28.03.2021 werd de politie opgeroepen om zich naar de gevangenis van Beveren te begeven aangezien een bezoeker, uw broer, u daar drugs overhandigd zou hebben. Een penitentiair assistent had de feiten waargenomen en er waren camerabeelden voorhanden. Er werd een fouille op u uitgevoerd, maar deze was negatief. Uw broer zou ten aanzien van een penitentiair bewakingsagent toegegeven hebben dit gedaan te hebben op eigen initiatief. U werd naar het ziekenhuis overgebracht teneinde een radiografische scan te

ondergaan. De politie kreeg melding dat er een pakketje werd aangetroffen in uw lichaam. U had intussen toegegeven dat u het pakketje inslikte. Uw broer leverde in de bezoekersruimte van de gevangenis tot tweemaal toe hasj en cannabis aan u. U diende te beseffen dat u uw broer in de problemen bracht door hem te vragen verdovende middelen aan u af te leveren, aangezien uw broer volgens zijn eigen verklaringen intussen koos voor een andere invulling in zijn leven. De rechtbank veroordeelde u tot een gevangenisstraf van 6 maanden.

Bij fouilleringen op 14.02.2022 en op 13.01.2023 werd respectievelijk 19,8 gram en 6 gram hasj op u aangetroffen. U werd voor deze drugsfeiten, namelijk het bezit met het oog op verkoop van een totale hoeveelheid van 6 gram hasj op 13.01.2023 en voor het bezit met het oog op verkoop van een totale hoeveelheid van 19,8 gram hasj op 14.02.2022, door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 maanden. Uit het vonnis van de Correctionele Rechtbank van Dendermonde d.d. 18.12.2024 blijkt: "De bewezen verklaarde feiten zijn ernstig. Druggebruik brengt ernstige schade toe aan de fysieke en de psychische gezondheid van de gebruikers. Druggebruik brengt ook een enorme maatschappelijke kost mee: drugsverslaafden dienen behandeld te worden, verliezen hun werk, raken in de financiële problemen en worden mogelijk tot criminaliteit herleid om hun drugsverslaving te financieren." De rechter legde u geen boete op en hield rekening met uw precaire financiële toestand.

Het is duidelijk dat meerdere van de door u gepleegde feiten onder de noemer zeer zware criminaliteit kunnen worden gebracht. In de parlementaire voorbereidingen van de wet van 24.02.2017 worden diefstallen met geweld uitdrukkelijk vermeld als "zeer ernstige misdaden en gemeenrechtelijke misdrijven" die aanleiding kunnen geven tot de toepassing van artikel 22 van de Vreemdelingenwet (Verslag van de commissie, Parl.St. Kamer, 2016-17, 2215/003, p. 22). U werd meermaals veroordeeld tot verschillende zware gevangenisstraffen, oplopend tot 6 jaar, wegens ernstige vermogensdelicten waarbij geweld, wapens en voertuigen werden gebruikt. U pleegde meerdere gewapende diefstallen die ongetwijfeld bijzonder traumatisch waren voor de slachtoffers. Uit voorgaande blijkt dat u deze vermogensdelicten vaak pleegde met geweld en/of bedreigingen en dat u vaak gewapend was. U pleegde de diefstallen s 'nachts en overdag waardoor dit voor de slachtoffers voor gevoelens van angst en onveiligheid heeft gezorgd, maar ook binnen de samenleving gevoelens van onveiligheid doet ontstaan. Het is algemeen bekend dat overvallen waarbij slachtoffers onder bedreiging van een pistool waarvan de slachtoffers niet konden weten dat het geen echt vuurwapen betrof, worden gebracht, een ingrijpende en langdurige impact op de slachtoffers hebben. De slachtoffers ondervinden nog lange tijd de psychische en emotionele gevolgen van hetgeen hen is aangedaan. U heeft, louter uit eigen financieel gewin, verschillende slachtoffers bewust in een buitengewoon beangstigende en bedreigende situatie gebracht. Daarmee heeft u een ernstige en grove inbreuk gemaakt op hun persoonlijke levenssfeer en gevoel van veiligheid. U heeft geen oog gehad voor de emotionele en psychische schade die uw handelen bij de slachtoffers heeft veroorzaakt. U hield geen rekening met het feit dat door uw handelen het fundamentele veiligheidsgevoel van de slachtoffers ernstig werd aangetast en dat zij getraumatiseerd zijn geraakt door de gebeurtenissen. Feiten als deze zaaien angst en onveiligheid, niet alleen bij de direct betrokkenen, maar ook binnen de bredere samenleving. Extra bezwarend is dat bij sommige slachtoffers de overvallen plaatsvonden tijdens de uitoefening van hun professionele werkzaamheden. Dit betekent dat zij ook in hun werkzame leven nog regelmatig geconfronteerd kunnen worden met de traumatische herinneringen aan deze gebeurtenissen. U bent volledig voorbijgegaan aan het blijvende leed dat u de slachtoffers heeft toegebracht, en aan het feit dat hun leven door deze gewelddadige en bedreigende overvallen nooit meer hetzelfde zal zijn als daarvoor. Uw crimineel gedrag, dat al op 18-jarige leeftijd begon met een gewapende diefstal, zet zich voort ondanks lange gevangenisstraffen, wat getuigt van een diepgewortelde gevaarlijke aard en een blijvende bedreiging voor de maatschappij. Het risico dat u opnieuw zeer ernstige feiten pleegt, is bijgevolg hoog en onmiskenbaar.

Gelet op uw talrijke veroordelingen wordt vastgesteld dat u niet de intentie vertoont om uw gedrag te verbeteren. Het feit dat u de neiging vertoont uw gedrag verder te zetten, kan een maatregel, gestoeld op openbare orde, verantwoord worden (HvJ 22 mei 2012, C348/09, P.I.). Er ligt geen enkel stuk voor waaruit blijkt dat de agressieproblemen en drugsproblematiek waarover sprake is in meerdere stukken uit uw strafdossier inmiddels onder controle zijn.

Uit het vonnis van de SURB te Gent tot afwijzing van uw verzoek tot E.T. d.d. 30.01.2023 blijkt "Het risico op recidive wordt als verhoogd ingeschat mede door de voorgeschiedenis van intra familiaal geweld, traumatische ervaringen, instabiliteit op relationeel en professioneel vlak en zijn persoonlijkheid gekenmerkt door impulsiviteit, beperkte coping vaardigheden en een antisociaal persoonlijkheidspatroon met verslavingsproblematiek. Sinds zijn 17de is er sprake van harddruggebruik en sinds zijn 19de kwam hij in contact met benzodiazepines. Hij dealde drugs en medicatie. In 2019 nam hij een overdosis drugs waardoor een pacemaker geplaatst moest worden." De SURB stelde zich de vraag of, hoewel er reeds veel energie gestopt werd in het uitwerken van een reclasseringsplan, dit toereikend zou zijn.

Naar aanleiding van onderhavig beslissing vroeg u om een 2de kans, verklaarde u dat u nooit meer in de criminaliteit zou vervallen en stelde u dat uw ogen geopend waren. Daargelaten of uw spijtbetuigingen als oprecht kunnen worden aangenomen, doen deze geen afbreuk aan de zwaarwichtigheid van de feiten en bieden ze geen waarborg dat u zich niet opnieuw zou kunnen inlaten met gelijkaardige feiten en geen nieuwe slachtoffers meer zal maken. U hebt in de voorbije 20 jaren reeds verschillende kansen gehad om u te herpakken, maar liet deze kansen telkens onbenut. Gezien dit langdurige patroon van recidive en het uitblijven van daadwerkelijke gedragsverandering, bestaat er weinig reden om aan te nemen dat uw huidige verklaringen oprecht en betrouwbaar zijn.

U heeft reeds uitgaansvergunningen verkregen die schijnbaar zonder problemen verlopen zijn, dit wil echter geenszins zeggen dat u geen gevaar meer zou vormen voor de openbare orde. Het is immers in uw eigen belang dat u zich gedraagt tijdens uw uitgaansvergunningen daar enige misstap aanleiding zou geven aan het niet meer verlenen van uitgaansvergunningen. Uitgaansvergunningen zijn normaal gezien ook aan strikte voorwaarden onderworpen waardoor het moeilijk is om tijdens dergelijke uitgaansvergunningen te recidiveren.

Het feit dat u hebt deelgenomen aan een workshop slachtofferhulp en justitieel welzijnswerk (op 06.05.2024, 07.05.2024, 16.05.2024, 27.05.2024) en dat u deelgenomen hebt aan workshops "samenleven binnen de muren" (januari - februari 2024) doet geen afbreuk aan het feit dat u meermaals veroordeeld werd voor zeer ernstige feiten. De gepleegde feiten tonen een hunker naar snel geldgewin. Gelet op uw ingesteldheid toont u door het voorleggen van de attesten van deelname aan de workshops slachtofferhulp en justitieel welzijnswerk en "samenleven binnen de muren" niet aan dat u zich zal houden aan de Belgische reglementering en geen gevaar meer zal vormen voor de openbare orde, eenmaal u aan Justitie voldaan hebt.

U kreeg diverse kansen van Justitie maar wist die niet blijvend te benutten en herviel telkens in nieuwe ernstige strafbare feiten. Er is sprake van een lange reeks van delicten, oplopend in ernst. De gedragingen die u reeds vele jaren stelt, getuigen van een verontrustend normbesef, een immorele oneerlijke ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en economische waarden, andermans eigendom en de fysieke en psychische integriteit van derden. U schuwt daarenboven het gebruik van geweld en/of een wapen niet. U lijkt de ernst van uw daden niet in te zien, noch schijnt u te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Er werd geen enkel stuk voorgelegd waaruit blijkt dat de problematieken waarmee u al jaren kampt (drugsverslaving en agressie) intussen afdoende behandeld werden en niet langer spelen. Uit uw persoonlijk handelen komt een voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. De maatschappij heeft de plicht zich te beschermen tegen individuen met een gevaarlijke geestesgesteldheid zoals u. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u een ernstig, reëel en actueel gevaar vormt voor de samenleving.

+++

Overeenkomstig artikel 62§1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, heeft eenieder het recht om gehoord te worden vooraleer jegens hem of haar een nadelige individuele maatregel wordt genomen. Op 19.09.2024 werd u in de gevangenis van Beveren tijdens een gesprek met de terugkeerbegeleider op de hoogte gesteld van het feit dat overwogen werd om uw recht op verblijf te beëindigen. Er werd u toegelicht dat indien uw verblijfsrecht zou worden beëindigd, er ook een verwijderingsmaatregel met inreisverbod jegens u genomen kon worden. Er werd u de mogelijkheid geboden om binnen een termijn van 15 dagen relevante elementen die het nemen van een beslissing zouden kunnen verhinderen of beïnvloeden, aan te voeren.

U verklaarde de vragenlijst te zullen vervolledigen met behulp van een advocaat of maatschappelijk assistent. Tijdens het gesprek met de terugkeerbegeleider verklaarde u reeds dat u in België woont sinds uw geboorte; dat u momenteel geen adres hebt; dat u het adres van het OCMW (...) te Antwerpen gebruikt en nu het adres van de gevangenis hebt als referentieadres; dat u echter bij uw vriendin (K. G. C.) op het adres (...) in Sint-Niklaas verblijft; dat u 3 minderjarige kinderen hebt met uw ex-partner J., P. R., namelijk A. M. (13 jaar), A. R. (11 jaar) en A. (8 jaar); dat u een hartaandoening hebt en een pacemaker draagt; dat u familie hebt in België (nonkels, tantes, neven, nichten) maar dat het contact door de jaren heen verwaterd is; dat uw grootmoeder momenteel in Marokko is; dat u uw schoolcarrière gevolgd hebt te Berchem, waar u een start maakte in de richting bouw; dat u gestopt bent in het tweede middelbaar op 17-jarige leeftijd; dat u ervaring hebt als schoonmaker bij de stad Antwerpen en dat u daarnaast verschillende tijdelijke jobs hebt uitgevoerd; dat u niet wenst terug te keren naar Marokko daar u er geen sociale bindingen hebt; dat u er slechts één keer geweest bent met uw overleden grootvader; dat u hier bent opgegroeid bij uw grootouders en dat u geen contact hebt met uw vader; dat uw moeder gestorven is; dat u graag in België wil blijven om hier samen met uw vriendin een toekomst op te bouwen en uw kinderen te zien opgroeien.

Op 03.10.2024 ontving de DVZ de ingevulde vragenlijst. Uit deze vragenlijst blijkt dat uw moedertaal Nederlands is; dat u Frans, Nederlands, Engels en Arabisch kan lezen, spreken en/of schrijven; dat u in het bezit bent van uw Belgische verblijfskaart en van uw geboorteakte; dat u een hartproblematiek, een pacemaker en astma hebt, wat u belemmert om te reizen (zie medische attesten); dat u voor uw opsluiting samenwoonde met uw ex-partner; dat u sinds 2017 een referentieadres hebt in Antwerpen; dat u een duurzame relatie hebt met K. C.; dat zij in Sint-Niklaas woont (...), 9100 Sint-Niklaas, Tel: (...); dat u minderjarige kinderen hebt in België, namelijk M. A. en M. Al. R. dat zij woonachtig zijn in de (...) 2070 Zwijndrecht (zie attesten); dat u familie hebt in België, namelijk uw oma A. F., uw tantes T. L. (en haar zoon), T. Z. (en haar 4 kinderen); T. N. (en 1 een zoon); dat uw nonkel in T. I. (die 7 kinderen heeft) in Nederland woont; dat u in België naar school bent geweest (van 2,5 tot 17 jaar); dat u hiervan attesten hebt toegevoegd; dat u ook een attest van een beroepsopleiding als metser hebt; dat u gewerkt hebt als "W. T." aan de stad Antwerpen en dat u ook voor interims gewerkt hebt; dat u niet in een ander land dan België verbleven hebt; dat u in België geboren bent.

Als redenen dat u niet wil terugkeren naar Marokko haalt u aan dat u 2 kinderen hebt in België met wie u een goede band hebt; dat u tijdens uw detentie ook contacten met hen geniet en dat u uw vaderrol na uw detentie verder wil opnemen; dat u een duurzame relatie hebt met een Belgische vrouw; dat u geen familie, noch kennissen hebt in Marokko; dat uw medische toestand bovendien een overbrenging naar Marokko niet toelaat; dat u een pacemaker hebt en hiervoor regelmatig dient opgevolgd te worden door een medisch team.

Op 03.10.2024 werden volgende stukken per mail overgemaakt: een aanvraag FOD Sociale zekerheid personen met een handicap d.d. 09.02.2024; antwoord FOD Sociale zekerheid op vraag tot achterstallige uitkeringen; attest van deelname aan de workshop slachtofferhulp en justitieel welzijnswerk; FOD Sociale Zekerheid attest van erkenning van Handicap van 01.04.2018 tot 30.04.2020; attest van erkenning handicap met begeleidend schrijven d.d. 14.01.2019; attesten van verhoogde tegemoetkoming d.d. 11.01.2022 en d.d. 04.07.2022; begeleidingsovereenkomst D. A. d.d. 12.07.2022; bezoekerslijst gevangenis van 2022 tot 2024; brief aan uw toekomstige d.d. 17.12.2023; Covid certificaat; documenten FOD personen met een handicap d.d. 14.01.2019; 4 foto's; inschrijving Ziekenhuisschool Antwerpen van 21.09.1990 tot 30.06.1991; geboorteakte M. Al. R.; geboorteakte M. A.; uw geboorteakte; gegevens basisschool buitengewoon onderwijs scholengemeenschap T. (type 5); Groep intro attest deelname aan samenleven binnen de muren januari/februari 2024; Belgische verblijfstitel; afbeelding in/uitschrijvingsdocumenten, aankopen kleine tabak kantine 19.04.2023; mails van de PSD d.d. 30.01.2020 (vraag tot verlenging dossier FOD) en d.d. 05.02.2020 (vraag aan de Directie-generaal Personen met een handicap); openstaande schuld Alektum; overzicht van uw loopbaan; verslag consult cardiologie ZNA 22.06.2022; uw medisch dossier; verzoek DVZ tot invullen vragenlijst Hoorrecht en de vragenlijst hoorrecht. Omdat het gesprek met de terugkeerbegeleider op 19.09.2024 al enige tijd verstreken was, werd u op 04.03.2025 gesproken door de terugkeerbegeleider om na te vragen of u nog informatie wenste toe te voegen met betrekking tot het onderzoek betreffende uw verblijfsrecht. U hebt geen nieuwe elementen toegevoegd, maar wenste te benadrukken dat u niet wil terugkeren naar Marokko omwille van uw kinderen en omwille van medische redenen.

+++

Van 11.02.2012 tot 02.11.2014 was u gehuwd met mevrouw J. P. R. F. (geboren te Brasschaat op (...) 1990, van Belgische nationaliteit).

Uit deze relatie zijn twee kinderen geboren: M. A. (geboren op (...) 2011 te Antwerpen, van Belgische nationaliteit) en M. Al. R. (geboren op 30.10.2013 te Antwerpen, van Belgische nationaliteit). Mevrouw J. P. heeft nog andere kinderen waaronder een dochter J. A. (geboren op 03.10.2016 te Antwerpen, van Belgische nationaliteit).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) blijkt dat een kind dat wordt geboren uit een gehuwd of samenwonend koppel, ipso iure deel uitmaakt van dit gezin en dat bijgevolg vanaf de geboorte, en door het loutere feit ervan, een band ontstaat tussen dit kind en zijn ouders die een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) uitmaakt (EHRM (GK) 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije, § 94; EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28; EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59; EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 60; EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32; EHRM 27 oktober 1994, Kroon/Nederland, § 30; EHRM 26 mei 1994, Keegan/Ierland, §§ 44-45). De gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind wordt in principe verondersteld. De (echt)scheiding van de ouders maakt geen einde aan deze als gezinsleven geldende natuurlijke band tussen ouder en kind (EHRM 26 mei 1994, Keegan/Ierland, §§ 44 en 50; zie ook Europese Commissie voor de Rechten van de Mens (hierna: ECRM) 13 juli 1987, Irlen/Bondsrepubliek Duitsland), ook niet ten aanzien van de ouder die hierdoor niet langer samenwoont met het kind (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59; EHRM

21 juni 1988, Berrehab/Nederland, § 21). Om het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven vast te stellen, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind aldus niet noodzakelijk, wel moeten factoren aanwezig zijn die maken dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren (EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30; EHRM 27 oktober 1994, Kroon/Nederland, § 30).

U werd op 06.10.2011, een aantal weken voor de geboorte van M. A. opgesloten in de gevangenis en uw strafeinde was toen voorzien voor 02.09.2017. Tussen 23.05.2013 en 14.06.2013 en tussen 22.08.2016 en 16.01.2017, tussen 10.02.2017 en 16.02.2017 van 20.03.2017 tot 03.06.2017 hebt u E.T. genoten (van 18.04.2017 tot 03.06.2017 was u als ontvlucht geseind). Tussen 30.08.2018 en 03.10.2018 en vanaf 24.11.2018 bent u opgesloten in de gevangenis. U legde enkel de geboorteattesten van uw kinderen, enkele foto's en de bezoekerslijst in de gevangenis voor. Uit het vonnis van de Correctionele Rechtbank van Antwerpen d.d. 20.12.2017 blijkt dat u uw kinderen destijds bij het CAW ontmoette. Mevrouw J. bracht de kinderen daarheen zodat het contact met u mogelijk was. Volgens de vaststellingen in dat vonnis zou de verstandhouding tussen u beiden verslechterd zijn sinds zij vernam dat u een nieuwe relatie had. Er kan uit het vonnis worden afgeleid dat er toen spanningen bestonden met betrekking tot de omgangsregeling. U gaf te kennen alles in het werk te stellen om het contact met uw kinderen op een goede manier te laten verlopen. Daar staat echter tegenover dat u sinds dat vonnis herhaaldelijk werd veroordeeld voor ernstige strafbare feiten, waaronder feiten van geweld, drugsbezit en -handel in detentie, en zelfs gewapende overvallen. Dergelijk aanhoudend crimineel gedrag is niet te rijmen met het gedrag dat verwacht mag worden van een ouder die daadwerkelijk het belang van zijn kinderen vooropstelt. Van een ouder mag worden verwacht dat hij – zeker bij bestaande spanningen met de andere ouder – zijn verantwoordelijkheid opneemt en zich onthoudt van gedrag dat de band met de kinderen verder kan schaden. Uw strafrechtelijk gedragspatroon toont het tegendeel: het is niet gericht op herstel of behoud van die ouder-kindrelatie, maar op herhaald grensoverschrijdend en maatschappelijk ontwrichtend gedrag. Dergelijk gedrag ondermijnt niet alleen uw geloofwaardigheid als ouder, maar werkt ook rechtstreeks in het nadeel van de kinderen, die recht hebben op stabiliteit, veiligheid en continuïteit. U legt naar aanleiding van onderhavige beslissing geen stukken voor die duidelijkheid verschaffen over de huidige omgangsregeling met uw kinderen. Hoewel niet is uitgesloten dat er externe factoren kunnen zijn die het contact bemoeilijken, werd hiervan geen concreet bewijs aangeleverd. U heeft zelf geen documenten of andere stukken overlegd die onomstotelijk een actieve en voortdurende betrokkenheid bij uw kinderen aantonen. Er liggen geen sluitende bewijzen voor waaruit afgeleid kan worden dat er vandaag nog sprake is van een hechte en structurele band tussen u en uw kinderen. Zo ontbreekt elk document waaruit blijkt dat u bijdraagt aan hun onderhoud, alimentatie betaalt of op enige wijze betrokken bent bij beslissingen over hun opvoeding en welzijn. Het gegeven dat uw dochter u sporadisch bezoekt in de gevangenis en dat er mogelijk virtueel contact is met uw zoon, volstaat niet als bewijs van een diepgaande ouder-kindrelatie. Deze beperkte contacten tonen veeleer aan dat het contact oppervlakkig en occasioneel is. Louter op basis van de door u voorgelegde documenten, en gelet op de bovenstaande feitelijke vaststellingen, kan niet worden geconcludeerd dat er sprake is van een bestaand en beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM tussen u en uw kinderen. U blijft in gebreke om met voldoende concrete elementen aannemelijk te maken dat uw verblijfsrecht in België werkelijk is vereist voor het welbevinden van uw kinderen.

Indien er hypothetisch vanuit zou gegaan worden dat er wel degelijk nog sprake is van een duurzame relatie met uw kinderen, quod non, kan opgemerkt worden dat u naar aanleiding van onderhavige beslissing geen concrete elementen aanbrengt waaruit blijkt dat het belang van de kinderen vergt dat u in België verblijft. Er wordt niet concreet aangetoond dat uw kinderen moeilijkheden zouden ondervinden om verder in België te verblijven zonder uw aanwezigheid. Gelet op uw herhaalde en langdurige detenties, in combinatie met uw persoonlijk gedrag en het ontbreken van betrokkenheid bij het dagelijkse leven van uw kinderen, kan worden aangenomen dat u al geruime tijd niet (meer) kan worden beschouwd als hun voornaamste zorgdrager – indien u die rol al ooit daadwerkelijk heeft vervuld. Gezien uw jarenlange detentie kan ervan uit gegaan worden dat hun moeder altijd de voornaamste zorgdragende volwassene was en dat nog steeds is. Zoals reeds opgemerkt verblijft u sinds 24.11.2018 opnieuw in de gevangenis, het is niet onredelijk aan te nemen dat uw kinderen inmiddels gewend zijn aan uw afwezigheid thuis en de bezoeken in een gecontroleerde setting. De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen heeft hoe dan ook niet dezelfde ontwrichtende impact op hun leven als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder zal worden uitgewezen en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Ünur/Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant/het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur/Het Verenigd Koninkrijk). Uit niks blijkt dat contact via telefoon en/of internet vanuit het land waar u zich zal vestigen niet mogelijk zou zijn. Uw zoon M. A. zal bij uw strafeinde bijna meerderjarig zijn. Er blijkt evenmin dat uw kinderen (al dan niet mits begeleiding van een volwassene) u niet zouden kunnen opzoeken daar waar u zich zal vestigen. Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat dit onmogelijk zou zijn. Dat het contact met uw kinderen in dat geval moeilijker zal

verlopen is enkel en alleen het gevolg van uw crimineel gedrag. U hebt meerdere zware veroordelingen opgelopen na de geboorte van uw kinderen. Dit getuigt van weinig verantwoordelijkheidszin als vader.

Hoe dan ook, hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft het daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Het EHRM heeft ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)). Uit het tweede lid van artikel 8 van het EVRM blijkt dat een inmenging in het familie- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, te verzekeren. Uit hetgeen supra besproken werd, blijkt dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die de beëindiging van uw verblijf noodzakelijk maken.

U had aanvankelijk (op 19.09.2024) aan de terugkeerbegeleider verklaard dat u 3 kinderen had: naast A. en Al., vermeldde u toen ook J. Aa. (geboren op (...) 2016 te Antwerpen van Belgische nationaliteit). Toen de terugkeerbegeleider u op 04.03.2025 nogmaals sprak, verduidelijkte u daarnaar gevraagd dat Aa. niet uw biologische dochter is. U vertelde dat de vader van Aa. overleden was en dat u haar als uw eigen dochter beschouwde, ze is immers de halfzus van uw kinderen. Het EHRM aanvaardt slechts in zeer uitzonderlijke gevallen een gezinsleven wanneer er geen bloedband of andere verwantschapsband bestaat tussen minderjarige kinderen en een derde, met name in de situatie waar er sprake is van een de facto gezinsrelatie tussen een minderjarig kind en een zorgdragende volwassene, die geen bloedverwant is (EHRM 22 april 1997, X., Y. en Z./Verenigd Koninkrijk (GK), § 37; EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150). Het gegeven dat Aa. u sporadisch komt bezoeken in de gevangenis maakt niet dat daarom aangenomen moet worden dat u als zorgdragende ouder ten aanzien van haar beschouwd dient te worden. U maakt niet aannemelijk dat u een zorgdragende volwassene voor de dochter van uw ex-partner bent en dat bijgevolg de onderhavige beslissing het belang van dit kind schaadt. U kan desgewenst het contact met Aa. onderhouden dan wel weer opnemen via moderne communicatiemiddelen of via korte bezoeken (mits begeleiding van een volwassene) naar daar waar u zich zal vestigen.

U verklaarde een duurzame relatie te hebben met mevrouw C. K. G. D. (geboren op (...) 1991, van Belgische nationaliteit). Om jullie relatie te staven legde u een brief voor aan "uw toekomstige". Uit het administratief dossier blijkt dat u en mevrouw op 22.05.2024 bij de stad Beveren informatie gingen inwinnen met betrekking tot de mogelijkheid om met elkaar te trouwen in de gevangenis Beveren. Op 07.01.2025 gaf de procureur des Konings een positief advies voor wat betreft het huwelijk. Op 06.05.2025 zijn jullie in de gevangenis van Beveren gehuwd.

Zoals reed vermeld, werd u op 24.11.2018 opgesloten in de gevangenis. Uit de bezoekerslijst blijkt dat mevrouw C. u pas sinds 07.01.2023 bezoekt in de gevangenis. Er zijn geen gegevens voorhanden die erop wijzen dat tussen u beiden voordien al sprake was van een relatie. Uit het administratief dossier blijkt dat jullie nooit officieel hebben samengewoond en jullie nooit ingeschreven stonden op eenzelfde adres. Uit het Rijksregister blijkt bovendien dat mevrouw C. tot 29.02.2024 officieel nog gehuwd was met een andere man.

Hoewel jullie op 06.05.2025 gehuwd zijn, kan op basis van de feiten niet geconcludeerd worden dat er sprake is van een duurzaam en stabiel samenlevingsverband. Mevrouw bezoekt u in de gevangenis en u verblijft tijdens penitentiair verlof op haar adres, maar dit vormt geen voldoende basis om te spreken van een gelijkwaardige, vrije en structurele gezamenlijke invulling van het leven als koppel. Penitentiair verlof is immers van beperkte duur en onder strikt toezicht, waardoor het geen volwaardig alternatief biedt voor feitelijke samenwoning en het opbouwen van een gemeenschappelijk leven buiten de context van detentie.

De relatie wordt hoofdzakelijk binnen de detentiecontext beleefd en er is geen aantoonbaar duurzaam opgebouwd leven samen, zoals vereist voor een stabiel partnerschap. Het huwelijk op zich, hoe wettig ook, volstaat niet als bewijs van een duurzame en affectieve relatie wanneer de feitelijke samenwoning, economische verwevenheid en gezinsleven ontbreken. Bijgevolg is niet aangetoond dat sprake is van een beschermenswaardig privé- of gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Zelfs indien zou worden aangenomen dat aangetoond werd dat u een duurzame partnerrelatie hebt met mevrouw C. K., quod non, blijken uit het administratief dossier geen precieze onoverkomelijke hinderpalen die een gezinsleven buiten België verhinderen. Mevrouw C. K. heeft de Belgische nationaliteit, desondanks

zou zij ervoor kunnen kiezen om zich te vestigen in een land waar u de kans zou hebben het gezinsleven uit te bouwen. Er werden geen concrete elementen voorgelegd waaruit blijkt dat mevrouw om medische, juridische of andere objectieve redenen niet met u zou kunnen samenleven in uw land van herkomst. Evenmin werd aangetoond dat de veiligheid of de gezondheid van mevrouw of haar eventuele gezinsleden in dat land in het gedrang zou komen. Er werden geen concrete elementen voorgelegd die aantonen dat het onmogelijk zou zijn om de relatie in het buitenland voort te zetten. Toen jullie in het huwelijk traden, was u op de hoogte van het gegeven dat uw verblijfsrecht ter discussie stond. Redelijkerwijze kan aangenomen worden dat u mevrouw hierover informeerde. Het feit dat zij niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten maakt niet dat zij u niet vrijwillig zou kunnen volgen naar uw land van nationaliteit of elders.

Mevrouw kan nog steeds nauw contact met vrienden en familie in België onderhouden middels regelmatige bezoeken en de moderne communicatiemiddelen.

Mevrouw C. K. kan er uiteraard voor kiezen in België te blijven en contact met u onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen, alsook via periodieke reizen naar Marokko. Dat het contact met uw partner moeilijker zal verlopen

indien zij ervoor zou kiezen in België te blijven, is enkel en alleen aan uzelf te wijten daar dit een gevolg is van de door u verschillende opgelopen strafrechtelijke veroordelingen die op hun beurt het gevolg zijn van de feiten die u wetens en willens zelf gepleegd heeft.

U verklaarde aan de terugkeerbegeleider op 19.09.2024 hier opgegroeid te zijn bij uw grootouders. Uw moeder is overleden en u stelde geen contact te hebben met uw vader (M. M., geboren op 23.03.1957 te M. Marokko, van Marokkaanse nationaliteit, K kaart geldig tot 14.07.2032). Uw broer (M. A., geboren op 18.07.1980 te Borgerhout, Belgische nationaliteit sinds 11.03.1999) verblijft in België. Het laatste bezoek van uw broer dateert van 07.10.2021. Uit het vonnis van de Correctionele rechtbank van Dendermonde d.d. 26.06.2023 blijkt dat uw broer drugs had overhandigd aan u terwijl u in detentie zat.

De relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen broers valt enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve en emotionele banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Uit uw administratief dossier blijkt niet dat er sprake zou zijn van bijkomende elementen van afhankelijkheid, noch van een relatie die dusdanig hecht is dat deze valt onder de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming tussen u, uw vader en/of uw broer. Het gegeven dat u in het verleden in de gevangenis bezoek ontving van uw broer wijst op zich niet op een bijzondere afhankelijkheidsband die verder reikt dan de normale affectieve banden. Er is niet gebleken dat u niet zelfstandig zou kunnen functioneren. U had namelijk reeds een eigen gezin gesticht. Uw leeftijd, met name 43 jaar oud, laat immers in beginsel toe te veronderstellen dat u in staat moet worden geacht om op zelfstandige basis een leven te leiden en in uw levensonderhoud te voorzien.

U stelde dat uw grootmoeder (A. F., geboren te Meknes op 01.01.1947, Belgische nationaliteit) in België woonachtig is. Uit het Rijksregister blijkt dat jullie tussen 18.07.1991 en 12.02.2001 op hetzelfde adres hebben gewoond. Zij komt u niet bezoeken in de gevangenis. U verklaarde tijdens het eerste gesprek met de terugkeerbegeleider op 19.09.2024 dat zij in Marokko was. Zoals reeds gemeld heeft u reeds een eigen gezin gesticht. Een bijzondere afhankelijkheidsband die verder reikt dan de normale affectieve banden met uw grootmoeder werd niet aangetoond.

Tenslotte vermeldde u nonkels, tantes, neven en nichten te hebben in België maar het contact zou door de jaren heen verwaterd zijn. Eén oom zou in Nederland verblijven. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een bijzondere vorm van afhankelijkheid blijkt. De afstammingsband, noch een bijzondere afhankelijkheidsband met uw familieleden werd aangetoond. Al uw familieleden kunnen contact met u onderhouden/opnemen middels (korte) bezoeken en middels moderne communicatiemiddelen.

De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit is zodanig dat uw familiale belangen geen voorrang hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

+++

Het wordt niet betwist dat onderhavige beslissing met het oog op een latere verwijdering een inmenging vormt in uw privéleven. Het gegeven dat u in België geboren bent en er tot op heden steeds een verblijfsrecht genoot, is op zich echter geen reden om aan te nemen dat u zich niet zou kunnen aanpassen in het land van herkomst van uw ouders en grootouders. Het feit geboren en getogen te zijn in België, neemt niet weg dat het principe dat artikel 8 van het EVRM geen absolute bescherming tegen verwijdering inhoudt, blijft gelden. Het Hof van Justitie herinnert eraan dat “according to Recommendation Rec(2000)15 of the Committee of Ministers of the Council of Europe, each member state should have the option to provide in its internal law that a long-term immigrant may be expelled if he or she constitutes a serious threat to national security or public safety”. De inbreuken die u pleegde, worden, zoals supra uitgebreid aangetoond, als zeer ernstig beschouwd en rechtvaardigen de beëindiging van uw verblijf alsook een verwijdering van het grondgebied.

Aangezien u in België geboren bent, is het normaal dat u hier bijvoorbeeld naar school ging, dat u Nederlands spreekt en dat er, behalve de familiebanden, ook sociale en culturele banden zijn. Uit niks blijkt echter dat de banden die u met België opgebouwd hebt van een dergelijk uitzonderlijke aard zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. Meer nog, het lijkt duidelijk dat uw gedrag, dat een ernstige verstoring van de openbare orde vormt, blijk geeft van de afwezigheid van de wil om werkelijk te integreren in de samenleving waarbinnen u zich ophoudt en waarvan u zo totaal en consequent bepaalde fundamentele waarden heeft miskend. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten. Een zeer groot deel van uw volwassen leven bracht u binnen de muren van een gevangenis door.

Er werd niet aangetoond dat de vriendschappen die u in België heeft opgebouwd een zodanige intensiteit zouden hebben dat een verbreking van deze contacten als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden. Er kan desgewenst contact onderhouden worden via de moderne communicatiemiddelen en middels bezoeken aan u daar waar u zich zal vestigen.

Ondanks dat u geboren werd in België, is er niet echt sprake van een sterke economische binding met België. Uit de door u voorgelegde loopbaangegevens, die bevestigd werden door een raadpleging uit Dolsis, blijkt dat u uiterst zelden officieel tewerkgesteld was (7 dagen in 2001, 5 dagen in 2002, 1 dag 2003, 1 maand in 2005, van 04.10.2010 tot 03.07.2011 en van 27.05.2013 tot 07.06.2013). U legde een begeleidingsovereenkomst van “D. A.”, (kringloopwinkel) voor. Uit Dolsis blijkt dat u tussen 01.08.2022 en 01.02.2023, alsook van 18.09.2023 tot 01.02.2024 werkzaam was bij “D. A.”. Voor zover u een reële kans zou maken op de Belgische arbeidsmarkt zou toch mogen verwacht worden dat u intussen duidelijke economische banden zou hebben opgebouwd en kan buigen op een duidelijk werkverleden of toch minstens de correcte attitude om aan de slag te gaan op de reguliere arbeidsmarkt.

In plaats van te werken opteerde u ervoor diefstallen te plegen die getuigen van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en fysieke integriteit en een gewetenloze drang naar snel en gemakkelijk geldgewin, die bijdragen tot het algehele onveiligheidsgevoel. U hebt een attest van erkenning van handicap voorgelegd dat dateert van 14.01.2019, waarin er sprake is van een erkenning van arbeidsbeperking met vermindering (66% van het verdienvermogen) en zelfredzaamheid (met 10 punten) met een geldigheidsperiode van 01.04.2018 tot 30.04.2020. Dit document is m.a.w. medisch en administratief vervallen U bracht een brief van de FOD Sociale zekerheid Personen met een handicap d.d. 09.02.2024 aan waaruit blijkt dat u bij die dienst een aanvraag deed. Middels hun schrijven verzochten ze om uw medisch dossier om de impact van uw handicap op uw dagelijks leven te evalueren. Het verder verloop van de aanvraag die u deed, is de Administratie onbekend. Er ligt momenteel geen recent attest van erkenning voor waaruit blijkt dat u volledig en blijvend arbeidsongeschikt bent. De eerdere vastgestelde beperkingen sluiten niet per definitie uit dat u in staat zou zijn tot het verrichten van aangepast, licht of ondersteunend werk. Er kan niet uitgesloten worden dat u in Marokko of daar waar u zich zal vestigen geen aangepast werk zou kunnen vinden in overeenstemming met uw mogelijkheden. Op basis van de voorliggende gegevens kan dus niet geconcludeerd worden dat er een onmogelijkheid tot arbeid of zelfredzaamheid zou zijn in de context van het land van herkomst. Het dragen van een pacemaker wijst op een medisch behandeld hartprobleem, maar impliceert op zich geen volledige arbeidsongeschiktheid, noch een absolute afhankelijkheid van gespecialiseerde zorg. Veel personen met een pacemaker kunnen – mits opvolging – aangepaste, niet-fysiek belastende arbeid verrichten.

U legde nog een mail van een incassobureau (A. Group) voor. Mogelijks hebt u nog andere openstaande schulden. Het is niet meer dan normaal dat u uw openstaande schuld(en) vergoed. U kan de afbetalingen ook vanuit het buitenland doen.

U maakte geen melding van eventuele familieleden in Marokko, maar vermeldde tijdens het gesprek met de terugkeerbegeleider op 19.09.2024 wel dat uw grootmoeder toen in Marokko was. Het is de administratie onbekend of dit heden nog zo is, wellicht werd ze gezien haar leeftijd (78) in Marokko opgevangen door

familieleden en mogelijks kan u daar ook een beroep op doen in Marokko. De omstandigheid dat uw naaste familie (tantes, nonkels, neven en nichten) in België woont, neemt niet weg dat er mogelijk andere familieleden zijn die wel nog in Marokko wonen. Eventueel kan uw familie in België, indien u contact met hen opneemt, u meer informatie geven over familie in Marokko.

Aangezien u in België geboren werd, zal het zich vestigen in Marokko, om daar een leven op te bouwen, ongetwijfeld aanpassing van u vergen. Dat wil echter niet zeggen dat het onmogelijk zou zijn. Uit het formulier hoorrecht blijkt dat u Arabisch beheerst en u gaf aan dat u opgevoed bent door uw grootouders waardoor het niet onredelijk is aan te nemen dat u vertrouwd bent met de Marokkaanse cultuur. Er bestaan projecten waarop eventueel een beroep gedaan kan worden (vb.: het "European return and reintegration network" waarbij België partner is). Indien u dat wenst, kan uitgezocht worden of u in aanmerking komt voor steun. Dat u België dient te verlaten eens u aan Justitie voldaan heeft, is enkel en alleen te wijten aan uw persoonlijk gedrag dat een bedreiging voor de openbare orde vormt. De belangen van de Belgische overheid wegen namelijk zwaarder dan uw persoonlijke belangen.

Zoals reeds vermeld, is het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. In casu wordt de inmenging als noodzakelijk beschouwd voor de bescherming van de orde en ter voorkoming van strafbare feiten. De bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden.

+++

U gaf aan medische problemen te hebben die u belemmeren om terug te keren naar Marokko. U gaf aan astma te hebben, een hartaandoening te hebben en een pacemaker te dragen. U gaf op 03.10.2024 uw medisch dossier door. Uw medisch dossier werd voorgelegd aan de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken. Uit de informatie verstrekt door de arts-adviseur blijkt dat de behandeling die u momenteel ondergaat, beschikbaar en toegankelijk is in Marokko. Dit medisch advies zal u, samen met de huidige beslissing, in een gesloten enveloppe worden overhandigd. Uit geen enkel voorliggend stuk blijkt dat u in Marokko zou worden onderworpen aan een behandeling die in strijd is met artikel 3 EVRM.

U heeft niet getwijfeld om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Er wordt geen enkel document voorgelegd waaruit blijkt dat u niet langer een gevaar voor de openbare orde zou vormen. Een inreisverbod van 8 jaar is proportioneel daar u door uw persoonlijk gedrag geacht wordt een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde.

(...)"

2. Over het voorwerp

De verzoeker geeft aan dat "met dit verzoekschrift de vernietiging wordt gevraagd van de beslissingen d.d. 1 juli 2025, betekend op 10 juli 2025, van verwerende partij, waarbij

- 1) aan het verblijfsrecht van verzoeker een einde werd gesteld op basis van art. 22§1,1° Vw. met het bevel om het grondgebied te verlaten krachtens art. 7, eerste lid, 3° en 13°(stuk 1) en
- 2) een inreisverbod voor 8 jaar wordt opgelegd aan verzoeker (bijlage 13 sexies) (stuk 2)"

Zodoende bevat het verzoekschrift twee onderscheiden vorderingen tot nietigverklaring:

1. Een vordering tot nietigverklaring van de beslissing van 1 juli 2025 tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten;
2. Een vordering tot nietigverklaring van de beslissing van 1 juli 2025 waarbij een inreisverbod van acht jaar wordt opgelegd.

3. Over de rechtspleging

3.1. De verzoeker heeft tijdig een synthesememorie neergelegd. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bijgevolg uitspraak op grond van deze synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3.2. Ter terechtzitting legt de verzoeker een “*pleitnota*” neer, met zes bijgevoegde foto's die niet gedateerd zijn.

De verwerende partij vraagt ter terechtzitting om deze stukken uit de debatten te weren.

De Raad wijst erop dat de neerlegging van een pleitnota niet is voorzien in de Vreemdelingenwet of in het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (het PR RvV). Een dergelijk procedurestuk is enkel voorzien in het kader van de louter schriftelijke procedure (cf. artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet) en de uitzonderingsprocedure zonder terechtzitting voorzien in artikel 39/73-3 van de Vreemdelingenwet.

Echter, in de mate dat de pleitnota een reflectie weergeeft van het pleidooi van de verzoekende partij ter terechtzitting, wordt het stuk niet als procedurestuk maar enkel ter informatie in overweging genomen (in die zin RvS 1 juni 2011, nr. 213.632; RvS 19 november 2014, nr. 229.211; RvS 22 september 2015, nr. 232.271; RvS 6 december 2017, nr. 240.104).

De bijgevoegde foto's dienen echter wel uit de debatten te worden geweerd. Het neerleggen van bijkomende stavingstukken ter terechtzitting is immers in de annulatieprocedure niet voorzien en de procedure voor de Raad is van inquisitoriale aard. De rechten van de verdediging worden geschonden indien de verzoeker pas ter terechtzitting nieuwe stavingstukken neerlegt die hij reeds had kunnen overmaken in een eerder processtuk. *In casu* gaat het om ongedateerde foto's en de verzoeker licht niet toe waarom hij deze foto's niet reeds als bijlage aan het verzoekschrift of aan de synthesememorie had kunnen overmaken.

Bovendien heeft de verzoeker, zoals de verwerende partij ter terechtzitting pertinent aanvoert, bij het uitoefenen van zijn hoorrecht of op enig moment voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissingen, geen bewijzen bijgebracht (zoals foto's) van contacten met zijn kinderen. Aangezien de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548), kan de Raad de thans voor het eerst bijgebrachte foto's hoe dan ook niet in zijn wettigheidstoezicht betrekken. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die niet voorlagen op het moment van de bestreden beslissing(en) (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395).

Daarnaast dient eveneens te worden gewezen op artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt:

“De procedure is schriftelijk.

De partijen en hun advocaat mogen ter terechtzitting hun opmerkingen mondeling voordragen. Geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of in de nota uiteengezet zijn.”

Het begrip 'nieuw middel' geldt ook voor de nieuwe uiteenzetting van het middel waardoor de verzoekende partij een nieuwe feitelijke grondslag geeft aan het middel (cf. RvS 26 februari 2013, nr. 222.647; RvS 10 mei 2012, nr. 219.287; RvS 15 december 2011, nr. 216.885; RvS 19 september 2011, nr. 215.199; RvS 19 september 2011, nr. 215.197; RvS 19 september 2011, nr. 215.200; RvS 3 mei 2010, nr. 203.574; RvS 23 december 2009, nr. 199.259; RvS 13 oktober 2008, nr. 186.998; RvS 19 april 2007, nr. 170.187; RvS 26 juni 2003, nr. 121.005). Enkel wanneer het middel onmogelijk in het inleidende verzoekschrift kon worden uiteengezet daar de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen, kan hiervan worden afgeweken. In dit geval moeten dergelijke middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk worden opgeworpen.

De Raad stelt vast dat de verzoeker ter terechtzitting, zoals in de pleitnota is weergegeven, een nieuwe uiteenzetting naar voor brengt omtrent de wijze waarop de artikelen 22 en 23 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM door de eerste bestreden akte zouden zijn geschonden. Het betreft op dit punt een herhaling van de uiteenzettingen die reeds in de synthesememorie zijn opgenomen. Onder punt 4.1.1. wordt toegelicht waarom deze nieuwe feitelijke uiteenzettingen laattijdig en onontvankelijk zijn. Het herhalen van diezelfde nieuwe kritiek ter terechtzitting is overeenkomstig artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet eveneens laattijdig en onontvankelijk.

Voor het overige wordt ter terechtzitting nogmaals de feitelijke situatie van de verzoeker toegelicht. Deze feitelijke elementen worden echter niet betwist, doch het louter opsommen van feitelijke gegevens volstaat niet om aan te tonen dat de bestreden beslissingen onwettig zijn.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Het beroep tot nietigverklaring van de eerste bestreden akte

De verzoeker voert inzake de eerste bestreden een enig middel aan, dat in de synthesesamenvatting als volgt wordt toegelicht:

“EERSTE MIDDEL: schending van artikel art. 22, art. 23 en art. 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel en art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen. Schending van art. 191 van de Grondwet. Schending van art. 3 en 8 E.V.R.M. en art. 7 van het handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid de verplichting heeft haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvSt. 2 februari 2007, nr. 167.411 en RvSt. 14 februari 2006 nr. 154.954). Zij moet zich steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012).

Uit de bestreden beslissing zelf en het dossier blijkt dat verzoekende partij verschillende documenten heeft neergelegd waaruit blijkt dat verzoeker niet in aanmerking komt om zijn verblijf te beëindigen.

Zoals aangehaald in het feitenrelaas is verzoeker geboren en getogen in België, hij heeft/had een K-kaart (gevestigde vreemdeling met verblijf van onbepaalde duur), woont heel zijn verre en naaste familie in België (m.u.v. een eventueel nog levende grootmoeder). Verzoeker is gehuwd en heeft 2 kinderen uit een vorig huwelijk en heeft hij regelmatig contact met zijn kinderen door de uitgangsvergunningen. Verzoeker was zelf slachtoffer van intrafamiliaal geweld. Verzoeker heeft een hartziekte en heeft astma. Verzoeker was verslaafd aan drugs.

Verwerende partij heeft een einde gemaakt aan verzoeker zijn verblijf op basis van art. 22 Vw, zijnde om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

In artikel 23 Vw. worden aan de beslissingen tot beëindiging van het verblijf, zoals bedoeld in het hierboven weergegeven wetsartikel, volgende voorwaarden gesteld:

“§ 1. De beslissingen tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 zijn uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mogen niet op economische gronden berusten. Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

§ 2. Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk. Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.”

Verzoeker verwijst tevens naar het arrest van het Grondwettelijk Hof met nr. 112/2019 d.d. 18 juli 2019.

Verzoeker heeft verschillende laakbare feiten gepleegd zoals opgesomd in de bestreden beslissingen. (Quasi) Alle feiten gepleegd om de eigen verslaving te onderhouden.

De laatste keer (13.01.2023) werd er tijdens een fouille hasj (onder meer voor verkoop) gevonden op de persoon van verzoeker.

Helaas zijn er bij de verschillende misdrijven doorheen de jaren ook slachtoffers geweest. Verzoeker heeft in de gevangenis de laatste 2 jaar hard gewerkt aan zichzelf en is diep beschaamd hierom en heeft heel veel spijt.

Ondanks de waslijst aan feiten kan er niet gesteld worden dat het feiten betreft van terrorisme of zeer zware criminaliteit. Verwerende partij geeft een opsomming van de feiten waarvoor verzoeker is veroordeeld maar motiveert niet waarom deze als terrorisme of als zeer zware criminaliteit worden aanzien.

Verwerende partij herhaalt in haar nota de waslijst aan feiten en meent dat deze volgens de parlementaire voorbereidingen als zeer ernstig kunnen bestempeld worden. Het gaat inderdaad om zeer laakbare feiten maar ze vallen nog steeds niet onder de voorwaarden van art. 22 Vw. waarbij enkel een uitwijzing mogelijk is wanneer sprake is “van terrorisme of zeer zware criminaliteit”.

Daarboven zijn de feiten waarbij een slachtoffer bedreigd werd met een op een wapen gelijkend iets dateren van 2018 en zijn niet actueel.

Ook aan de andere cumulatieve voorwaarden van art. 23 Vw. is niet voldaan.

Het is niet evident om zich niet blind te staren op de gepleegde feiten en hoe verzoeker was maar het is de wettelijke plicht van verwerende partij om op objectieve wijze de actuele situatie te beoordelen.

Het persoonlijk gedrag van verzoeker is dat hij aan zichzelf heeft gewerkt en nog steeds dagelijks zijn strijd voert om beter te worden. Dat dit blijkt uit de verschillende workshops dat hij heeft gevolgd (hetgeen veel

vroeger niet werd gedaan), dat hij zijn uitgangsvergunningen correct naleeft (wat vroeger ook niet altijd het geval was), dat verzoeker een stabiele relatie heeft en ondertussen gehuwd is, niet in het minst, dat verzoeker zijn kinderen regelmatig ziet. Dat hij niet meer onder invloed is.

Verwerende partij herhaalt in haar nota dat verzoeker in zijn eigen belang de uitgangsvergunningen naleeft. Dit zou dan ook waar moeten zijn in de vroegere jaren maar verzoeker heeft ze toen wel geschonden. De gedragsverandering en in inzet is pas duidelijk sinds de laatste jaren. Verzoeker gedraagt zich als iemand die na zijn vrijlating zich op een correcte manier wil gedragen in de maatschappij en de handvaten, dankzij de begeleiding, eigen heeft gemaakt en onderhoudt.

De beëindiging van het verblijf van een gevestigde vreemdeling vormt een inbreuk op art. 8 E.V.R.M. Verzoeker heeft zijn stukken aangehaald en verwezen naar alle familieleden hier in België. Tevens houdt verwerende partij er geen rekening mee dat verzoeker wel degelijk zijn kinderen quasi wekelijks ziet.

In haar nota stelt verwerende partij dat verzoeker een slechte invloed heeft op zijn kinderen en het dus niet in het belang is van de kinderen om in contact te komen met hun vader. Dit is echter niet aan verwerende partij om te beoordelen.

De moeder van de kinderen, die ooit enkel wou dat hij de kinderen via het CAW zag, ziet ook de verandering in verzoeker en werkt mee om de band tussen vader en kinderen te verstevigen.

Verzoeker verwijst naar wat ook infra wordt uiteengezet.

Verzoeker verwijst tevens naar een schending van art. 3 E.V.R.M immers wanneer verzoeker het land moet verlaten, met zijn gezondheidssituatie en mentale problematiek (gelet op zijn drugsverleden en zware jeugd) zal verzoeker in erbarmelijke omstandigheden terechtgekomen.

Verzoeker verwijst naar het feitenrelaas en wat infra is uiteengezet.

In de bestreden beslissing zelf stelt verwerende partij : "Veel personen met een pacemaker kunnen – mits opvolging- aangepaste, niet-fysieke belastende arbeid verrichten" (blz. 13, tweede alinea stuk 2).

Welke werk in Marokko stelt verwerende partij voor? Welk onderzoek is er verricht naar mogelijkheden tot aangepast werk in Marokko? In België heeft verzoeker verschillende mogelijkheden om aangepast werk te hebben dan wel in een beschutte werkplaats te werken, en steun te krijgen. Steun die, verwerende partij zelf erkent, verzoeker nodig heeft.

Onomwonden gesteld, zal verzoeker creperen in een ongekend land wat tevens een schending uitmaakt van art. 3 E.V.R.M.

Daarenboven dient de batterij van de pacemaker vernieuwd te worden. Verwerende partij zegt niets over de mogelijkheden hiertoe in Marokko.

Verzoeker meent dat er in casu niet voldaan is aan de vereiste van "ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid", laat staan van "dwingende redenen van nationale veiligheid, ondanks de verschillende laakbare feiten gepleegd.

Zoals in het feitenrelaas aangehaald heeft hij in de gevangenis en dankzij de hulpverlening en begeleiding een ernstig proces meegemaakt waardoor hij anders in het leven staat.

Verzoeker houdt zich het recht voor om bijkomende stukken te brengen inzake hoger vermelde."

4.1.1. De ontvankelijkheid van het middel

4.1.1.1. De Raad wijst erop dat artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid voor de verzoekende partij om een synthesememorie in te dienen.

Artikel 39/81, derde lid e.v. van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In afwijking van het eerste lid en indien de artikelen 39/73, 39/73-2 of 39/73-3 niet worden toegepast, noch de in artikel 39/68 bedoelde bijzondere procedureregels, zendt de griffie zodra het nuttig is, desgevallend een afschrift van de nota met opmerkingen aan de verzoekende partij en stelt deze tevens in kennis van de neerlegging ter griffie van het administratief dossier.

De verzoekende partij beschikt, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van acht dagen om de griffie in kennis te stellen of zij al dan niet een synthesememorie wenst neer te leggen. Indien de verzoekende partij geen kennisgeving heeft ingediend binnen deze termijn, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

Indien de verzoekende partij tijdig een kennisgeving heeft ingediend dat zij een synthesememorie wenst neer te leggen, beschikt zij, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van vijftien dagen om een synthesememorie neer te leggen waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat.

Indien de verzoekende partij geen synthesememorie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

Indien de verzoekende partij een synthesememorie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend binnen de voorziene termijn, doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60.”

In de memorie van toelichting bij de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (II) wordt expliciet gesteld dat “in de synthesememorie [...] geen nieuwe middelen [kunnen] aangevoerd worden” (Parl. St. Kamer 2010-11, nr. 0772/001, 22-23). De wetgever heeft dit standpunt uitdrukkelijk in de wet opgenomen door in artikel 39/81, zevende lid, van de Vreemdelingenwet te voorzien dat de Raad uitspraak doet op basis van de synthesememorie “zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60” van dezelfde wet dat bepaalt dat “geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of de nota uiteengezet zijn”.

Het begrip ‘nieuw middel’ geldt ook voor de nieuwe uiteenzetting van het middel waardoor de verzoekende partij een nieuwe feitelijke grondslag geeft aan het middel (cf. RvS 26 februari 2013, nr. 222.647; RvS 10 mei 2012, nr. 219.287; RvS 15 december 2011, nr. 216.885; RvS 19 september 2011, nr. 215.199; RvS 19 september 2011, nr. 215.197; RvS 19 september 2011, nr. 215.200; RvS 3 mei 2010, nr. 203.574; RvS 23 december 2009, nr. 199.259; RvS 13 oktober 2008, nr. 186.998; RvS 19 april 2007, nr. 170.187; RvS 26 juni 2003, nr. 121.005). Enkel wanneer het middel onmogelijk in het inleidende verzoekschrift kon worden uiteengezet daar de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen, kan hiervan worden afgeweken. In dit geval moeten dergelijke middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk worden opgeworpen.

Het is dan ook duidelijk dat artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet niet toelaat dat in de synthesememorie voor het eerst nieuwe “middelen”, dit is een voor het eerst in de synthesememorie aangevoerde schending van een rechtsregel, alsook een nieuwe en verschillende feitelijke uiteenzetting omtrent de wijze waarop een rechtsregel wordt geschonden, worden aangewend. Het toelaten van nieuwe rechtsmiddelen of een nieuwe uiteenzetting over de wijze waarop een reeds in het inleidend verzoekschrift aangevoerde rechtsregel wordt geschonden, zou overigens de gelijkheid der partijen in het gedrang brengen daar de verwerende partij alsdan niet de kans heeft gekregen om op het nieuwe middel schriftelijk te repliceren. Bovendien is één en ander niet te verzoenen met de uitdrukkelijke bepaling van artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet dat de verzoekende partij de mogelijkheid biedt om een synthesememorie neer te leggen “waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat”.

Concluderend kan worden vastgesteld dat de verzoekende partij in de synthesememorie niet op ontvankelijke wijze voor het eerst een nieuwe juridische of feitelijke grondslag kan geven aan de vordering tenzij aannemelijk wordt gemaakt dat deze grondslag slechts na het indienen van het verzoekschrift aan het licht is kunnen komen.

De Raad stelt vast dat de verzoeker in de synthesememorie het in het inleidend verzoekschrift naar voor gebrachte betoog herhaalt en hieraan enkele korte replieken toevoegt op het verweer in de nota met opmerkingen. De synthesememorie kan echter enkel worden aangewend, indien het middel niet wordt samengevat, om een werkelijke repliek te formuleren op het verweermiddel in de nota met opmerkingen (RvS 17 december 2014, nr. 229.583). *In casu* gaat de verzoeker echter deze mogelijkheid tot repliek te buiten waar hij een aantal kritieken formuleert op een door hemzelf voorgehouden verweerelement dat in werkelijkheid niet in nota met opmerkingen wordt opgeworpen.

Zo stelt de verzoeker dat de verweerder in de nota met opmerkingen “de waslijst aan feiten (herhaalt) en meent dat deze volgens de parlementaire voorbereidingen als zeer ernstig kunnen bestempeld worden”. Deze bewering strookt niet met het inhoudelijke verweer in de nota met opmerkingen. De repliek die de verzoeker op dit onbestaande verweerelement formuleert, is geen daadwerkelijke repliek en kan dan ook niet in overweging worden genomen. Bovendien geeft de verzoeker met het argument dat “de feiten waarbij een slachtoffer bedreigd werd met een op een wapen gelijkend iets dateren van 2018 en niet actueel zijn” een geheel nieuwe feitelijke grondslag aan het middel zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift. Het gaat om een volledig nieuwe kritiek en er valt niet in te zien waarom de verzoeker dit argument niet reeds zou hebben kunnen aanbrengen in het verzoekschrift. De Raad wijst erop dat de synthesememorie niet dient om lacunes in het verzoekschrift aan te vullen of om een nieuwe wending te geven aan het middel zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift. Het middel is, in de hierboven aangegeven mate, dan ook laattijdig en onontvankelijk.

In de nota met opmerkingen is evenmin een verweerelement terug te vinden waarbij de verweerder zou aangeven dat de verzoeker een slechte invloed heeft op zijn kinderen en dat het niet in hun belang is om in contact te komen met hun vader. Ook de hierop geformuleerde kritiek, met name *“Dit is echter niet aan verwerende partij om te beoordelen. De moeder van de kinderen, die ooit enkel wou dat hij de kinderen via het CAW zag, ziet ook de verandering in verzoeker en werkt mee om de band tussen vader en kinderen te verstevigen.”* is derhalve geen werkelijke repliek. Dit middelonderdeel is derhalve, om dezelfde redenen als hoger uiteengezet, laattijdig en onontvankelijk.

Voorts bevat de synthesememorie nog de volgende feitelijke kritiek die voor het eerst wordt geformuleerd en die op geen enkele wijze in het middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift kan worden gelezen:

“Verzoeker heeft zijn stukken aangehaald en verwezen naar alle familieleden hier in België. Tevens houdt verwerende partij er geen rekening mee dat verzoeker wel degelijk zijn kinderen quasi wekelijks ziet.

(...)

In de bestreden beslissing zelf stelt verwerende partij : “Veel personen met een pacemaker kunnen – mits opvolging- aangepaste, niet-fysieke belastende arbeid verrichten” (blz. 13, tweede alinea stuk 2).

Welke werk in Marokko stelt verwerende partij voor? Welk onderzoek is er verricht naar mogelijkheden tot aangepast werk in Marokko? In België heeft verzoeker verschillende mogelijkheden om aangepast werk te hebben dan wel in een beschutte werkplaats te werken, en steun te krijgen. Steun die, verwerende partij zelf erkent, verzoeker nodig heeft.

Onomwonden gesteld, zal verzoeker creperen in een ongekend land wat tevens een schending uitmaakt van art. 3 E.V.R.M.

Daarenboven dient de batterij van de pacemaker vernieuwd te worden. Verwerende partij zegt niets over de mogelijkheden hiertoe in Marokko.”

De verzoeker heeft in het verzoekschrift hiervan geen melding gemaakt ter ondersteuning van het enig middel gericht tegen de eerste bestreden akte. Er valt niet in zien waarom de verzoeker dit niet kon hebben gedaan, te meer omdat een deels gelijkaardige kritiek wel werd opgenomen in het middel gericht tegen de tweede bestreden akte. Het betreft een nieuwe feitelijke uiteenzetting die niet voor het eerst in de synthesememorie kan worden aangevoerd. Ook de hierboven geciteerde kritiek is derhalve laattijdig en onontvankelijk.

Hiermee geconfronteerd ter terechtzitting, heeft de advocaat van de verzoeker hieromtrent geen opmerkingen geformuleerd.

De Raad wijst erop dat dergelijke verdere expliciteringen of aanvullingen op de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet stroken met het bepaalde in artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet, zoals hierboven reeds uitvoerig besproken. De synthesememorie kan door de verzoeker niet worden aangewend om de leemtes uit het verzoekschrift verder aan te vullen.

Te dezen toont de verzoeker derhalve niet aan dat de grondslag van deze middelen niet reeds bestond op het ogenblik dat hij het verzoekschrift tot nietigverklaring heeft ingediend.

In zoverre in de synthesememorie voor het eerst de bovenstaande feitelijke uiteenzettingen worden aangehaald, al dan niet geformuleerd als een repliek op een onbestaand verweerelement, is het enig middel laattijdig en onontvankelijk (cf. RvS 28 juni 2012, nr. 220.059; RvS 19 maart 2012, nr. 218.528; RvS 4 maart 2010, nr. 201.497; RvS 10 februari 2010, nr. 200.738; RvS 26 april 2007, nr. 170.603).

4.1.1.2. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: *“de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden”* (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Gelet op het bepaalde in artikel 39/81, zevende lid, van de Vreemdelingenwet, dient de ontvankelijkheid in de eerste plaats te worden beoordeeld aan de hand van het verzoekschrift.

De Raad stelt vast dat de verzoeker, noch in het verzoekschrift noch in de synthesememorie een duidelijke toelichting verschaft over de wijze waarop artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en het vertrouwensbeginsel door de eerste bestreden akte worden geschonden.

Het middel is derhalve eveneens onontvankelijk in zoverre de verzoeker zich beperkt tot het louter vormelijk aanhalen van een schending van het vertrouwensbeginsel en van artikel 7 van het Handvest.

4.1.2. Verdere beoordeling

4.1.2.1. De formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het begrip “afdoende” betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De verzoeker betoogt inzake de formele motiveringsplicht dat in de eerste bestreden akte een opsomming wordt weergegeven van de feiten waarvoor hij is veroordeeld, doch dat de verweerder niet motiveert waarom deze als terrorisme of als zware criminaliteit worden aanzien. Deze kritiek mist elke feitelijke grondslag, nu de verzoeker geheel voorbij gaat aan de volgende uitdrukkelijke motieven:

“Het is duidelijk dat meerdere van de door u gepleegde feiten onder de noemer zeer zware criminaliteit kunnen worden gebracht. In de parlementaire voorbereidingen van de wet van 24.02.2017 worden diefstallen met geweld uitdrukkelijk vermeld als “zeer ernstige misdaden en gemeenrechtelijke misdrijven” die aanleiding kunnen geven tot de toepassing van artikel 22 van de Vreemdelingenwet (Verslag van de commissie, Parl.St. Kamer, 2016-17, 2215/003, p. 22). U werd meermaals veroordeeld tot verschillende zware gevangenisstraffen, oplopend tot 6 jaar, wegens ernstige vermogensdelicten waarbij geweld, wapens en voertuigen werden gebruikt. U pleegde meerdere gewapende diefstallen die ongetwijfeld bijzonder traumatisch waren voor de slachtoffers. Uit voorgaande blijkt dat u deze vermogensdelicten vaak pleegde met geweld en/of bedreigingen en dat u vaak gewapend was. U pleegde de diefstallen s ‘nachts en overdag waardoor dit voor de slachtoffers voor gevoelens van angst en onveiligheid heeft gezorgd, maar ook binnen de samenleving gevoelens van onveiligheid doet ontstaan. Het is algemeen bekend dat overvallen waarbij slachtoffers onder bedreiging van een pistool waarvan de slachtoffers niet konden weten dat het geen echt vuurwapen betrof, worden gebracht, een ingrijpende en langdurige impact op de slachtoffers hebben. De slachtoffers ondervinden nog lange tijd de psychische en emotionele gevolgen van hetgeen hen is aangedaan. U heeft, louter uit eigen financieel gewin, verschillende slachtoffers bewust in een buitengewoon beangstigende en bedreigende situatie gebracht. Daarmee heeft u een ernstige en grove inbreuk gemaakt op hun persoonlijke levenssfeer en gevoel van veiligheid. U heeft geen oog gehad voor de emotionele en psychische schade die uw handelen bij de slachtoffers heeft veroorzaakt. U hield geen rekening met het feit dat door uw handelen het fundamentele veiligheidsgevoel van de slachtoffers ernstig werd aangetast en dat zij getraumatiseerd zijn geraakt door de gebeurtenissen. Feiten als deze zaaien angst en onveiligheid, niet alleen bij de direct betrokkenen, maar ook binnen de bredere samenleving. Extra bezwarend is dat bij sommige slachtoffers de overvallen plaatsvonden tijdens de uitoefening van hun professionele werkzaamheden. Dit betekent dat zij ook in hun werkzame leven nog regelmatig geconfronteerd kunnen worden met de traumatische herinneringen aan deze gebeurtenissen. U bent volledig voorbijgegaan aan het blijvende leed dat u de slachtoffers heeft toegebracht, en aan het feit dat hun leven door deze gewelddadige en bedreigende overvallen nooit meer hetzelfde zal zijn als daarvoor. Uw crimineel gedrag, dat al op 18-jarige leeftijd begon met een gewapende diefstal, zet zich voort ondanks lange gevangenisstraffen, wat getuigt van een diepgewortelde gevaarlijke aard en een blijvende bedreiging voor de maatschappij. Het risico dat u opnieuw zeer ernstige feiten pleegt, is bijgevolg hoog en onmiskkenbaar.”

Voor het overige geeft de verzoeker niet aan in welk opzicht de zeer uitvoerig gemotiveerde beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten tekort zou schieten in het licht van de door artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepaalde formele of uitdrukkelijke motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

Waar de verzoeker een inhoudelijke kritiek naar voor brengt, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Verzoekers betoog wordt bijgevolg tevens in dit kader onderzocht.

4.1.2.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475; RvS 24 mei 2023, nr. 256.585).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verzoekers verblijfsrecht wordt middels het eerste bestreden besluit beëindigd op grond van artikel 22, §1, 1°, van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende onderdanen van derde landen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid:

1° de gevestigde onderdaan van een derde land;

(...)”

Deze bepaling moet samen worden gelezen met artikel 23 van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt als volgt:

“§ 1. De beslissingen tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 zijn uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mogen niet op economische gronden berusten.

Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

§ 2. Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk.

Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.”

De verzoeker betoogt dat hij in België is geboren en over een K-kaart beschikte. Hij geeft een beknopte samenvatting van zijn situatie en verwijst naar het arrest van het Grondwettelijk Hof van 18 juli 2019 met nummer 112/2019 waarin wordt uitgelegd in welke omstandigheden het verblijfsrecht dan kan worden beëindigd.

Het Grondwettelijk Hof heeft in zijn arrest nr. 112/2019 inderdaad uitgelegd dat artikel 22 van de Vreemdelingenwet zo dient te worden geïnterpreteerd dat enkel om redenen van *“terrorisme of zeer zware criminaliteit”* een eind kan worden gesteld aan het verblijfsrecht van een onderdaan van een derde land die in België is geboren, hetgeen voor de verzoeker inderdaad het geval is.

Het Grondwettelijk Hof oordeelde in zijn arrest nr. 112/2019 als volgt:

“B.24.1. De verzoekende partijen klagen voorts aan dat de artikelen 21 en 22 van de wet van 15 december 1980, zoals zij zijn gewijzigd bij de artikelen 12 en 13 van de bestreden wet, van toepassing zijn op alle vreemdelingen die onderdaan zijn van een land dat geen lid is van de Europese Unie, zonder, zoals dat onder de vroegere wetgeving het geval was, de vreemdelingen ervan uit te sluiten die op het Belgisch grondgebied zijn geboren en diegenen die vóór de leeftijd van twaalf jaar in België zijn aangekomen en die er sindsdien hoofdzakelijk en regelmatig hebben verbleven. Zij zijn van mening dat de mogelijkheid tot verwijdering, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, van vreemdelingen die op het

grondgebied zijn geboren of op jonge leeftijd zijn aangekomen, op discriminerende en onevenredige wijze afbreuk doet aan hun recht op eerbiediging van hun privé- en gezinsleven.

B.24.2. In de Kamercommissie heeft de bevoegde staatssecretaris in dat verband uiteengezet : « Sinds 2005 is in die wet [van 15 december 1980] ingeschreven dat vreemdelingen die in België geboren zijn of voor hun twaalf jaar in België zijn toegekomen hun verblijfsrecht niet kunnen verliezen. Dat kan ook niet in het geval van een veroordeling voor terrorisme of indien er een acuut gevaar is voor de nationale veiligheid. Met het voorliggende wetsontwerp komt daar verandering in. De intrekking zal uiteraard slechts gebeuren in het geval van een zware bedreiging van de nationale veiligheid of op grond van zeer zware feiten. Op dit ogenblik gaat het concreet om ongeveer 20 personen voor terrorisme en ongeveer 50 personen voor zeer zware criminele feiten. In heel wat Europese landen is dat evenzeer mogelijk, net [zoals] dat in België mogelijk was tot 2005 » (Parl. St., Kamer, 2016-2017, DOC 54-2215/003, p. 5). « Ter herinnering, de vreemdelingenwet biedt al de mogelijkheid om vreemdelingen met een vergunning voor een kort verblijf uit te wijzen. Het wetsontwerp heeft de verdienste het aantal gevallen waarbij tot uitwijzing mag worden overgegaan, uit te breiden. Heel concreet zullen, na de inwerkingtreding van de wet, ongeveer 70 vreemdelingen een [bevel om het grondgebied te verlaten] kunnen krijgen. Het gaat niet alleen om vreemdelingen die gekend zijn voor terreurdaden, maar ook om vreemdelingen die zeer ernstige misdaden en gemeenrechtelijke misdrijven (diefstallen met geweld, verkrachtingen) hebben gepleegd. Het bestaande wettelijk kader wordt in die zin aangepast dat rechtmatig in ons land verblijvende vreemdelingen, die in België geboren zijn of vóór hun twaalfde levensjaar in België zijn komen wonen, ook kunnen uitgewezen worden wanneer ze een reëel en daadwerkelijk gevaar vormen voor de openbare orde en de nationale veiligheid. Deze wetsaanpassing is volledig in overeenstemming met de Europese terugkeerrichtlijn. Bij de beoordeling van ieder geval afzonderlijk zal uiteraard rekening worden gehouden met de Europese rechtspraak. Ter illustratie geeft de staatssecretaris aan dat het Hof van Justitie van de Europese Unie geoordeeld heeft dat drugshandel als een ernstige verstoring van de openbare orde kan worden beschouwd » (ibid., p. 22). « Zoals hij al heeft benadrukt, herhaalt de staatssecretaris dat het voorliggend wetsontwerp betrekking heeft op mensen die zijn veroordeeld of die ernstige feiten hebben gepleegd. Hij wijst er ook op dat de overheid thans machteloos staat ten aanzien van vreemdelingen die vóór hun twaalfde levensjaar in België zijn aangekomen. De bestaande wet maakt het bijgevolg niet mogelijk iets te ondernemen tegen de terugkeer van diegenen uit die categorie die in Syrië zijn gaan strijden. Slechts een deel van de returnees wordt bij terugkeer gevangengenomen. De anderen bewegen zich vrij op het Belgische grondgebied. Wanneer dit wetsontwerp wordt aangenomen, zal de overheid in dit verband beter gewapend zijn. Volgens de staatssecretaris blijft voldoende juridische bescherming gewaarborgd, aangezien tegen iedere beslissing beroep kan worden ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De wet voorziet overigens uitdrukkelijk in de verplichting om het evenredigheidsbeginsel in acht te nemen. De staatssecretaris bevestigt dat het wetsontwerp bedoeld is om nu te kunnen optreden tegen een zeventigtal gevallen. Het is echter niet aan hem om te communiceren over individuele dossiers, maar hij bevestigt dat deze dossiers over zeer ernstige gevallen gaan, waaronder enkele tientallen Foreign Terrorist Fighters » (ibid., p. 29).

B.24.3. Bij de bestreden bepalingen wordt een einde gemaakt aan de bij de vroegere wetgeving bepaalde uitsluiting van de maatregelen tot verwijdering, om redenen van openbare orde of van nationale veiligheid, van de vreemdelingen die in België zijn geboren of die vóór de leeftijd van twaalf jaar op het grondgebied zijn aangekomen en die er sindsdien hoofdzakelijk en regelmatig hadden verbleven. Die uitsluiting was in artikel 21 van de wet van 15 december 1980 ingevoerd bij artikel 22 van de wet van 26 mei 2005 « tot wijziging van de wet van 23 mei 1990 inzake de overbrenging tussen Staten van de gevonniste personen en van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ». In de memorie van toelichting bij de wet van 26 mei 2005 wordt vermeld : « 12 De wet van 15 december 1980 laat momenteel aan de Belgische staat toe om een verwijderingsmaatregel uit te spreken, samen met een verblijfsverbod van 10 jaar, ten overstaan van vreemdelingen die een inbreuk gepleegd hebben op de openbare orde of de veiligheid van het land. Vreemdelingen die strafrechtelijk veroordeeld werden kunnen op basis hiervan, na het uitzitten van hun straf, teruggestuurd worden naar hun land van oorsprong. Indien toegepast op personen die duurzame bindingen in België ontwikkelden, druist deze maatregel in tegen bepaalde fundamentele principes van ons democratisch systeem. Er is dan sprake van een dubbele bestraffing. 13. Rekening houdend met deze problematiek, hebben meerdere ministeriële rondzendbrieven de bevoegdheid waarover de overheden op dit vlak beschikken omkaderd. De laatste rondzendbrief dateert van 24 juli 2002. Deze strekt ertoe om de verwijdering te verbieden van vreemdelingen die hun familielevens in België doorbrengen, die hier geboren zijn of die hier opgegroeid zijn. Met het oog op de rechtszekerheid voorziet het regeerakkoord de bepalingen van de omzendbrief in een wet op te nemen » (Parl. St., Kamer, 2004-2005, DOC 51-1555/001, p. 9).

B.24.4. Artikel 12, lid 4, van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten bepaalt: « Aan niemand mag willekeurig het recht worden ontnomen naar zijn eigen land terug te keren »

B.24.5. Volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens « wordt, los van het al dan niet bestaan van ‘ gezinsleven ’, de uitzetting van een gevestigde immigrant beschouwd als een aantasting van zijn recht op eerbiediging van zijn privéleven. [...] Een dergelijke inmenging schendt artikel 8 van het Verdrag, behalve indien zij kan worden verantwoord vanuit het oogpunt van lid 2 van dat artikel, dat wil zeggen indien zij ‘ bij de wet is voorzien ’, een of meer in die bepaling opgesomde wettige doelen nastreeft en ‘ in een democratische samenleving nodig is ’ om die te bereiken » (EHRM, grote kamer, 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §§ 63-65). Meer in het bijzonder is de verwijdering van vreemdelingen die in België zijn geboren of die vóór de leeftijd van twaalf jaar op het grondgebied zijn aangekomen en die sindsdien er steeds hebben verbleven, zodat zij er naar school zijn gegaan en er gesocialiseerd zijn, enkel aanvaardbaar ten aanzien van de bij de Grondwet gewaarborgde grondrechten en, in het bijzonder, ten aanzien van het recht op eerbiediging van het privéleven, indien zij wordt gemotiveerd door een « zeer gegronde reden » die de uitzetting van die vreemdelingen kan verantwoorden, zoals het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt (EHRM, grote kamer, 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, § 75; zie ook EHRM, 14 september 2017, Ndidi t. Verenigd Koninkrijk, § 81). 77

B.24.6. Uit de in B.24.2 vermelde parlementaire voorbereiding blijkt dat de wetgever, wanneer hij gemeend heeft een einde te moeten maken aan de vroegere uitsluiting van elke mogelijkheid tot verwijdering van vreemdelingen die in België zijn geboren of die er vóór de leeftijd van twaalf jaar zijn aangekomen, hoofdzakelijk de situatie op het oog heeft gehad van jonge vreemdelingen die zeer ernstige feiten hebben gepleegd die verband houden met de activiteiten van terroristische groepen of die een acuut gevaar voor de nationale veiligheid vormen.

B.24.7. Het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie verzet zich niet ertegen dat de wetgever terugkomt op zijn oorspronkelijke doelstellingen om er andere na te streven. In het algemeen trouwens moet de overheid haar beleid kunnen aanpassen aan de wisselende vereisten van het algemeen belang. Het staat aan de overheid om de bescherming van de burgers en van de belangen van de Staat te verzekeren tegen de bedreiging die de activiteiten van terroristische groepen en de zware criminaliteit vormen. Zij kan dienaangaande ervan uitgaan dat het geboden is de vreemdelingen die aan die activiteiten deelnemen en bijgevolg bijdragen aan de dreiging die op hun medeburgers weegt, van het grondgebied te verwijderen.

B.24.8. Hoewel het voortaan niet langer uitgesloten is dat een einde kan worden gemaakt aan het verblijf van vreemdelingen die in België zijn geboren of er vóór de leeftijd van twaalf jaar zijn aangekomen, bevatten de bestreden bepalingen meerdere beperkingen die toelaten rekening te houden met de bijzondere situatie van die vreemdelingen. Volgens artikel 22 van de wet van 15 december 1980 kan aan het verblijfsrecht van onderdanen van derde landen slechts een einde worden gesteld om « ernstige » redenen van openbare orde, wanneer het gaat om gevestigde onderdanen of langdurig ingezetenen of wanneer zij gedurende minstens tien jaar wettig en ononderbroken in België hebben verbleven. Aldus stelt de wet strengere eisen aan de beëindiging van het verblijfsrecht wanneer de betrokken vreemdeling een bijzondere band met België heeft ontwikkeld. Voorts bepaalt artikel 23 van de wet van 15 december 1980 dat de beslissingen die worden genomen krachtens de artikelen 21 en 22, moeten berusten op een individueel onderzoek, waarbij rekening moet worden gehouden met de duur van het verblijf in België van de betrokken vreemdeling, met het bestaan van banden met het land van verblijf of met het ontbreken van banden met het land van oorsprong, met de leeftijd van de betrokken vreemdeling en met de gevolgen van de verwijdering voor hem en zijn familieleden.

B.24.9. Uit de in B.24.2 aangehaalde parlementaire voorbereiding blijkt ten slotte dat de wetgever de bedoeling had om de verwijdering van vreemdelingen die in België zijn geboren of vóór de leeftijd van twaalf jaar op het grondgebied zijn aangekomen enkel toe te laten « in het geval van een zware bedreiging van de nationale veiligheid of op grond van zeer zware feiten », namelijk daden van terrorisme of zeer zware criminaliteit. De wetgever meende aldus dat de betrokken vreemdelingen slechts verwijderd zouden worden wanneer de gedragingen die de maatregel verantwoorden, « zeer gegronde redenen » vormen om dat te doen.

B.24.10. Onder voorbehoud dat de artikelen 21 en 22 van de wet van 15 december 1980 aldus worden geïnterpreteerd dat zij de mogelijkheid tot verwijdering van een vreemdeling die in België is geboren of vóór de leeftijd van twaalf jaar op het grondgebied is aangekomen en die er sindsdien hoofdzakelijk en regelmatig verblijft, beperkt tot de gevallen van terrorisme of zeer zware criminaliteit, zijn de middelen niet gegrond.”

Volgens het voormeld arrest van het Grondwettelijk Hof moet artikel 22 van de Vreemdelingenwet – om in overeenstemming te zijn met de artikelen 10, 11 en 22 van de Grondwet – zodanig worden geïnterpreteerd dat vreemdelingen die in België zijn geboren of op het grondgebied zijn aangekomen vóór hun twaalfde levensjaar en er sindsdien hoofdzakelijk en wettig verblijven, slechts kunnen worden uitgewezen in geval van terrorisme of zeer zware criminaliteit.

Het staat *in casu* niet ter betwisting dat verzoeker in België is geboren en er sindsdien hoofdzakelijk en wettig verblijft. Uit de eerste bestreden akte blijkt nergens dat de verzoeker feiten van terrorisme heeft gepleegd. Kernvraag is derhalve of uit de bestreden beslissing tot beëindiging van het verblijf blijkt dat de verweerder op zorgvuldige wijze heeft geoordeeld dat verzoekers strafrechtelijke feiten onder de norm “*zeer zware criminaliteit*” vallen en dat zijn gedragingen een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormen voor ‘s lands openbare orde en/of nationale veiligheid.

Uit de motieven van de eerste bestreden akte blijkt dat de verweerder uitdrukkelijk de voormelde rechtspraak van het Grondwettelijk Hof in rekening heeft genomen en als volgt heeft verantwoord dat het verblijfsrecht wordt beëindigd met toepassing van artikel 22, §1, 1°, van de Vreemdelingenwet:

“Op 14.07.1981 bent u geboren te Borgerhout. U werd diezelfde dag ingeschreven in het vreemdelingenregister. Op 15.12.1983 bent u ingeschreven in het bevolkingsregister.

U werd op 24.02.2000 aangehouden en op 25.02.2000 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Antwerpen op verdenking van diefstal met geweld of bedreiging, op heterdaad, met gebruik van wapens.

Het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeelde u op 21.12.2000 (op beroep tegen CR Antwerpen d.d. 15.05.2000) tot een definitieve gevangenisstraf van 4 jaar met uitstel voor een termijn van 5 jaar daar u zich schuldig maakte aan diefstal door middel van geweld of bedreiging, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde of hebbende doen geloven gewapend te zijn, de diefstal gepleegd zijnde door 2 of meer personen (2 feiten gepleegd op 16.02.2000 en op 24.02.2000) en aan valselijk een attest verlies identiteitskaart te hebben doen opstellen op naam en identiteit van T.I., en te doen voorzien van uw foto, met bedrieglijk opzet de vermelde identiteit te kunnen misbruiken (feit gepleegd op 07.01.2000). Op 11.01.2001 werd u een voorlopige invrijheidstelling toegekend.

Op 16.07.2003 werd u aangehouden en op 17.07.2003 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Antwerpen op verdenking van poging tot moord.

Op 03.10.2003 werd het aanhoudingsmandaat opgeheven en kwam u vrij.

Op 02.07.2005 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Antwerpen op verdenking van diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, met gebruik of vertoon van wapens. De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 14.03.2005 bij verstek, in staat van wettelijke herhaling, tot een definitieve gevangenisstraf van 3 maanden daar u zich schuldig maakte aan zonder een wettige reden te kunnen doen gelden een jacht- of sportwapen gedragen te hebben, namelijk een jachtmes met vouwlemmet (feit gepleegd op 31.03.2004).

Op 06.07.2005 werd uw veroordeling door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen d.d. 14.03.2005 in uitvoer gebracht.

Op 04.10.2005 werd het aanhoudingsmandaat opgeheven en werd u een voorlopige invrijheidstelling toegekend met betrekking tot de bij vonnis van 14.03.2005 uitgesproken straf.

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 18.10.2005 bij verstek, in staat van wettelijke herhaling, tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 jaren daar u zich schuldig maakte aan zonder een bevel van het gestelde gezag en buiten de gevallen waarin de wet de aanhouding of de gevangenhouding van bijzondere personen toelaat of voorschrijft, Ali I. aangehouden te hebben, waarbij de aangehouden of gevangen gehouden persoon met de dood bedreigd werd en aan met voorbedachten rade, opzettelijk verwondingen of slagen te hebben toegebracht aan Ali I., de slagen of verwondingen een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid ten gevolge gehad hebbende (feiten gepleegd op 14.07.2003).

Op 02.02.2006 werd u opgesloten in de gevangenis van Antwerpen naar aanleiding van een verstekveroordeling door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen d.d. 19.12.2005 waarbij uw onmiddellijke aanhouding werd gelast.

Diezelfde dag werd uw veroordeling door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen d.d. 18.10.2005 in uitvoer gebracht. Op 05.04.2006 werd het uitstel u opgelegd door het arrest van het Hof van Beroep van Antwerpen d.d. 21.12.2000 in uitvoer gebracht.

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen legde u op 09.10.2006 (op verzet tegen CR Antwerpen d.d. 19.12.2005) bij toepassing van artikel 65 van het Strafwetboek een bijkomende gevangenisstraf van 8

maanden op daar u zich schuldig maakte aan diefstal door middel van geweld of bedreiging, de diefstal gepleegd zijnde door 2 of meer personen, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde of hebbende doen geloven gewapend te zijn (feiten gepleegd op 27.05.2004).

Op 17.11.2006 werd uw veroordeling door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen d.d. 09.10.2006 in uitvoer gebracht.

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen legde u op 19.12.2006 in staat van wettelijke herhaling bij toepassing van artikel 65 van het Strafwetboek een bijkomende gevangenisstraf van 2 jaar op daar u zich schuldig maakte aan een gsm, zijnde weggenomen, verduisterd of door misdaad of wanbedrijf verkregen zaken of een gedeelte ervan, geheel te hebben (feit gepleegd op 23.02.2004); aan diefstal door middel van geweld of bedreiging, de diefstal gepleegd zijnde bij nacht, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde of hebbende doen geloven dat gewapend te zijn (feit gepleegd in de nacht van 01.07.2005 op 02.07.2005); aan diefstal door middel van geweld of bedreiging, de diefstal gepleegd zijnde bij nacht, de schuldige om de diefstal te vergemakkelijken of zijn vlucht te verzekeren gebruik gemaakt hebbende van een gestolen voertuig of enig ander al dan niet met motor aangedreven gestolen tuig (feit gepleegd op 14.05.2005); aan diefstal door middel van geweld of bedreiging, de diefstal gepleegd zijnde door 2 of meer personen, de schuldige, om de diefstal te vergemakkelijken of hun vlucht te verzekeren, gebruik gemaakt hebbende van een voertuig of enig al dan niet met motor aangedreven tuig (feit gepleegd op 02.04.2005).

Op 23.01.2007 werd uw veroordeling door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen d.d. 19.12.2006 in uitvoer gebracht.

De Correctionele Rechtbank van Turnhout veroordeelde u op 15.02.2008 bij verstek in staat van wettelijke herhaling tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 maanden daar u zich schuldig maakte aan stoffen met hormonale, antihormonale anabole, bèta-adrenergische, anti-infectieuze, anti-parasitaire en anti-inflammatoire werking als dusdanig of vermengd, te hebben ingevoerd, uitgevoerd, gefabriceerd, vervoerd, verkocht, te koop aangeboden, in bezit te hebben gehad, afgeleverd of verkregen, tegen betaling of kosteloos, zonder dat terzake een algemene vergunning werd uitgereikt door de Minister die Volksgezondheid onder zijn bevoegdheid heeft (feit gepleegd op 07.06.2007).

U maakte zich schuldig aan diefstal door middel van geweld of bedreiging bij nacht (feit gepleegd in de nacht van 03.12.2005 op 04.12.2005). De Correctionele Rechtbank van Antwerpen stelde op 29.04.2008 vast dat voormeld bewezen verklaarde feit samen met de feiten vermeld in de in kracht van gewijsde gegane vonnissen van de Correctionele Rechtbank te Antwerpen d.d. 18.10.2005 en d.d. 09.10.2006, de opeenvolgende en voortgezette uitvoering uitmaken van eenzelfde misdadig opzet en achtte het niet nodig u een bijkomende gevangenisstraf op te leggen, daar u reeds voldoende gestraft werd bij de vonnissen d.d. 18.10.2005 en d.d. 09.10.2006.

Op 22.09.2008 werd uw veroordeling door de Correctionele Rechtbank van Turnhout d.d. 15.02.2008 in uitvoer gebracht.

Op 02.09.2009 werd u een beperkte detentie toegekend door de Strafvuivingsrechtbank van Antwerpen (hierna SURB).

Op 18.01.2010 werd u een voorwaardelijke invrijheidstelling toegekend door de SURB (uw strafeinde was voorzien voor 03.11.2012).

Op 07.04.2010 werd u aangehouden en op 08.04.2010 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Antwerpen op verdenking van diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, als mededader, in bende, met behulp van geweld of bedreigingen.

Op 08.07.2010 werd u door de Correctionele Rechtbank Antwerpen vrijgesproken voor de tenlasteleggingen d.d. 08.04.2010 en werd u vrijgesteld. Op 23.07.2010 gingen het Openbaar Ministerie en de burgerlijke partijen in beroep tegen het vonnis van de Correctionele Rechtbank van Antwerpen d.d. 08.07.2010.

Het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeelde u op 22.12.2010 (op beroep tegen CR Antwerpen d.d. 08.07.2010) tot een gevangenisstraf van 40 maanden in staat van wettelijke herhaling daar u zich schuldig maakte aan diefstal door middel van geweld of bedreiging, de diefstal gepleegd zijnde bij nacht, door 2 of meer personen (feit gepleegd op 14.02.2010).

Op 06.10.2011 werd u opgesloten in de gevangenis van Antwerpen naar aanleiding van uw veroordeling door het Hof van Beroep van Antwerpen d.d. 22.12.2010.

Vanaf 23.05.2013 onderging u uw hechtenis onder Elektronisch Toezicht (hierna: E.T.).

Op 14.06.2013 werd uw E.T. ingetrokken wegens niet naleving van de voorwaarden.

Bij vonnis van de SURB van 12.08.2016 werd u opnieuw E.T. toegekend. Het E.T. ving effectief aan op 22.08.2016.

Op 16.01.2017 werd uw E.T. nogmaals ingetrokken wegens niet naleving van de voorwaarden. U werd diezelfde dag voorlopig aangehouden. Op 10.02.2017 besliste de SURB het E.T. niet te herroepen.

Op 16.02.2017 werd u onder aanhoudingsmandaat geplaatst en opgesloten in de gevangenis op verdenking van belaging, inbreuken op de wapenwetgeving en bedreigingen, mondeling of schriftelijk.

Op 06.03.2017 werd het aanhoudingsmandaat d.d. 16.02.2017 opgeheven.

Op 20.03.2017 ging u weer in E.T.

Op 18.04.2017 werd u als ontvluucht geregistreerd.

Op 12.05.2017 werd uw E.T. herroepen door de SURB.

U werd op 03.06.2017 opnieuw opgesloten in de gevangenis van Antwerpen.

Op 02.09.2017 bereikte u strafeinde en werd u in vrijheid gesteld.

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 20.12.2017 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden in staat van wettelijke herhaling daar u zich schuldig maakte aan mondeling, onder een bevel of onder een voorwaarde 3 personen te hebben bedreigd met een aanslag op personen of op eigendommen, waarop een criminele straf gesteld is en als particulier een vergunningsplichtig vuurwapen, namelijk een gaspistool van het merk Umarex-Walther model P22 of de daarbij horende munitie, voorhanden te hebben gehad zonder een voorafgaande vergunning (feiten gepleegd op 14.01.2017).

Op 29.08.2018 werd u aangehouden en op 30.08.2018 werd u opgesloten in de gevangenis van Antwerpen naar aanleiding van uw veroordeling door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen d.d. 20.12.2017.

Op 13.09.2018 werd een verstekveroordeling door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde d.d. 20.12.2017 ten uitvoer gelegd. Op 17.09.2018 tekende u verzet aan tegen deze veroordeling bij verstek. Dit verzet werd ontvankelijk verklaard op 03.10.2018.

Op diezelfde datum, 03.10.2018, werd u een voorlopige invrijheidstelling toegekend in het kader van uw andere gevangenisstraf die op dat moment in uitvoering was, waarna u effectief werd vrijgesteld.

Op 24.11.2018 werd u aangehouden en onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Antwerpen op verdenking van afpersing in bende, met vertoon van wapens, bij nacht, diefstal met geweld in bende met wapenvertoon, diefstal met braak, poging diefstal met geweld, in bende bij nacht, heling, bendevorming.

De Correctionele Rechtbank van Dendermonde veroordeelde u op 30.01.2019 (op verzet tegen CR Dendermonde d.d. 20.12.2017) in staat van wettelijke herhaling tot een definitieve gevangenisstraf van 10 maanden daar u zich schuldig maakte aan goederen, gelden, koopwaren, bijjetten, kwijtingen, geschriften van om het even welke aard, die een verbintenis of een schuldbevrijding inhouden of teweegbrengen, en die u overhandigd zijn onder verplichting om ze terug te geven of ze voor een bepaald doel te gebruiken of aan te wenden, bedrieglijk te hebben verduisterd of verspild en aan alleen en zonder wapens weerspanningheid, zijne elke aanval, elk verzet met geweld of bedreiging, te hebben gepleegd tegen een hoofdinspecteur en 3 inspecteurs, allen van de PZ Waasland-Noord, officieren of agenten van de administratieve of gerechtelijke politie, wanneer zij handelden ter uitvoering van wetten, van de bevelen of de beschikkingen van het openbaar gezag, van rechterlijke bevelen of van vonnissen (feiten gepleegd op 03.06.2017).

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 06.11.2019 in staat van wettelijke herhaling tot een definitieve gevangenisstraf van 6 jaar daar u zich schuldig maakte aan afpersing met behulp van geweld of bedreiging, bij nacht, door 2 of meer personen, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde of de schuldige hebbende doen geloven dat hij gewapend was (2 feiten gepleegd in de nacht van 03.11.2018 op 04.11.2018); aan diefstal door middel van geweld of bedreiging, door twee of meer personen, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of de schuldige hebbende doen geloven dat hij gewapend was (feit gepleegd op 04.11.2018); aan poging tot afpersing, bij nacht, door 2 of meer personen, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde of

hebbende doen geloven dat gewapend te zijn (feit gepleegd in de nacht van 03.11.2018 op 04.11.2018); aan diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels (feit gepleegd op 23.10.2018); aan poging tot diefstal door middel van braak (feit gepleegd op 03.11.2018); aan een vrij verkrijgbaar wapen te hebben gedragen zonder daartoe een wettige reden te kunnen aantonen, namelijk een luchtdrukpistool van het merk COLT, type Defender met serienummer 11M52492 (feit gepleegd op 04.11.2018); aan deel te hebben uitgemaakt van een vereniging opgericht met het oogmerk om op personen of op eigendommen misdaden te plegen waarop levenslange opsluiting staat of opsluiting van 10 jaar tot 15 jaar of een langere termijn (feit gepleegd van 01.09.2018 tot 21.11.2018); aan deel te hebben uitgemaakt van een vereniging opgericht met het oogmerk om op personen of op eigendommen andere misdaden te plegen dan deze waarop levenslange opsluiting staat of opsluiting van 10 tot 15 jaar of een lagere termijn (feit gepleegd van 01.09.2018 tot 21.11.2018); aan deel te hebben uitgemaakt van een vereniging opgericht met het oogmerk om op personen of op eigendommen wanbedrijven te plegen (feit gepleegd van 01.09.2018 tot 21.11.2018); aan weggenomen, verduisterde of door misdaad of wanbedrijf verkregen zaken of een gedeelte ervan geheeld te hebben (feit gepleegd tussen 28.10.2018 en 23.11.2018) en aan bedreigingen door gebaren of zinnebeelden (feit gepleegd op 04.11.2018).

De Correctionele Rechtbank van Dendermonde veroordeelde u op 26.06.2023 in staat van wettelijke herhaling tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden daar u zich schuldig maakte aan het bezit van een ongekende totale hoeveelheid cannabis, doch minstens 5 gram hasj en 3 gram weed (feiten gepleegd op 21.03.2021 en op 28.03.2021).

Het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeelde u op 23.10.2024 in staat van wettelijke herhaling tot een definitieve gevangenisstraf van 2 jaar daar u zich schuldig maakte aan met voorbedachten rade, opzettelijk verwondingen of slagen te hebben toegebracht, met de omstandigheid dat de slagen of de verwondingen een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid ten gevolge hebben gehad (feit gepleegd op 23.05.2020).

De Correctionele Rechtbank van Dendermonde veroordeelde u op 18.12.2024 in staat van wettelijke herhaling tot een definitieve gevangenisstraf van 4 maanden daar u zich schuldig maakte aan middelen te hebben verkocht, te koop te hebben aangeboden, te hebben afgeleverd of geleverd, namelijk het bezit met oog op verkoop van een totale hoeveelheid van 19,8 gram hasj (feit gepleegd op 14.02.2022) en het bezit met oog op verkoop van een totale hoeveelheid van 6 gram hasj (feit gepleegd op 13.01.2023).

+++

U werd veelvuldig veroordeeld voor een hele resem van feiten waaronder meerdere diefstallen of pogingen daartoe, al dan niet met verzwarende omstandigheden, bedreigingen, inbreuken op de wapen- en drugswetgeving, opzettelijke slagen en verwondingen, heling, afpersing en bendevoorming. Deze veroordelingen hadden kennelijk niet het gewenste effect aangezien u bleef volharden in het bewandelen van het criminele pad. U bevindt zich in de strafcategorie van 7 tot 10 jaar en uw strafeinde is op het moment van onderhavig schrijven voorzien voor 20.07.2028.

U werd op 21.12.2000 door het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeeld voor 2 diefstallen met verzwarende omstandigheden gepleegd op 16.02.2000 en 24.02.2000 en voor valsheid in geschrifte gepleegd op 07.01.2000. Beide diefstallen werden gepleegd door 2 of meer personen onder bedreiging van een wapen. Zeker één van de slachtoffers werd ook neergeslagen en met traangas behandeld. Verder blijkt uit het strafdossier dat speurders van de sectie "Pick-Pockets" die u volgden voor de diefstal gepleegd op 24.02.2000, duidelijk vaststelden dat u en uw broer A. M., zich niet als gewone wandelaars gedroegen, doch beiden alleen oog hadden voor potentiële slachtoffers en dat u mee op de vlucht ging en een wapen gebruikte. Ook de valsheid in geschriften werd door u toegegeven. De feiten werden bewezen verklaard. De feiten zijn ernstig en geven blijk van een gebrek aan respect voor andermans eigendom. U maakte bij twee gelegenheden gebruik van een alarmpistool. Het Hof oordeelde dat u een dermate gevaarlijke ingesteldheid had dat u een tijdlang uit de maatschappij diende verwijderd te worden en veroordeelde u tot een gevangenisstraf van 4 jaar met uitstel voor een termijn van 5 jaar. Het uitstel diende te voorkomen dat u zou hervallen en u diende te beseffen dat bij herval, het toegestane uitstel kon worden herroepen.

Op 31.03.2004 werd u betrap in het bezit van een jachtmes met een vouwlemmet. De rechtbank veroordeelde u bij verstek tot een gevangenisstraf van 3 maanden. Uit het vonnis d.d. 14.03.2005 blijkt: "De feiten zijn ontoelaatbaar vermits ze het veiligheidsgevoel van de burgers op negatieve wijze beïnvloeden."

Op 14.07.2003 werd op de parking van Ter Rivierenhof te Deurne een bebloede man aangetroffen met verwondingen afkomstig van messteken. Het slachtoffer verklaarde dat hij door 5 mannen van Marokkaanse origine tegen zijn wil was meegenomen in een voertuig en hij op de parking uit het voertuig werd gehaald. De 5 mannen waren vervolgens rond hem komen staan, zijn hem beginnen slaan en hebben hem verschillende

messteken toegebracht. Eén van de daders verklaarde de feiten te hebben gepleegd omdat het slachtoffer enkele dagen voordien zijn portefeuille zou hebben gestolen. Uit zijn verklaringen bleek dat u en uw vader het slachtoffer op het spoor waren gekomen en dat jullie deze dader daarvan op de hoogte hadden gebracht. U en uw vader waren betrokken bij de wederrechtelijke vrijheidsberoving en de slagen die aan het slachtoffer werden toegebracht, zoals bleek uit de herkenning door het slachtoffer en de verklaringen van de mededaders. Uit het vonnis van de Correctionele Rechtbank van Antwerpen d.d. 18.10.2005, waarmee voormelde feiten bestraft werden, blijkt: "De feiten zijn ernstig en wijzen in hoofde van beklaagde op een gebrek aan respect voor andermans psychische en fysieke integriteit. In een democratische rechtstaat kan niet worden toegestaan dat burgers met geweld het recht in eigen handen nemen om disputen te beslechten." U had reeds een gevuld strafregister en de rechtbank veroordeelde u bij verstek tot een gevangenisstraf van 2 jaren.

U werd op 09.10.2006 veroordeeld voor een diefstal met geweld of bedreiging, door 2 of meer personen en met wapenvertoon, gepleegd op 27.05.2004. De buit bestond uit 370 euro en een gsm Nokia. U ging over tot bekentenissen en werd herkend door het slachtoffer. De correctionele rechtbank van Antwerpen was van oordeel dat de feiten gepleegd werden met eenzelfde opzet als de feiten waarvoor u veroordeeld werd bij het definitief vonnis d.d. 18.10.2005 maar gelet op de aard en ernst van de feiten en uw toen reeds indrukwekkend strafregister achtte de rechtbank het opportuun een bijkomende gevangenisstraf van 8 maanden op te leggen. Het onder bedreiging van wapens beroven van onschuldige slachtoffers is absoluut onduidbaar en vereiste dan ook een zeer strenge betuiging.

Wanneer op 23.02.2004 een bestuurder in een geparkeerd voertuig stapte, werd hij door 2 mannen overvallen. Onder bedreiging van een vuurwapen werd hij beroofd van zijn portefeuille en zijn gsm. Telefonieonderzoek bracht aan het licht dat de gestolen gsm zeer kort na de feiten gekoppeld werd aan uw oproepnummer. U ontkende evenwel iets met de overval te maken te hebben en hield vol de gsm op straat te hebben gekocht van een onbekende. Met betrekking tot deze tenlastelegging heeft de rechtbank u veroordeeld voor heling.

Op 14.05.2005 werd een jongeman slachtoffer van een diefstal met geweld. Hij werd door u op zijn fietstas gestopt waarna u zijn iPod, gsm en fiets stal. Het slachtoffer herkende u bij fotoconfrontatie. U bekende de diefstal gepleegd te hebben.

In de nacht van 01 op 02.07.2005 werd een jongeman onder bedreiging van een vuurwapen beroofd van zijn gsm en 20 euro. U werd in de omgeving aangetroffen, beantwoordde aan de beschrijving gegeven door het slachtoffer en probeerde u te verschuilen voor de politiediensten. Op de grond naast u werd de gsm van het slachtoffer teruggevonden. Het slachtoffer en een getuige herkenden u. U ontkende aanvankelijk uw betrokkenheid, maar bekende ter zitting de overval gepleegd te hebben. Wanneer u na deze overval werd gevat, bleek u in het bezit te zijn van de Buzzy pass van een 17-jarige jongen die op 02.04.2005 het slachtoffer werd van een diefstal met geweld. Hij werd achtervolgd en vervolgens overvallen door 3 mannen, die hem slagen toedienden en zich meester maakten van zijn portefeuille, zijn MP3-speler en zijn juwelen. U bekende de overval en werd herkend door het slachtoffer in de line-up. U wees 2 mededaders aan.

De feiten wijzen in uw hoofde op een gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van uw jonge slachtoffers, ten overstaan van wie u zich zeer bedreigend en gewelddadig opstelde zonder rekenschap te geven van de traumatische gevolgen van uw handelswijze. De feiten getuigen eveneens van een gebrek aan respect voor andermans eigendom.

Aangezien de feiten waarvoor u veroordeeld werd bij vonnis van 18.10.2005 en bij vonnis van 09.10.2006 van de Correctionele Rechtbank van Antwerpen, net als de bovengenoemde feiten werden gepleegd in het kader van uw druggebruik, stelde de rechtbank vast dat deze de opeenvolgende en vooruitgezette uitvoering waren van hetzelfde misdadig opzet. De rechtbank hield bijgevolg rekening met de bij die vonnissen opgelegde straffen, maar achtte deze niet voldoende als bestraffing en legde op 19.12.2006 een bijkomende gevangenisstraf van 2 jaar op.

Op 07.06.2007 werd u betrap met een ongekende hoeveelheid drugs. U werd voor deze feiten op 15.02.2008 bij verstek veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 maanden.

Op 14.02.2010 werd een koppel op de trap van de metro van achter aangevallen, geduwd en gestampt met als doel hun geldbeugel te stelen. Tijdens het gevecht met de slachtoffers die zich verzetten tegen de diefstal, kon één van hen de muts van één van de daders aftrekken. Na de schermutseling met de slachtoffers werd uw gsm ter plaatse aangetroffen. Niettegenstaande u uw verklaringen veelvuldig aanpaste en de rechtbank in eerste aanleg u niet geloofwaardig vond overkomen, was de rechtbank van oordeel dat er onvoldoende elementen waren om uw betrokkenheid bij de feiten met zekerheid te weerhouden en werd u vrijgesproken. De burgerlijke partijen en het Openbaar Ministerie stelden een hoger beroep in tegen het

vonnis dat op 08.07.2010 werd uitgesproken. Het Hof van Beroep van Antwerpen oordeelde dat uw schuld wél vaststond en veroordeelde u op 22.12.2010 tot een gevangenisstraf van 40 maanden. Uit het arrest blijkt: “Het feit heeft zich voorgedaan zoals omschreven in de tenlastelegging. [...] Het komt gepast voor bij de straftoemeting rekening te houden met de aard van het feit, de omvang van het gebruikte zinloze geweld, het strafrechtelijk verleden van beklaagde die reeds op 21 december 2000 voor soortgelijke feiten werd veroordeeld bij arrest van het Hof van Beroep tot een gevangenisstraf van vier jaar en vervolgens in 2005 tot voormelde straf van twee jaar. Kort voor het feit van de tenlastelegging had hij de strafinrichting verlaten [er wordt verwezen naar de voorwaardelijke invrijheidstelling van 18.01.2010]. Gelet op het geheel van het voorgaande vormt beklaagde een aanzienlijk veiligheidsrisico in de samenleving.”

Bij vonnis van de SURB van 12.08.2016 werd u (opnieuw) E.T. toegekend. Uit het “vonnis tot toekenning van een elektronisch toezicht en tot afwijzing van een beperkte detentie” van de SURB Gent d.d. 12.08.2016 blijkt: “Eerdere kansen om u te reintegreren liepen telkens fout. In het licht van uw naderende strafeinde achtte deze rechtbank het alsnog aangewezen dat u een nieuw reclasseringsplan zou uitwerken. U heeft immers een groot onvermogen om met stress en problemen om te gaan en een ongecontroleerde terugkeer naar de maatschappij bij strafeinde houdt een zeer groot risico op mislukking in. Bij bijzondere maatregel werden u dan ook uitgaansvergunningen toegekend om uw reclasseringsplan verder te concretiseren. U stelt nu voor te gaan wonen in opvanghuis St-Andries, (...). U doorliep bij hen de intakeprocedure en bent er welkom onder elektronisch toezicht. Als dagbesteding kan u op 16 augustus 2016 starten met een opleiding ‘bekister’ bij de VDAB te Hamme. Na deze opleiding zal de VDAB u oriënteren naar een zorgtraject met het oog op het bekomen van een geschikte tewerkstelling. Voor de behandeling van uw verslavingsprobleem heeft u contact genomen met de Sleutel maar zij willen pas een intake doen als u in elektronisch toezicht bent. Een begeleiding bij hen is niet mogelijk tijdens een beperkte detentie. U zal dit dus nog verder dienen te concretiseren van zodra u in elektronisch toezicht bent. Voor de opvolging van uw schuldenproblematiek wenst u een collectieve schuldenregeling uit te werken in overleg met uw raadsman. Vermits uw strafeinde nadert en er momenteel een voldoende veilig sociaal reclasseringsplan voorligt, is de rechtbank van mening dat een geleidelijke en gecontroleerde terugkeer naar de samenleving de voorkeur verdient. Het elektronisch toezicht wordt dan ook toegekend.” De SURB hoopte dat u deze keer de geboden kansen wel tot een goed einde kon brengen. U diende er zich immers van bewust te zijn dat het naleven van de voorwaarden en afspraken nauwgezet zou opgevolgd worden en dat het verloop van het E.T. bepalend zou zijn voor het toekennen van eventuele toekomstige strafuitvoeringsmodaliteiten. Het E.T. trad effectief in werking op 22.08.2016 en uw strafeinde was voorzien voor 02.09.2017. Het E.T. diende meermaals herroepen te worden wegens het niet naleven van de voorwaarden of het plegen van nieuwe feiten. Op 18.04.2017 werd u als ontvlucht geregistreerd en u werd uiteindelijk op 03.06.2017 opnieuw opgesloten in de gevangenis van Antwerpen waar u tot strafeinde bleef.

Op 14.01.2017, minder dan 5 maanden na het in werking treden van uw E.T., kregen verbalisanten de opdracht zich naar het politiebureau te begeven alwaar een dame was aangekomen met melding dat haar ex-partner er met één van de kinderen vandoor was gegaan onder bedreiging van een wapen. Mevrouw P. J. verklaarde dat zij op het moment van de feiten samen met de kinderen bij haar nieuwe vriend was. Om 15:00 uur werd aan de deur gebeld en stond u voor de deur. U zou de schoonmoeder opzij geduwd hebben en naar boven gelopen zijn, daar trof u P. J., de kinderen en haar nieuwe vriend aan. U riep tegen haar dat ze niet in de woning hoorde te zijn samen met de kinderen. Haar vriend vroeg u om normaal te doen, waarop u een vuurwapen zou hebben getoond en tegen het hoofd van de vriend zou hebben gehouden. P. J. verklaarde vervolgens dat zij bang was en u duidelijk maakte dat u, indien u zou vertrekken, uw zoon A. mocht meenemen. Het minderjarig kind M. A. werd door de verbalisanten aangetroffen op het adres van uw toenmalige vriendin. Hij had geen uitwendige verwondingen. U verklaarde o.a. dat u een vonnis had met een bepaalde verblijfsregeling met betrekking tot uw kinderen en dat uw ex erg moeilijk deed met betrekking tot het omgangsrecht sinds u weer een vriendin had. Uw ex zou u voortdurend bedreigd hebben en “ging u flikken met het nep wapen dat u in uw bezit had”. U gaf toe thuis inderdaad een alarmpistool te hebben liggen doch zou dit op 14.01.2017 geenszins meegenomen hebben. U wou uw zoontje gaan halen voor uitoefening van de verblijfsregeling en zou uw zoon nooit gaan halen onder bedreiging van een wapen. U erkende wel op 14.01.2017 op de plaats der feiten te zijn geweest om uw zoontje op te halen en mondelinge bedreigingen, onder bevel of voorwaarde te hebben geuit. Het alarmpistool werd bij de huiszoeking op het adres van uw toenmalige vriendin teruggevonden. U werd dan ook veroordeeld voor feiten van inbreuken op de wapenwetgeving en bedreigingen door gebaren of zinnebeelden. Uit het vonnis van de Correctionele rechtbank van Antwerpen d.d. 20.12.2017 blijkt: “Beklaagde kon zijn driften niet onder controle houden in de context dat zijn ex-partner hem ook misbruikte met zijn enkelband. Wapenbezit leidt wel tot een maatschappelijke onveiligheid. [...] Beklaagde trekt klaarblijkelijk geen lessen uit voorgaande veroordelingen. [...] Uit de debatten ter zitting blijkt dat beklaagde een nieuwe relatie onderhoudt en alles in het werk stelt om zijn omgangsrecht met de kinderen goed te laten verlopen. Beklaagde vroeg een werkstraf wat de rechtbank niet het gepaste signaal vindt gelet op zijn beladen voorgeschiedenis.” De rechter veroordeelde u op 20.12.2017 tot een gevangenisstraf van 6 maanden.

Nog geen 5 maanden later, op 03.06.2017, maakte u zich schuldig aan verduistering van een gsm en weerspanning. De feiten vertoonden een zekere ernst. De rechtbank stelde dat u over een lijvig strafrechtelijk verleden beschikte. Deze veroordelingen hadden kennelijk niet het gewenste heilzaam effect aangezien u volhardde in het bewandelen van het criminele pad. De rechtbank stelde vast dat u klaarblijkelijk steeds dezelfde feiten pleegde, ondanks repetitieve en zware bestraffingen. Bovendien trachtte u de plaats der feiten te ontvluchten en pleegde u weerspanning tegenover de politiediensten. U werd op 30.01.2019 (op verzet tegen het vonnis bij verstek d.d. 20.12.2017) door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde veroordeeld tot een gevangenisstraf van 10 maanden.

Geen van de voorgaande veroordelingen, noch de daaropvolgende gevangenisstraffen, hebben u tot enig inzicht of gedragsverandering kunnen bewegen. Integendeel, amper een half jaar na uw invrijheidstelling pleegde u opnieuw meerdere bijzonder ernstige en gewelddadige feiten, wat leidde tot een veroordeling tot 6 jaar gevangenisstraf op 06.11.2019. Uw hardnekkig crimineel gedrag wijst op een verontrustend gebrek aan respect voor de rechtsorde en vormt een reëel gevaar voor de samenleving. Het feit dat u telkens opnieuw hervalt in strafbaar gedrag toont aan dat het recidiverisico bijzonder hoog blijft en dat eerdere sancties geen enkel ontradend effect hebben gehad.

Zo maakte u tussen 01.09.2018 en 21.11.2018 deel uit van een vereniging met het oog op het plegen van een reeks aan strafbare feiten. Jullie opereerden vanuit verschillende uitvalsbasisen en waren in de geveerde periode zeer vaak 'op stap', waarbij jullie zich schuldig maakten, in wisselende samenstelling, aan een reeks afpersingen, diefstallen met geweld en bedreigingen. Er was geen sprake van slechts occasioneel overleg, wel integendeel. Uit het strafonderzoek bleek dat ieder binnen de vereniging en tijdens de diverse bewezen feiten zijn eigen taak en rol had.

Op 23.10.2018 hebt u samen met een kompaan ingebroken in een woning. Het slachtoffer verklaarde dat hij zijn woning verliet van 17u tot 19u om naar de dokter te gaan. Toen hij terugkwam zag hij dat er ingebroken was in zijn appartement en dat de glazen inkomdeur was stukgeslagen. Zijn appartement was helemaal doorzocht en er waren ook bloedsporen in de hal, de woonkamer en het terras. De buurman, getuige van de feiten, herkende u en een minderjarige in een fotodossier als daders van deze inbraak.

In de nacht van 03 op 04.11.2018 werden 2 personen gedwongen onder bedreiging van een wapen hun gsm-toestel af te geven in het premetrostation Astrid. Tevens werd geprobeerd om bij een ander slachtoffer een gsm af te persen. U werd herkend in een fotodossier. Eén van de slachtoffers herkende u als degene die hem bedreigde met een wapen (luchtdrukpistool), u duwde dit tegen zijn borst en sloeg ermee op zijn hand toen hij zijn gsm niet meteen wilde lossen. Ook het slachtoffer van de poging tot afpersing, duidde u aan. U verklaarde dat het plan om gsm's af te persen reeds door uw kompaan in de tram werd geopperd. U stelde dat 2 van uw kompanen op de slachtoffers zijn afgestapt en jullie na de afpersing met 6 terug zijn vertrokken (4 meerderjarigen en 2 minderjarigen). Deze verklaring strookte niet geheel met de camerabeelden, waarop te zien was hoe u als eerste op het slachtoffer was afgestapt.

In de nacht van 03.11.2018 op 04.11.2018 probeerde u ook samen met 3 anderen een diefstal met braak te plegen. Eén van uw kompanen wist in een woning een 'potje van 1.000 euro' liggen, er zouden ook 2 wapens liggen. Het slachtoffer verklaarde dat er enkele personen aan zijn voordeur geweest waren. Hij had iemand over de tuinmuur zien klimmen omstreeks 22u45. Vervolgens werd er verschillende keren aangebeld en op de deur geklopt. Hij deed niet open omdat hij vermoedde dat het dezelfde personen betrof die hem op 31.10.2018 kwamen bedreigen uit wraak. Boven de deur hing een camera en het slachtoffer herkende één van de daders. De politie stelde beschadigingen vast, vermoedelijk afkomstig van een schroevendraaier, zowel op de deur als op de deurstijl. Er was ook schade aan de poort aan de voorzijde van de woning en aan de afsluiting bij de buurman. Uit analyse van de camerabeelden gemaakt aan de oprit van de woning blijkt dat er zich 6 personen ophielden rond de woning. Verbalisanten herkenden twee van uw kompanen, die (gedeeltelijke) bekentenissen aflegden. U stelde zich niets te kunnen herinneren. De rechtbank achtte dit feit bewezen gelet op de vaststellingen van de verbalisanten, de camerabeelden, de verklaringen van het slachtoffer, de verklaringen en gedeeltelijke bekentenissen van uw kompanen.

Op 04.11.2018 werd een overval gepleegd op "Anni's winkel". De verkoopster verklaarde dat een man en een vrouw de winkel binnenkwamen en direct naar de kassa gingen. De verkoopster werd bedreigd met een zwart handvuurwapen en moest de kassa openen. De 2 daders hebben haar ook met de dood bedreigd. Ze hebben het wapen tegen haar hoofd en tegen haar borst geplaatst. De man droeg een masker of doek voor zijn gelaat. De verkoopster was erg aangedaan door de feiten. Er werd ongeveer 300 euro cash gestolen en een hoeveelheid pakjes sigaretten. Een getuige heeft een man en een vrouw de winkel zien verlaten en hoorde de verkoopster roepen dat ze haar gingen vermoorden. U en uw 3 kompanen waren te zien op camerabeelden van de omgeving op het ogenblik van de feiten. Uit de camerabeelden blijkt dat u en uw kompanen zich naar de winkel begaven. Twee gingen de winkel binnen, twee anderen stonden op de uitkijk. U hebt uw betrokkenheid uiteindelijk toegegeven. U gaf toe dat u het wapen vasthad en handschoenen droeg. U sprak Engels tegen het slachtoffer.

Op 04.11.2018 bedreigde u nog iemand met een luchtdrukpistool. Het slachtoffer verklaarde dat hij op bezoek was bij een vriend toen u en uw toenmalige vriendin ook in het appartement aankwamen. U zei dat u 'in love was met de coca'. Het slachtoffer zag dat zijn gsm weg was en begon deze in paniek te zoeken. U stond op scherp en greep achter uw rug. U haalde een handvuurwapen uit uw broek tevoorschijn en richtte dit op het slachtoffer. U zei dat hij kalm moest blijven en moest stoppen "zo te doen". Uiteindelijk is het slachtoffer zijn verhaal gaan doen bij een andere persoon en hebben ze de politie gebeld. U werd gearresteerd. Bij fouille bleek u inderdaad een zwart pistool (luchtdrukpistool: COLT) bij te hebben achter de broekriem. U betwistte het feit niet en stelde een wapen bij u te hebben om u te beschermen. U had immers ruzie met iemand over een meisje. Bij uw arrestatie op 04.11.2018 werd een gsm-toestel Huawei aangetroffen, dat gestolen werd op 29.10.2018. U verklaarde het toestel gekregen te hebben en verklaarde niet te weten dat het gsm-toestel gestolen was. De rechtbank was van oordeel dat dit manifest ongeloofwaardig was.

De feiten waren uitermate ernstig. Doorheen de korte incriminatieperiode gedroegen u en uw kompanen zich steeds gewelddadiger en bandelozer, onder meer door het voortdurend plegen van gewelddadige diefstallen en afpersingen. Dergelijke gewelddadige en bedreigende feiten laten bij de slachtoffers diepe sporen na: zij ervaren vaak langdurige angst, gevoelens van onveiligheid en trauma's die hun dagelijkse leven en welzijn aanzienlijk beïnvloeden. De fysieke en psychische schade die zij oplopen, getuigt van de ernst van uw daden en onderstreept het grote maatschappelijk gevaar dat van u uitgaat. Uw gedrag, gekenmerkt door deze reeks ernstige en gewelddadige feiten, gepleegd in vereniging, toont een diepgeworteld gebrek aan respect voor de wet en de veiligheid van anderen. Ondanks eerdere straffen en gevangenisverblijven bent u opnieuw betrokken geraakt bij uitermate ernstige strafbare feiten, wat het gevaar voor de samenleving alleen maar vergroot. Dit hardnekkige en recidiverende patroon onderstreept uw gevaarlijke karakter en bevestigt dat u een blijvend risico vormt voor de maatschappij. De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 06.12.2019 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 jaar.

Sinds 24.11.2018 zit u opgesloten in de gevangenis, maar ook daar kon u zich niet houden aan de geldende normen en regels. Dit illustreert opnieuw uw hardnekkige onwil tot gedragsverandering en wijst op een karakter dat zich zelfs onder strikte controle niet aan de regels wenst te onderwerpen. Het onderstreept het voortdurende gevaar dat van u uitgaat.

Op 23.05.2020 hebt u immers een medege-detineerde aangevallen tijdens de namiddagwandeling in de gevangenis van Antwerpen. Hij was zwaargekwetst en werd overgebracht naar het ziekenhuis. Bij medisch onderzoek werd een scheefstand van de rechterenkel en een buil vastgesteld. Het bleek om een zware en complexe enkelbreuk te gaan waarbij hij werd geopereerd. De medege-detineerde liep na de operatie verschillende wondinfecties op waarbij antibiotica niet bleek te werken. Uiteindelijk diende het slachtoffer een amputatie te ondergaan van het rechteronderbeen. Op camerabeelden is duidelijk te zien hoe u en een medege-detineerde op het slachtoffer afstapten. U haalde als eerste uit, waarna ook de medege-detineerde enkele slagen uitdeelde, gevolgd door een hoge trap. Jullie wandelden weg waarna u terugkeerde en het slachtoffer nog één trap gaf, terwijl hij al op de grond lag. U weigerde verhoord te worden. Uit het arrest van het Hof van Beroep van Antwerpen blijkt: "De in hoofde van de beklagden bewezen feiten zijn ernstig en getuigen niet alleen van een totaal gebrek aan respect voor andermans fysieke en psychische integriteit maar ook van een gebrekkig normbesef. Beklagden slaagden er zelfs niet in om zich tijdens hun detentie te schikken naar de in onze maatschappij geldende normen en regels en brachten een medege-detineerde ernstige slagen toe tijdens de wandeling in de gevangenis." Het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeelde u op 23.10.2024 tot een gevangenisstraf van 2 jaar.

Op 28.03.2021 werd de politie opgeroepen om zich naar de gevangenis van Beveren te begeven aangezien een bezoeker, uw broer, u daar drugs overhandigd zou hebben. Een penitentiair assistent had de feiten waargenomen en er waren camerabeelden voorhanden. Er werd een fouille op u uitgevoerd, maar deze was negatief. Uw broer zou ten aanzien van een penitentiair bewakingsagent toegegeven hebben dit gedaan te hebben op eigen initiatief. U werd naar het ziekenhuis overgebracht teneinde een radiografische scan te ondergaan. De politie kreeg melding dat er een pakketje werd aangetroffen in uw lichaam. U had intussen toegegeven dat u het pakketje inslikte. Uw broer leverde in de bezoekersruimte van de gevangenis tot tweemaal toe hasj en cannabis aan u. U diende te beseffen dat u uw broer in de problemen bracht door hem te vragen verdovende middelen aan u af te leveren, aangezien uw broer volgens zijn eigen verklaringen intussen koos voor een andere invulling in zijn leven. De rechtbank veroordeelde u tot een gevangenisstraf van 6 maanden.

Bij fouilleringen op 14.02.2022 en op 13.01.2023 werd respectievelijk 19,8 gram en 6 gram hasj op u aangetroffen. U werd voor deze drugsfeiten, namelijk het bezit met het oog op verkoop van een totale hoeveelheid van 6 gram hasj op 13.01.2023 en voor het bezit met het oog op verkoop van een totale hoeveelheid van 19,8 gram hasj op 14.02.2022, door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde

veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 maanden. Uit het vonnis van de Correctionele Rechtbank van Dendermonde d.d. 18.12.2024 blijkt: "De bewezen verklaarde feiten zijn ernstig. Druggebruik brengt ernstige schade toe aan de fysieke en de psychische gezondheid van de gebruikers. Druggebruik brengt ook een enorme maatschappelijke kost mee: drugsverslaafden dienen behandeld te worden, verliezen hun werk, raken in de financiële problemen en worden mogelijk tot criminaliteit herleid om hun drugsverslaving te financieren." De rechter legde u geen boete op en hield rekening met uw precaire financiële toestand.

Het is duidelijk dat meerdere van de door u gepleegde feiten onder de noemer zeer zware criminaliteit kunnen worden gebracht. In de parlementaire voorbereidingen van de wet van 24.02.2017 worden diefstallen met geweld uitdrukkelijk vermeld als "zeer ernstige misdaden en gemeenrechtelijke misdrijven" die aanleiding kunnen geven tot de toepassing van artikel 22 van de Vreemdelingenwet (Verslag van de commissie, Parl. St. Kamer, 2016-17, 2215/003, p. 22). U werd meermaals veroordeeld tot verschillende zware gevangenisstraffen, oplopend tot 6 jaar, wegens ernstige vermogensdelicten waarbij geweld, wapens en voertuigen werden gebruikt. U pleegde meerdere gewapende diefstallen die ongetwijfeld bijzonder traumatisch waren voor de slachtoffers. Uit voorgaande blijkt dat u deze vermogensdelicten vaak pleegde met geweld en/of bedreigingen en dat u vaak gewapend was. U pleegde de diefstallen s 'nachts en overdag waardoor dit voor de slachtoffers voor gevoelens van angst en onveiligheid heeft gezorgd, maar ook binnen de samenleving gevoelens van onveiligheid doet ontstaan. Het is algemeen bekend dat overvallen waarbij slachtoffers onder bedreiging van een pistool waarvan de slachtoffers niet konden weten dat het geen echt vuurwapen betrof, worden gebracht, een ingrijpende en langdurige impact op de slachtoffers hebben. De slachtoffers ondervinden nog lange tijd de psychische en emotionele gevolgen van hetgeen hen is aangedaan. U heeft, louter uit eigen financieel gewin, verschillende slachtoffers bewust in een buitengewoon beangstigende en bedreigende situatie gebracht. Daarmee heeft u een ernstige en grove inbreuk gemaakt op hun persoonlijke levenssfeer en gevoel van veiligheid. U heeft geen oog gehad voor de emotionele en psychische schade die uw handelen bij de slachtoffers heeft veroorzaakt. U hield geen rekening met het feit dat door uw handelen het fundamentele veiligheidsgevoel van de slachtoffers ernstig werd aangetast en dat zij getraumatiseerd zijn geraakt door de gebeurtenissen. Feiten als deze zaaien angst en onveiligheid, niet alleen bij de direct betrokkenen, maar ook binnen de bredere samenleving. Extra bezwarend is dat bij sommige slachtoffers de overvallen plaatsvonden tijdens de uitoefening van hun professionele werkzaamheden. Dit betekent dat zij ook in hun werkzame leven nog regelmatig geconfronteerd kunnen worden met de traumatische herinneringen aan deze gebeurtenissen. U bent volledig voorbijgegaan aan het blijvende leed dat u de slachtoffers heeft toegebracht, en aan het feit dat hun leven door deze gewelddadige en bedreigende overvallen nooit meer hetzelfde zal zijn als daarvoor. Uw crimineel gedrag, dat al op 18-jarige leeftijd begon met een gewapende diefstal, zet zich voort ondanks lange gevangenisstraffen, wat getuigt van een diepgewortelde gevaarlijke aard en een blijvende bedreiging voor de maatschappij. Het risico dat u opnieuw zeer ernstige feiten pleegt, is bijgevolg hoog en onmiskenaar.

Gelet op uw talrijke veroordelingen wordt vastgesteld dat u niet de intentie vertoont om uw gedrag te verbeteren. Het feit dat u de neiging vertoont uw gedrag verder te zetten, kan een maatregel, gestoeld op openbare orde, verantwoord (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I.). Er ligt geen enkel stuk voor waaruit blijkt dat de agressieproblemen en drugsproblematiek waarover sprake is in meerdere stukken uit uw strafdossier inmiddels onder controle zijn.

Uit het vonnis van de SURB te Gent tot afwijzing van uw verzoek tot E.T. d.d. 30.01.2023 blijkt "Het risico op recidive wordt als verhoogd ingeschat mede door de voorgeschiedenis van intra familiaal geweld, traumatische ervaringen, instabiliteit op relationeel en professioneel vlak en zijn persoonlijkheid gekenmerkt door impulsiviteit, beperkte coping vaardigheden en een antisociaal persoonlijkheidspatroon met verslavingsproblematiek. Sinds zijn 17de is er sprake van harddruggebruik en sinds zijn 19de kwam hij in contact met benzodiazepines. Hij dealde drugs en medicatie. In 2019 nam hij een overdosis drugs waardoor een pacemaker geplaatst moest worden." De SURB stelde zich de vraag of, hoewel er reeds veel energie gestopt werd in het uitwerken van een reclasseringsplan, dit toereikend zou zijn.

Naar aanleiding van onderhavig beslissing vroeg u om een 2de kans, verklaarde u dat u nooit meer in de criminaliteit zou vervallen en stelde u dat uw ogen geopend waren. Daargelaten of uw spijtbetuigingen als oprecht kunnen worden aangenomen, doen deze geen afbreuk aan de zwaarwichtigheid van de feiten en bieden ze geen waarborg dat u zich niet opnieuw zou kunnen inlaten met gelijkaardige feiten en geen nieuwe slachtoffers meer zal maken. U hebt in de voorbije 20 jaren reeds verschillende kansen gehad om u te herpakken, maar liet deze kansen telkens onbenut. Gezien dit langdurige patroon van recidive en het uitblijven van daadwerkelijke gedragsverandering, bestaat er weinig reden om aan te nemen dat uw huidige verklaringen oprecht en betrouwbaar zijn.

U heeft reeds uitgaansvergunningen verkregen die schijnbaar zonder problemen verlopen zijn, dit wil echter geenszins zeggen dat u geen gevaar meer zou vormen voor de openbare orde. Het is immers in uw eigen belang dat u zich gedraagt tijdens uw uitgaansvergunningen daar enige misstap aanleiding zou geven aan

het niet meer verlenen van uitgaansvergunningen. Uitgaansvergunningen zijn normaal gezien ook aan strikte voorwaarden onderworpen waardoor het moeilijk is om tijdens dergelijke uitgaansvergunningen te recidiveren.

Het feit dat u hebt deelgenomen aan een workshop slachtofferhulp en justitieel welzijnswerk (op 06.05.2024, 07.05.2024, 16.05.2024, 27.05.2024) en dat u deelgenomen hebt aan workshops "samenleven binnen de muren" (januari - februari 2024) doet geen afbreuk aan het feit dat u meermaals veroordeeld werd voor zeer ernstige feiten. De gepleegde feiten tonen een hunker naar snel geldgewin. Gelet op uw ingesteldheid toont u door het voorleggen van de attesten van deelname aan de workshops slachtofferhulp en justitieel welzijnswerk en "samenleven binnen de muren" niet aan dat u zich zal houden aan de Belgische reglementering en geen gevaar meer zal vormen voor de openbare orde, eenmaal u aan Justitie voldaan hebt.

U kreeg diverse kansen van Justitie maar wist die niet blijvend te benutten en herviel telkens in nieuwe ernstige strafbare feiten. Er is sprake van een lange reeks van delicten, oplopend in ernst. De gedragingen die u reeds vele jaren stelt, getuigen van een verontrustend normbesef, een immorele oneerlijke ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en economische waarden, andermans eigendom en de fysieke en psychische integriteit van derden. U schuwt daarenboven het gebruik van geweld en/of een wapen niet. U lijkt de ernst van uw daden niet in te zien, noch schijnt u te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Er werd geen enkel stuk voorgelegd waaruit blijkt dat de problematieken waarmee u al jaren kampt (drugsverslaving en agressie) intussen afdoende behandeld werden en niet langer spelen. Uit uw persoonlijk handelen komt een voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. De maatschappij heeft de plicht zich te beschermen tegen individuen met een gevaarlijke geestesgesteldheid zoals u. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u een ernstig, reëel en actueel gevaar vormt voor de samenleving en dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die een beëindiging van uw verblijf in België rechtvaardigen en zelfs vereisen."

Met zijn loutere beweringen gevolgd door het naar voor schuiven van zijn eigen standpunt dat de verschillende laakbare feiten die hij heeft gepleegd wel laakbaar zijn, maar niettemin geen feiten van terrorisme of zware criminaliteit betreffen, toont de verzoeker niet aan dat de verweerder de voorliggende feiten, die blijken uit verzoekers verschillende veroordelingen, verkeerd zou hebben weergegeven of beoordeeld of dat er, op grond van de voorliggende elementen, niet in redelijkheid tot het besluit zou zijn gekomen dat de verzoeker een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde omwille van feiten van zware criminaliteit derwijze dat de beëindiging van zijn verblijfsrecht noodzakelijk is. Ook de blote affirmatie dat de verzoeker verschillende documenten heeft neergelegd waaruit blijkt dat hij niet in aanmerking komt voor een beëindiging van het verblijfsrecht, volstaat niet om een motiverings- of zorgvuldigheidsgebrek aan te tonen.

Uit de zeer uitvoerige motivering die in de eerste bestreden akte is opgenomen, blijkt dat de minister in rekening heeft genomen dat de verzoeker in België is geboren, dat hij hier gevestigd is (K-kaart), dat zijn naaste familie in België verblijft, dat hij gehuwd is en 2 kinderen uit een vorig huwelijk heeft, dat hij uitgangsvergunningen heeft gekregen en deze momenteel correct uitvoert, dat hij een drugsverslaving heeft sinds zijn 17de, dat hij spijt heeft betuigd van zijn daden, dat hij een hartziekte en astma heeft en dat sinds twee jaar aan zichzelf werkt door het volgen van verschillende *workshops* in de gevangenis. De verzoeker toont geen schending van de voormelde beginselen van behoorlijk bestuur, noch van de artikelen 22 en/of 23 van de Vreemdelingenwet aan door louter op zeer beknopte wijze te verwijzen naar de voormelde elementen die door de minister reeds werden in rekening genomen bij haar zeer uitvoerig gemotiveerde besluit om verzoekers verblijfsrecht te beëindigen.

Voorts blijkt niet dat de verzoeker, ter gelegenheid van het uitoefenen van zijn hoorrecht, heeft gemeld dat hij zelf slachtoffer was van intrafamiliaal geweld. De verzoeker beperkt zich terzake bovendien tot loutere beweringen die hoe dan ook niet volstaan om een ander licht te werpen op de gedegen gemotiveerde beoordeling die de minister in de eerste bestreden akte heeft doorgevoerd. De verzoeker toont met zijn loutere bewering niet meer onder invloed te zijn en dat hij momenteel anders in het leven staat voorts niet aan dat de minister op verkeerde feitelijke gronden heeft geoordeeld dat er "*geen enkel stuk (werd) voorgelegd waaruit blijkt dat de problematieken waarmee u al jaren kampt (drugsverslaving en agressie) intussen afdoende behandeld werden en niet langer spelen*". Het formuleren van eigen aannames, veronderstellingen en kritieken zonder enig begin van bewijs, volstaat niet om aannemelijk te maken dat de eerste bestreden beslissing op een onzorgvuldige of onredelijke wijze tot stand is gekomen (cf. RvS 15 januari 2021, nr. 249.498).

De Raad stelt vast dat de vaststellingen van de verweerder steun vinden in de stukken van het administratief dossier en dat zij naar recht en redelijkheid verantwoord worden dat verzoekers verblijfsrecht met toepassing van artikel 22, §1, 1°, van de Vreemdelingenwet wordt beëindigd.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van artikel 22 en/of 23 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

4.1.2.3. De verzoeker beroept zich tevens op een schending van artikel 8 van het EVRM.

Deze verdragsbepaling luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 8 van het EVRM beschermt het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven, recht dat echter niet absoluut is. Het EHRM heeft er zo bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, hebben de verdragsstaten de taak om de openbare orde te waarborgen en om hierbij de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Wanneer er sprake is van een situatie van weigering van voortgezet verblijf, zoals een beëindiging van het verblijfsrecht, dan vormt zulke maatregel een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé- en/of gezinsleven. Bijgevolg dient in dat geval het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Binnen de grenzen gesteld door artikel 8, tweede lid van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze is geïnspireerd door één of meerdere van de in deze bepaling vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om één van deze doelen te bereiken (proportionaliteit).

Deze laatste vereiste impliceert dat er een belangenafweging plaatsvindt waarbij een ‘fair balance’ moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

In deze belangenafweging moeten alle van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, zoals *in casu*, heeft het EHRM een aantal welbepaalde criteria geformuleerd die nationale overheden moeten leiden bij het maken van een billijke belangenafweging, namelijk de zogenaamde Boultif/Üner-criteria (EHRM 2 augustus 2001, Boultif/Zwitserland, § 48; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), §§ 57 en 58).

Het betreft:

- (1) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;
- (2) de duur van het verblijf in het gastland;
- (3) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van betrokkene tijdens die periode;
- (4) de nationaliteit van alle betrokkenen;
- (5) de gezinssituatie van de betrokkene;
- (6) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband;
- (7) de vraag of er kinderen zijn geboren uit de relatie en, als dit het geval is, hun leeftijd;
- (8) de ernst van de moeilijkheden die de (huwelijks)partner zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarnaar deze wordt uitgewezen;

- (9) het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die zij waarschijnlijk zullen ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;
- (10) de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst.

Het gewicht dat aan elk van deze criteria moet worden gehecht, varieert naargelang de specifieke omstandigheden van de voorliggende zaak (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 70).

Met het bestreden besluit wordt verzoekers verblijfsrecht beëindigd op grond van artikel 22, § 1, 1°, van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing heeft aldus een wettelijke basis, wat niet (langer) ter discussie staat. Het is verder niet betwistbaar dat zij een legitiem doel nastreeft, met name de bescherming van de openbare orde en de preventie van strafbare feiten. De inmenging in het gezins- en/of privéleven van verzoeker voldoet bijgevolg aan de formele voorwaarden bepaald in artikel 8, tweede lid, van het EVRM.

In het eerste bestreden besluit wordt op uitvoerige wijze toegelicht waarom de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten noodzakelijk is en proportioneel is in het licht van verzoekers privé-, gezins- en familielevens. Verzoekers belangen worden op een gedegen en uiterst uitvoerig gemotiveerde wijze afgewogen tegen het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het handhaven van de openbare orde.

Uit wat voorafgaat, blijkt reeds dat de verwerende partij kon oordelen dat de verzoeker feiten van zware criminaliteit heeft gepleegd en dat hij, gelet op zijn persoonlijke gedragingen, een werkelijke, ernstige en actuele bedreiging vormt voor de openbare orde.

De Raad stelt verder vast dat een eenvoudige lezing van de eerste bestreden akte leert dat de bevoegde minister met al de door de verzoeker tijdens het horen ingeroepen elementen van een gezins- familie- en/of privéleven, zoals in het verzoekschrift nog eens aangehaald door de verzoeker, rekening heeft gehouden.

Hierover wordt in deze beslissing gemotiveerd als volgt:

“Op 03.10.2024 ontving de DVZ de ingevulde vragenlijst. Uit deze vragenlijst blijkt dat uw moedertaal Nederlands is; dat u Frans, Nederlands, Engels en Arabisch kan lezen, spreken en/of schrijven; dat u in het bezit bent van uw Belgische verblijfskaart en van uw geboorteakte; dat u een hartproblematiek, een pacemaker en astma hebt, wat u belemmert om te reizen (zie medische attesten); dat u voor uw opsluiting samenwoonde met uw ex-partner; dat u sinds 2017 een referentieadres hebt in Antwerpen; dat u een duurzame relatie hebt met K. C.; dat zij in Sint-Niklaas woont (... , 9100 Sint-Niklaas, Tel: xxx); dat u minderjarige kinderen hebt in België, namelijk Ml. A. en M. Al. R. dat zij woonachtig zijn in de (...) 2070 Zwijndrecht (zie attesten); dat u familie hebt in België, namelijk uw oma A. F., uw tantes T. L. (en haar zoon), T. Z. (en haar 4 kinderen); T. N. (en 1 een zoon); dat uw nonkel in T. I. (die 7 kinderen heeft) in Nederland woont; dat u in België naar school bent geweest (van 2,5 tot 17 jaar); dat u hiervan attesten hebt toegevoegd; dat u ook een attest van een beroepsopleiding als metsers hebt; dat u gewerkt hebt als “Witte Tornado” aan de stad Antwerpen en dat u ook voor interims gewerkt hebt; dat u niet in een ander land dan België verbleven hebt; dat u in België geboren bent.

Als redenen dat u niet wil terugkeren naar Marokko haalt u aan dat u 2 kinderen hebt in België met wie u een goede band hebt; dat u tijdens uw detentie ook contacten met hen geniet en dat u uw vaderrol na uw detentie verder wil opnemen; dat u een duurzame relatie hebt met een Belgische vrouw; dat u geen familie, noch kennissen hebt in Marokko; dat uw medische toestand bovendien een overbrenging naar Marokko niet toelaat; dat u een pacemaker hebt en hiervoor regelmatig dient opgevolgd te worden door een medisch team.

Op 03.10.2024 werden volgende stukken per mail overgemaakt: een aanvraag FOD Sociale zekerheid personen met een handicap d.d. 09.02.2024; antwoord FOD Sociale zekerheid op vraag tot achterstallige uitkeringen; attest van deelname aan de workshop slachtofferhulp en justitieel welzijnswerk; FOD Sociale Zekerheid attest van erkenning van Handicap van 01.04.2018 tot 30.04.2020; attest van erkenning handicap met begeleidend schrijven d.d. 14.01.2019; attesten van verhoogde tegemoetkoming d.d. 11.01.2022 en d.d. 04.07.2022; begeleidingsovereenkomst D. A. d.d. 12.07.2022; bezoekerslijst gevangenis van 2022 tot 2024; brief aan uw toekomstige d.d. 17.12.2023; Covid certificaat; documenten FOD personen met een handicap d.d. 14.01.2019; 4 foto's; inschrijving Ziekenhuisschool Antwerpen van 21.09.1990 tot 30.06.1991; geboorteakte M. A. R.; geboorteakte M. A.; uw geboorteakte; gegevens basisschool buitengewoon onderwijs scholengemeenschap T. (type 5); Groep intro attest deelname aan samenleven binnen de muren januari/februari 2024; Belgische verblijfstitel; afbeelding in/uitschrijvingsdocumenten, aankopen kleine tabak kantine 19.04.2023; mails van de PSD d.d. 30.01.2020 (vraag tot verlenging dossier FOD) en d.d. 05.02.2020 (vraag aan de Directie-generaal Personen met een handicap); openstaande schuld Alektum; overzicht van uw loopbaan; verslag consult cardiologie ZNA 22.06.2022; uw medisch dossier; verzoek DVZ

tot invullen vragenlijst Hoorrecht en de vragenlijst hoorrecht. Omdat het gesprek met de terugkeerbegeleider op 19.09.2024 al enige tijd verstreken was, werd u op 04.03.2025 gesproken door de terugkeerbegeleider om na te vragen of u nog informatie wenste toe te voegen met betrekking tot het onderzoek betreffende uw verblijfsrecht. U hebt geen nieuwe elementen toegevoegd, maar wenste te benadrukken dat u niet wil terugkeren naar Marokko omwille van uw kinderen en omwille van medische redenen.

+++

Van 11.02.2012 tot 02.11.2014 was u gehuwd met mevrouw J. P. R. F. (geboren te Brasschaat op (...) 1990, van Belgische nationaliteit).

Uit deze relatie zijn twee kinderen geboren: M. A. (geboren op (...) 2011 te Antwerpen, van Belgische nationaliteit) en M. A. R. (geboren op (...) 2013 te Antwerpen, van Belgische nationaliteit). Mevrouw J. P. heeft nog andere kinderen waaronder een dochter J. Aa. (geboren op (...) 2016 te Antwerpen, van Belgische nationaliteit).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) blijkt dat een kind dat wordt geboren uit een gehuwd of samenwonend koppel, ipso iure deel uitmaakt van dit gezin en dat bijgevolg vanaf de geboorte, en door het loutere feit ervan, een band ontstaat tussen dit kind en zijn ouders die een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) uitmaakt (EHRM (GK) 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije, § 94; EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28; EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59; EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 60; EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32; EHRM 27 oktober 1994, Kroon/Nederland, § 30; EHRM 26 mei 1994, Keegan/Ierland, §§ 44-45). De gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind wordt in principe verondersteld. De (echt)scheiding van de ouders maakt geen einde aan deze als gezinsleven geldende natuurlijke band tussen ouder en kind (EHRM 26 mei 1994, Keegan/Ierland, §§ 44 en 50; zie ook Europese Commissie voor de Rechten van de Mens (hierna: ECRM) 13 juli 1987, Irlen/Bondsrepubliek Duitsland), ook niet ten aanzien van de ouder die hierdoor niet langer samenwoont met het kind (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59; EHRM 21 juni 1988, Berrehab/Nederland, § 21). Om het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven vast te stellen, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind aldus niet noodzakelijk, wel moeten factoren aanwezig zijn die maken dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren (EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30; EHRM 27 oktober 1994, Kroon/Nederland, § 30).

U werd op 06.10.2011, een aantal weken voor de geboorte van M. A. opgesloten in de gevangenis en uw strafeinde was toen voorzien voor 02.09.2017. Tussen 23.05.2013 en 14.06.2013 en tussen 22.08.2016 en 16.01.2017, tussen 10.02.2017 en 16.02.2017 van 20.03.2017 tot 03.06.2017 hebt u E.T. genoten (van 18.04.2017 tot 03.06.2017 was u als ontvlucht geseind). Tussen 30.08.2018 en 03.10.2018 en vanaf 24.11.2018 bent u opgesloten in de gevangenis. U legde enkel de geboorteaattesten van uw kinderen, enkele foto's en de bezoekerslijst in de gevangenis voor. Uit het vonnis van de Correctionele Rechtbank van Antwerpen d.d. 20.12.2017 blijkt dat u uw kinderen destijds bij het CAW ontmoette. Mevrouw J. bracht de kinderen daarheen zodat het contact met u mogelijk was. Volgens de vaststellingen in dat vonnis zou de verstandhouding tussen u beiden verslechterd zijn sinds zij vernam dat u een nieuwe relatie had. Er kan uit het vonnis worden afgeleid dat er toen spanningen bestonden met betrekking tot de omgangsregeling. U gaf te kennen alles in het werk te stellen om het contact met uw kinderen op een goede manier te laten verlopen. Daar staat echter tegenover dat u sinds dat vonnis herhaaldelijk werd veroordeeld voor ernstige strafbare feiten, waaronder feiten van geweld, drugsbezit en -handel in detentie, en zelfs gewapende overvallen. Dergelijk aanhoudend crimineel gedrag is niet te rijmen met het gedrag dat verwacht mag worden van een ouder die daadwerkelijk het belang van zijn kinderen vooropstelt. Van een ouder mag worden verwacht dat hij – zeker bij bestaande spanningen met de andere ouder – zijn verantwoordelijkheid opneemt en zich onthoudt van gedrag dat de band met de kinderen verder kan schaden. Uw strafrechtelijk gedragspatroon toont het tegendeel: het is niet gericht op herstel of behoud van die ouder-kindrelatie, maar op herhaald grensoverschrijdend en maatschappelijk ontwrichtend gedrag. Dergelijk gedrag ondermijnt niet alleen uw geloofwaardigheid als ouder, maar werkt ook rechtstreeks in het nadeel van de kinderen, die recht hebben op stabiliteit, veiligheid en continuïteit. U legt naar aanleiding van onderhavige beslissing geen stukken voor die duidelijkheid verschaffen over de huidige omgangsregeling met uw kinderen. Hoewel niet is uitgesloten dat er externe factoren kunnen zijn die het contact bemoeilijken, werd hiervan geen concreet bewijs aangeleverd. U heeft zelf geen documenten of andere stukken overlegd die onomstotelijk een actieve en voortdurende betrokkenheid bij uw kinderen aantonen. Er liggen geen sluitende bewijzen voor waaruit afgeleid kan worden dat er vandaag nog sprake is van een hechte en structurele band tussen u en uw kinderen. Zo ontbreekt elk document waaruit blijkt dat u bijdraagt aan hun onderhoud, alimentatie betaalt of op enige wijze betrokken bent bij beslissingen over hun opvoeding en welzijn. Het gegeven dat uw dochter u sporadisch bezoekt in de gevangenis en dat er mogelijk virtueel contact is met uw zoon, volstaat niet als bewijs van een diepgaande

ouder-kindrelatie. Deze beperkte contacten tonen veeleer aan dat het contact oppervlakkig en occasioneel is. Louter op basis van de door u voorgelegde documenten, en gelet op de bovenstaande feitelijke vaststellingen, kan niet worden geconcludeerd dat er sprake is van een bestaand en beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM tussen u en uw kinderen. U blijft in gebreke om met voldoende concrete elementen aannemelijk te maken dat uw verblijfsrecht in België werkelijk is vereist voor het welbevinden van uw kinderen.

Indien er hypothetisch vanuit zou gegaan worden dat er wel degelijk nog sprake is van een duurzame relatie met uw kinderen, quod non, kan opgemerkt worden dat u naar aanleiding van onderhavige beslissing geen concrete elementen aanbrengt waaruit blijkt dat het belang van de kinderen vergt dat u in België verblijft. Er wordt niet concreet aangetoond dat uw kinderen moeilijkheden zouden ondervinden om verder in België te verblijven zonder uw aanwezigheid. Gelet op uw herhaalde en langdurige detenties, in combinatie met uw persoonlijk gedrag en het ontbreken van betrokkenheid bij het dagelijkse leven van uw kinderen, kan worden aangenomen dat u al geruime tijd niet (meer) kan worden beschouwd als hun voornaamste zorgdrager – indien u die rol al ooit daadwerkelijk heeft vervuld. Gezien uw jarenlange detentie kan ervan uit gegaan worden dat hun moeder altijd de voornaamste zorgdragende volwassene was en dat nog steeds is. Zoals reeds opgemerkt verblijft u sinds 24.11.2018 opnieuw in de gevangenis, het is niet onredelijk aan te nemen dat uw kinderen inmiddels gewend zijn aan uw afwezigheid thuis en de bezoeken in een gecontroleerde setting. De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen heeft hoe dan ook niet dezelfde ontwrichtende impact op hun leven als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder zal worden uitgewezen en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Ünur/Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant/het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur/Het Verenigd Koninkrijk). Uit niks blijkt dat contact via telefoon en/of internet vanuit het land waar u zich zal vestigen niet mogelijk zou zijn. Uw zoon M. A. zal bij uw strafeinde bijna meerderjarig zijn. Er blijkt evenmin dat uw kinderen (al dan niet mits begeleiding van een volwassene) u niet zouden kunnen opzoeken daar waar u zich zal vestigen. Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat dit onmogelijk zou zijn. Dat het contact met uw kinderen in dat geval moeilijker zal verlopen is enkel en alleen het gevolg van uw crimineel gedrag. U hebt meerdere zware veroordelingen opgelopen na de geboorte van uw kinderen. Dit getuigt van weinig verantwoordelijkheidszin als vader.

Hoe dan ook, hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft het daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Het EHRM heeft ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en/of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)). Uit het tweede lid van artikel 8 van het EVRM blijkt dat een inmenging in het familie- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, te verzekeren. Uit hetgeen supra besproken werd, blijkt dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die de beëindiging van uw verblijf noodzakelijk maken.

U had aanvankelijk (op 19.09.2024) aan de terugkeerbegeleider verklaard dat u 3 kinderen had: naast A. en Al., vermeldde u toen ook J. Aa. (geboren op (...) 2016 te Antwerpen van Belgische nationaliteit). Toen de terugkeerbegeleider u op 04.03.2025 nogmaals sprak, verduidelijkte u daarnaar gevraagd dat Aa. niet uw biologische dochter is. U vertelde dat de vader van Aa. overleden was en dat u haar als uw eigen dochter beschouwde, ze is immers de halfzus van uw kinderen. Het EHRM aanvaardt slechts in zeer uitzonderlijke gevallen een gezinsleven wanneer er geen bloedband of andere verwantschapsband bestaat tussen minderjarige kinderen en een derde, met name in de situatie waar er sprake is van een de facto gezinsrelatie tussen een minderjarig kind en een zorgdragende volwassene, die geen bloedverwant is (EHRM 22 april 1997, X., Y. en Z./Verenigd Koninkrijk (GK), § 37; EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150). Het gegeven dat Aa. u sporadisch komt bezoeken in de gevangenis maakt niet dat daarom aangenomen moet worden dat u als zorgdragende ouder ten aanzien van haar beschouwd dient te worden. U maakt niet aannemelijk dat u een zorgdragende volwassene voor de dochter van uw ex-partner bent en dat bijgevolg de onderhavige beslissing het belang van dit kind schaadt. U kan desgewenst het contact met Aa. onderhouden dan wel weer opnemen via moderne communicatiemiddelen of via korte bezoeken (mits begeleiding van een volwassene) naar daar waar u zich zal vestigen.

U verklaarde een duurzame relatie te hebben met mevrouw C. K. G. D. (geboren op 05.09.1991, van Belgische nationaliteit). Om jullie relatie te staven legde u een brief voor aan “uw toekomstige”. Uit het administratief dossier blijkt dat u en mevrouw op 22.05.2024 bij de stad Beveren informatie gingen inwinnen met betrekking tot de mogelijkheid om met elkaar te trouwen in de gevangenis Beveren. Op 07.01.2025 gaf de procureur des Konings een positief advies voor wat betreft het huwelijk. Op 06.05.2025 zijn jullie in de gevangenis van Beveren gehuwd.

Zoals reed vermeld, werd u op 24.11.2018 opgesloten in de gevangenis. Uit de bezoekerslijst blijkt dat mevrouw C. u pas sinds 07.01.2023 bezoekt in de gevangenis. Er zijn geen gegevens voorhanden die erop wijzen dat tussen u beiden voordien al sprake was van een relatie. Uit het administratief dossier blijkt dat jullie nooit officieel hebben samengewoond en jullie nooit ingeschreven stonden op eenzelfde adres. Uit het Rijksregister blijkt bovendien dat mevrouw C. tot 29.02.2024 officieel nog gehuwd was met een andere man.

Hoewel jullie op 06.05.2025 gehuwd zijn, kan op basis van de feiten niet geconcludeerd worden dat er sprake is van een duurzaam en stabiel samenlevingsverband. Mevrouw bezoekt u in de gevangenis en u verblijft tijdens penitentiair verlof op haar adres, maar dit vormt geen voldoende basis om te spreken van een gelijkwaardige, vrije en structurele gezamenlijke invulling van het leven als koppel. Penitentiair verlof is immers van beperkte duur en onder strikt toezicht, waardoor het geen volwaardig alternatief biedt voor feitelijke samenwoning en het opbouwen van een gemeenschappelijk leven buiten de context van detentie. De relatie wordt hoofdzakelijk binnen de detentiecontext beleefd en er is geen aantoonbaar duurzaam opgebouwd leven samen, zoals vereist voor een stabiel partnerschap. Het huwelijk op zich, hoe wettig ook, volstaat niet als bewijs van een duurzame en affectieve relatie wanneer de feitelijke samenwoning, economische verwevenheid en gezinsleven ontbreken. Bijgevolg is niet aangetoond dat sprake is van een beschermenswaardig privé- of gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Zelfs indien zou worden aangenomen dat aangetoond werd dat u een duurzame partnerrelatie hebt met mevrouw C. K., quod non, blijken uit het administratief dossier geen precieze onoverkomelijke hinderpalen die een gezinsleven buiten België verhinderen. Mevrouw C. K. heeft de Belgische nationaliteit, desondanks zou zij ervoor kunnen kiezen om zich te vestigen in een land waar u de kans zou hebben het gezinsleven uit te bouwen. Er werden geen concrete elementen voorgelegd waaruit blijkt dat mevrouw om medische, juridische of andere objectieve redenen niet met u zou kunnen samenleven in uw land van herkomst. Evenmin werd aangetoond dat de veiligheid of de gezondheid van mevrouw of haar eventuele gezinsleden in dat land in het gedrang zou komen. Er werden geen concrete elementen voorgelegd die aantonen dat het onmogelijk zou zijn om de relatie in het buitenland voort te zetten. Toen jullie in het huwelijk traden, was u op de hoogte van het gegeven dat uw verblijfsrecht ter discussie stond. Redelijkerwijze kan aangenomen worden dat u mevrouw hierover informeerde. Het feit dat zij niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten maakt niet dat zij u niet vrijwillig zou kunnen volgen naar uw land van nationaliteit of elders. Mevrouw kan nog steeds nauw contact met vrienden en familie in België onderhouden middels regelmatige bezoeken en de moderne communicatiemiddelen.

Mevrouw C. K. kan er uiteraard voor kiezen in België te blijven en contact met u onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen, alsook via periodieke reizen naar Marokko. Dat het contact met uw partner moeilijker zal verlopen indien zij ervoor zou kiezen in België te blijven, is enkel en alleen aan uzelf te wijten daar dit een gevolg is van de door u verschillende opgelopen strafrechtelijke veroordelingen die op hun beurt het gevolg zijn van de feiten die u wetens en willens zelf gepleegd heeft.

U verklaarde aan de terugkeerbegeleider op 19.09.2024 hier opgegroeid te zijn bij uw grootouders. Uw moeder is overleden en u stelde geen contact te hebben met uw vader (M. M., geboren op 23.03.1957 te M. Marokko, van Marokkaanse nationaliteit, K kaart geldig tot 14.07.2032). Uw broer (M. A., geboren op 18.07.1980 te Borgerhout, Belgische nationaliteit sinds 11.03.1999) verblijft in België. Het laatste bezoek van uw broer dateert van 07.10.2021. Uit het vonnis van de Correctionele rechtbank van Dendermonde d.d. 26.06.2023 blijkt dat uw broer drugs had overhandigd aan u terwijl u in detentie zat.

De relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen broers valt enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoontelijke affectieve en emotionele banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Uit uw administratief dossier blijkt niet dat er sprake zou zijn van bijkomende elementen van afhankelijkheid, noch van een relatie die dusdanig hecht is dat deze valt onder de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming tussen u, uw vader en/of uw broer. Het gegeven dat u in het verleden in de gevangenis bezoek ontving van uw broer wijst op zich niet op een bijzondere afhankelijkheidsband die verder reikt dan de normale affectieve banden. Er is niet gebleken dat u niet zelfstandig zou kunnen functioneren. U had namelijk reeds een eigen gezin gesticht. Uw leeftijd, met name 43 jaar oud, laat immers in beginsel toe te veronderstellen dat u in staat moet worden geacht om op zelfstandige basis een leven te leiden en in uw levensonderhoud te voorzien.

U stelde dat uw grootmoeder (A. F., geboren te M. op 01.01.1947, Belgische nationaliteit) in België woonachtig is. Uit het Rijksregister blijkt dat jullie tussen 18.07.1991 en 12.02.2001 op hetzelfde adres hebben gewoond. Zij komt u niet bezoeken in de gevangenis. U verklaarde tijdens het eerste gesprek met de terugkeerbegeleider op 19.09.2024 dat zij in Marokko was. Zoals reeds gemeld heeft u reeds een eigen gezin gesticht. Een bijzondere afhankelijkheidsband die verder reikt dan de normale affectieve banden met uw grootmoeder werd niet aangetoond.

Tenslotte vermeldde u nonkels, tantes, neven en nichten te hebben in België maar het contact zou door de jaren heen verwaterd zijn. Eén oom zou in Nederland verblijven. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een bijzondere vorm van afhankelijkheid blijkt. De afstammingsband, noch een bijzondere afhankelijkheidsband met uw familieleden werd aangetoond. Al uw familieleden kunnen contact met u onderhouden/opnemen middels (korte) bezoeken en middels moderne communicatiemiddelen.

De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit is zodanig dat uw familiale belangen geen voorrang hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

+++

Het wordt niet betwist dat het beëindigen van uw verblijf met het oog op een latere verwijdering een inmenging vormt in uw privéleven. Het gegeven dat u in België geboren bent en er tot op heden steeds een verblijfsrecht genoot, is op zich echter geen reden om aan te nemen dat u zich niet zou kunnen aanpassen in het land van herkomst van uw ouders en grootouders. Het feit geboren en getogen te zijn in België, neemt niet weg dat het principe dat artikel 8 van het EVRM geen absolute bescherming tegen verwijdering inhoudt, blijft gelden. Het Hof van Justitie herinnert eraan dat "according to Recommendation Rec(2000)15 of the Committee of Ministers of the Council of Europe, each member state should have the option to provide in its internal law that a long-term immigrant may be expelled if he or she constitutes a serious threat to national security or public safety". De inbreuken die u pleegde, worden, zoals supra uitgebreid aangetoond, als zeer ernstig beschouwd en rechtvaardigen de beëindiging van uw verblijf alsook een verwijdering van het grondgebied.

Aangezien u in België geboren bent, is het normaal dat u hier bijvoorbeeld naar school ging, dat u Nederlands spreekt en dat er, behalve de familiebanden, ook sociale en culturele banden zijn. Uit niks blijkt echter dat de banden die u met België opgebouwd hebt van een dergelijk uitzonderlijke aard zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. Meer nog, het lijkt duidelijk dat uw gedrag, dat een ernstige verstoring van de openbare orde vormt, blijkt geeft van de afwezigheid van de wil om werkelijk te integreren in de samenleving waarbinnen u zich ophoudt en waarvan u zo totaal en consequent bepaalde fundamentele waarden heeft miskend. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten. Een zeer groot deel van uw volwassen leven bracht u binnen de muren van een gevangenis door.

Er werd niet aangetoond dat de vriendschappen die u in België heeft opgebouwd een zodanige intensiteit zouden hebben dat een verbreking van deze contacten als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden. Er kan desgewenst contact onderhouden worden via de moderne communicatiemiddelen en middels bezoeken aan u daar waar u zich zal vestigen.

Ondanks dat u geboren werd in België, is er niet echt sprake van een sterke economische binding met België. Uit de door u voorgelegde loopbaangegevens, die bevestigd werden door een raadpleging uit Dolsis, blijkt dat u uiterst zelden officieel tewerkgesteld was (7 dagen in 2001, 5 dagen in 2002, 1 dag 2003, 1 maand in 2005, van 04.10.2010 tot 03.07.2011 en van 27.05.2013 tot 07.06.2013). U legde een begeleidingsovereenkomst van "D. A.", (kringloopwinkel) voor. Uit Dolsis blijkt dat u tussen 01.08.2022 en 01.02.2023, alsook van 18.09.2023 tot 01.02.2024 werkzaam was bij "D. A.". Voor zover u een reële kans zou maken op de Belgische arbeidsmarkt zou toch mogen verwacht worden dat u intussen duidelijke economische banden zou hebben opgebouwd en kan buigen op een duidelijk werkverleden of toch minstens de correcte attitude om aan de slag te gaan op de reguliere arbeidsmarkt. In plaats van te werken opteerde u ervoor diefstallen te plegen die getuigen van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en fysieke integriteit en een gewetenloze drang naar snel en gemakkelijk geldgewin, die bijdragen tot het algehele onveiligheidsgevoel. U hebt een attest van erkenning van handicap voorgelegd dat dateert van 14.01.2019, waarin er sprake is van een erkenning van arbeidsbeperking met vermindering (66% van het

verdienvermogen) en zelfredzaamheid (met 10 punten) met een geldigheidsperiode van 01.04.2018 tot 30.04.2020. Dit document is m.a.w. medisch en administratief vervallen U bracht een brief van de FOD Sociale zekerheid Personen met een handicap d.d. 09.02.2024 aan waaruit blijkt dat u bij die dienst een aanvraag deed. Middels hun schrijven verzochten ze om uw medisch dossier om de impact van uw handicap op uw dagelijks leven te evalueren. Het verder verloop van de aanvraag die u deed, is de Administratie onbekend. Er ligt momenteel geen recent attest van erkenning voor waaruit blijkt dat u volledig en blijvend arbeidsongeschikt bent. De eerdere vastgestelde beperkingen sluiten niet per definitie uit dat u in staat zou zijn tot het verrichten van aangepast, licht of ondersteunend werk. Er kan niet uitgesloten worden dat u in Marokko of daar waar u zich zal vestigen geen aangepast werk zou kunnen vinden in overeenstemming met uw mogelijkheden. Op basis van de voorliggende gegevens kan dus niet geconcludeerd worden dat er een onmogelijkheid tot arbeid of zelfredzaamheid zou zijn in de context van het land van herkomst. Het dragen van een pacemaker wijst op een medisch behandeld hartprobleem, maar impliceert op zich geen volledige arbeidsongeschiktheid, noch een absolute afhankelijkheid van gespecialiseerde zorg. Veel personen met een pacemaker kunnen – mits opvolging – aangepaste, niet-fysiek belastende arbeid verrichten.

U legde nog een mail van een incassobureau (A. Group) voor. Mogelijks hebt u nog andere openstaande schulden. Het is niet meer dan normaal dat u uw openstaande schuld(en) vergoed. U kan de afbetalingen ook vanuit het buitenland doen.

U maakte geen melding van eventuele familieleden in Marokko, maar vermeldde tijdens het gesprek met de terugkeerbegeleider op 19.09.2024 wel dat uw grootmoeder toen in Marokko was. Het is de administratie onbekend of dit heden nog zo is, wellicht werd ze gezien haar leeftijd (78) in Marokko opgevangen door familieleden en mogelijks kan u daar ook een beroep op doen in Marokko. De omstandigheid dat uw naaste familie (tantes, nonkels, neven en nichten) in België woont, neemt niet weg dat er mogelijk andere familieleden zijn die wel nog in Marokko wonen. Eventueel kan uw familie in België, indien u contact met hen opneemt, u meer informatie geven over familie in Marokko.

Aangezien u in België geboren werd, zal het zich vestigen in Marokko, om daar een leven op te bouwen, ongetwijfeld aanpassing van u vergen. Dat wil echter niet zeggen dat het onmogelijk zou zijn. Uit het formulier hoorrecht blijkt dat u Arabisch beheerst en u gaf aan dat u opgevoed bent door uw grootouders waardoor het niet onredelijk is aan te nemen dat u vertrouwd bent met de Marokkaanse cultuur. Er bestaan projecten waarop eventueel een beroep gedaan kan worden (vb.: het "European return and reintegration network" waarbij België partner is). Indien u dat wenst, kan uitgezocht worden of u in aanmerking komt voor steun. Dat u België dient te verlaten eens u aan Justitie voldaan heeft, is enkel en alleen te wijten aan uw persoonlijk gedrag dat een bedreiging voor de openbare orde vormt. De belangen van de Belgische overheid wegen namelijk zwaarder dan uw persoonlijke belangen.

Zoals reeds vermeld, is het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. In casu wordt de inmenging als noodzakelijk beschouwd voor de bescherming van de orde en ter voorkoming van strafbare feiten. De bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden.

+++

U gaf aan medische problemen te hebben die u belemmeren om terug te keren naar Marokko. U gaf aan astma te hebben, een hartaandoening te hebben en een pacemaker te dragen. U gaf op 03.10.2024 uw medisch dossier door. Uw medisch dossier werd voorgelegd aan de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken. Uit de informatie verstrekt door de arts-adviseur blijkt dat de behandeling die u momenteel ondergaat, beschikbaar en toegankelijk is in Marokko. Dit medisch advies zal u, samen met de huidige beslissing, in een gesloten enveloppe worden overhandigd. Uit geen enkel voorliggend stuk blijkt dat u in Marokko zou worden onderworpen aan een behandeling die in strijd is met artikel 3 EVRM.

Met inachtneming van alle door u aangevoerde omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving."

Hieruit blijkt dat een concrete beoordeling en belangenafweging hebben plaatsgevonden tussen de vastgestelde ernstige redenen van openbare orde en verzoekers persoonlijke en familiale belangen. Hierbij werden de verschillende door de verzoeker aangebrachte verklaringen en stukken in rekening gebracht. Er

werd rekening gehouden met de duur van het verblijf van de verzoeker in België, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in België en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Voormelde motieven wijzen erop dat de bevoegde minister oog heeft gehad voor de verschillende elementen die verzoekers situatie kenmerken. De verzoeker kan zich in dit verband ook niet beperken tot het louter herhalen van de aangebrachte elementen, maar dient met concrete argumenten aan te tonen dat de minister onzorgvuldig of kennelijk onredelijk handelde of dat de bestreden beslissing disproportioneel ingrijpt in zijn persoonlijke en familiale belangen, hetgeen hij niet doet.

Waar de verzoeker nog eenvoudigweg stelt dat de beëindiging van het verblijf van een gevestigde vreemdeling een inbreuk vormt op artikel 8 van het EVRM, gaat hij geheel voorbij aan het tweede lid van artikel 8 van het EVRM waaruit blijkt dat het recht op bescherming van het privé-, gezins- en familieleven niet absoluut is.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aangetoond.

4.1.2.4. Het door de verzoeker geschonden geachte artikel 3 van het EVRM bepaalt het volgende:

"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen".

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (het EHRM) is van oordeel dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoeker in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoeker toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van bestemming onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land én de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (c)).

Waar de verzoeker zich beroept op een schending van artikel 3 van het EVRM, moet hij dus in de eerste plaats met een begin van bewijs aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De verzoeker moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs en hij dient concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aan te brengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

In casu kan de Raad enkel vaststellen dat de verzoeker zich beperkt tot de loutere en vage bewering dat hij, met zijn gezondheidstoestand en mentale problematiek (ten gevolge van zijn drugsverleden en zijn voorgehouden zware jeugd), bij verwijdering in "erbarmelijke" omstandigheden zal terechtkomen. De verzoeker licht niet toe wat hij precies bedoelt met de niet nader omschreven "erbarmelijke" omstandigheden, noch licht hij toe op welke wijze zijn gezondheidstoestand (al dan niet zijn mentale gezondheid) hem, gelet op de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming, niet toe zou laten terug te keren naar zijn land van herkomst. De verzoeker legt voorts geen enkel begin van bewijs voor van zijn beweerde mentale problematiek. De verzoeker maakt aldus niet concreet aannemelijk dat hij, bij terugkeer naar zijn land van herkomst, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Het loutere feit dat de verzoeker het in het land van herkomst minder goed zou hebben dan in

België en de loutere bewering dat hij er in erbarmelijke omstandigheden zal terecht komen, volstaat niet om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat de verzoeker met zijn vage kritiek de volgende concrete vaststellingen in de eerste bestreden akte niet ontkracht: *“U gaf aan medische problemen te hebben die u belemmeren om terug te keren naar Marokko. U gaf aan astma te hebben, een hartaandoening te hebben en een pacemaker te dragen. U gaf op 03.10.2024 uw medisch dossier door. Uw medisch dossier werd voorgelegd aan de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken. Uit de informatie verstrekt door de arts-adviseur blijkt dat de behandeling die u momenteel ondergaat, beschikbaar en toegankelijk is in Marokko. Dit medisch advies zal u, samen met de huidige beslissing, in een gesloten enveloppe worden overhandigd. Uit geen enkel voorliggend stuk blijkt dat u in Marokko zou worden onderworpen aan een behandeling die in strijd is met artikel 3 EVRM.”*

Een schending van artikel 3 van het EVRM is niet aangetoond.

4.1.2.5. Het ten aanzien van de eerste bestreden akte aangevoerde enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4.2. Het beroep tot nietigverklaring van de tweede bestreden akte

De verzoeker voert in de synthesesmemorie ook een enig middel aan ten aanzien van de tweede bestreden akte, dit is het inreisverbod van acht jaar dat werd opgelegd bij beslissing van 1 juli 2025. Dit enig middel wordt in de synthesesmemorie als volgt uiteengezet:

“B. Betreffende het inreisverbod

Enig middel: Accessorium sequitur principale, schending van art. 62 Vw. , schending van art. 3 E.V.R.M en art. 8 E.V.R.M., schending van artikel 11.1 en 11.2 van de richtlijn 2008/115 (Terugkeerrichtlijn), schending van art. 74/11 Vw., schending van het evenredigheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, schending van het legaliteitsbeginsel (nullum crimen sine lege)

**Er kan niet ernstig betwist worden dat de twee beslissingen met elkaar verknocht zijn, meer zelfs, dat de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod een accessorium is aan de beslissing tot het beëindigen van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (stuk 1).*

Verzoeker verwijst dan ook naar hetgeen supra is uiteengezet. Indien de beslissing inzake de beëindiging van het verblijf met bevel om het land te verlaten vernietigd wordt, dient tevens het inreisverbod vernietigd te worden.

**De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn .*

Artikel 11.1 (b), van de Terugkeerrichtlijn voorziet uitdrukkelijk dat een inreisverbod moet worden opgelegd indien niet aan een terugkeerverplichting is voldaan.

Er wordt aan verzoeker geen termijn gegeven om vrijwillig te vertrekken terwijl verzoeker in het verleden nog nooit een bevel heeft gekregen om het land te verlaten die hij niet zou hebben nageleefd.

Artikel 8 EVRM bepaalt dat: "1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen

Er wordt aan verzoeker een inreisverbod van maar liefst 8 jaar opgelegd omdat verzoeker een ernstige bedreiging zou vormen voor de openbare orde.

Dit vormt echter een schending van art. 74/11 Ww. En het proportionaliteitsbeginsel en art. 8 E.V.R.M. Verzoeker brengt het volgende in herinnering:

“Immers kan uit het bepaalde in artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet duidelijk worden afgeleid dat de zorgvuldigheidsplicht op dit punt bij de gemachtigde ligt, die de duur van het inreisverbod

dient te bepalen aan de hand van alle specifieke omstandigheden van verzoeksters geval. Deze zorgvuldigheidsplicht dient reeds te worden gerespecteerd in het kader van de besluitvormingsprocedure van het thans bestreden inreisverbod van drie jaar, zodat het niet aan de verzoekster is om achteraf in een beroep bij de Raad aan te tonen dat er effectieve hinderpalen zijn om het gezinsleven verder te zetten in het land van herkomst.”

Verwerende partij geeft zelf aan niet onderzocht te hebben welke familie of netwerk er effectief is in Marokko. Verzoeker heeft zijn stukken aangehaald en verwezen naar alle familieleden hier in België. Hoe kan een eventueel nog levende grootmoeder van 78 jaar, die verzoeker maar 1 x in zijn leven gezien, het nodige bieden aan een afkickende hartpatiënt?

In de bestreden beslissing zelf stelt verwerende partij : “Veel personen met een pacemaker kunnen – mits opvolging- aangepaste, niet-fysieke belastende arbeid verrichten” (blz. 13, tweede alinea stuk 2).

Welke werk in Marokko stelt verwerende partij voor? Welk onderzoek is er verricht naar mogelijkheden tot aangepast werk in Marokko? In België heeft verzoeker verschillende mogelijkheden om aangepast werk te hebben dan wel in een beschutte werkplaats te werken, en steun te krijgen. Steun die, verwerende partij zelf erkent, verzoeker nodig heeft.

Onomwonden gesteld, zal verzoeker creperen in een ongekend land wat tevens een schending uitmaakt van art. 3 E.V.R.M.

Er kan niet in alle ernst verwacht worden van de echtgenote van verzoeker dat zij heel haar familie en netwerk in de steek laat om zich te vestigen in een land waar ze gewoontes niet genegen is en ze de taal niet van spreekt bij een partner die in Marokko niet in staat zal zijn om in zijn levensonderhoud te voorzien. De echtgenote van verzoeker heeft ook niet de middelen om om de haverklap naar Marokko te reizen. Verwachten dat 8 jaar lang (als verzoeker het zolang overleeft) er een latrelatie wordt aangehouden via whats app edm. maakt minstens een schending uit van art. 8 E.V.R.M.

Tevens houdt verwerende partij er geen rekening mee dat verzoeker wel degelijk zijn kinderen quasi wekelijks ziet. Verwerende partij grijpt telkens terug naar het verre verleden om haar beslissing te schragen maar de wetgeving en gevestigde rechtspraak stelt duidelijk dat er dient rekening te worden gehouden met de actuele situatie. Het is echter een brug teveel dat de expartner naar Marokko heen en weer zal reizen opdat de kinderen hun vader kunnen zien. En louter nog contact via facetimen is dan aanzienlijke stap terug in de ouder-kind relatie wat ook een schending uitmaakt van art. 8 E.V.R.M.

Verzoeker heeft aanzienlijke fouten gemaakt in zijn leven en is hiervoor aan het boeten maar verwerende partij lijkt verzoeker bijkomend te willen straffen terwijl op het moment van de bestreden beslissing een andere man dan degene die de feiten pleegde. Zijn laatste feiten, bezit van hasj (om te gebruiken en te verkopen) dateren ondertussen van ruim 2,5 jaar geleden (13.01.2023).

Zijn inspanningen tijdens het verblijf in de gevangenis, het goede verloop van zijn uitgangsvergunningen, zijn regelmatig contact met zijn kinderen, zijn stabiele relatie, ... tonen dit aan. De laatste feiten van verzoeker Deze aspecten en nieuwe elementen in het gedrag van verzoeker kunnen niet zomaar terzijde worden geschoven.

Het voor inreisverboden geldende begrip ‘ernstige bedreiging voor de openbare orde, bedoeld in artikel 11 lid 2 van de Terugkeerrichtlijn is niet gedefinieerd. Inmiddels hebben de vreemdelingenrechter en de strafrechter zich daar wel over uitgelaten. Volgens allebei moet het persoonlijke gedrag van de derdelander een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormen die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Deze norm wordt afgeleid uit het arrest van het HvJ EU in de zaak Zh. en O.

Artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet dient dan ook in die zin te worden begrepen dat de gemachtigde gehouden is om een specifieke motivering te voorzien ter verantwoording van de geldingsduur van het opgelegde inreisverbod (RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900) én dat hij hierbij ook op zorgvuldige wijze de “specifieke omstandigheden” van de betrokken vreemdeling in rekening dient te nemen. Zoals hierboven uiteengezet, is hieraan niet voldaan.”

4.2.1. De ontvankelijkheid van het middel

De verzoeker verzuimt om op duidelijke wijze uiteen te zetten hoe artikel 62 van de Vreemdelingenwet, het legaliteitsbeginsel, en de artikelen 11.1 en 11.2 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 betreffende de gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) door de tweede bestreden beslissing zijn geschonden.

Het middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

4.2.2. Verdere beoordeling van het middel

4.2.2.1. Waar de verzoeker melding maakt van het *adagium* "*accessorium sequitur principale*", merkt de Raad op dat de eerste bestreden akte overeind blijft, zodat er geen aanleiding toe bestaat om het inreisverbod, als accessoire beslissing aan het bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek, samen met de eerste bestreden akte te vernietigen.

De Raad stelt voorts vast dat hem geen rechtsregel bekend is en dat de verzoeker ook niet aanduidt welke rechtsregel precies zou voorschrijven dat de verweerder de vreemdeling, die nooit eerder een bevel om het grondgebied te verlaten kreeg, niet kan opleggen om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek. De verzoeker toont niet aan waarom de motieven hieromtrent niet zouden volstaan in het licht van de toepasselijke wettelijke bepalingen.

4.2.2.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven; dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475; RvS 24 mei 2023, nr. 256.585).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het evenredigheidsbeginsel is een onderdeel van het redelijkheidsbeginsel, wat hier inhoudt dat de Raad het enkel geschonden kan achten indien het voordeel voortspruitende voor de overheid uit de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker er door ondergaat.

De beoordeling van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, en het evenredigheidsbeginsel gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, namelijk artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, zoals van toepassing op het ogenblik dat de thans bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, met inbegrip van, in voorkomend geval, het gebrek aan medewerking overeenkomstig de artikelen 74/22 en 74/23.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

In de voorliggende zaak wordt uitdrukkelijk toepassing gemaakt van artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet. Daarin is voorzien dat de verwijderingsmaatregel kan gepaard gaan met een inreisverbod

van meer dan vijf jaar indien de betrokkene een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of voor de openbare veiligheid.

In de parlementaire voorbereiding wordt inzake artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn, benadrukt: “*De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat*” (overweging 6), dat men rekening houdt met “*alle omstandigheden eigen aan het geval*” en dat men “*het evenredigheidsbeginsel respecteert*” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vereist bij het bepalen van de duur van het inreisverbod aldus een individueel onderzoek naar de omstandigheden eigen aan het geval, alsook een evenredige afweging van deze omstandigheden.

Krachtens artikel 74/11, vierde lid, van de Vreemdelingenwet kan zodoende een inreisverbod van meer dan vijf jaar worden opgelegd (*in casu* wordt geopteerd voor een inreisverbod van acht jaar), indien de vreemdeling een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een inreisverbod, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt (zie in deze zin HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 59-61). Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval. In die zin kan het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen reden of motivering vormen voor de afgifte van een inreisverbod. Dit betekent evenwel niet dat strafrechtelijke veroordelingen niet mee in overweging mogen worden genomen binnen het individueel onderzoek inzake een inreisverbod omwille van ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Immers kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de ontzegging van de toegang tot het grondgebied noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 28).

Bij het beoordelen van de bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Naast voldoende ernstig en werkelijk dient deze bedreiging ook actueel te zijn. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30). Het is aan de nationale overheden om in elk afzonderlijk geval te beoordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten. De verweerder moet zich derhalve baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier. Hierbij wordt nog opgemerkt “*dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde*” (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77 Bouchereau, pt. 29). In deze zin heeft ook het EHRM geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A. v. Verenigd Koninkrijk, §63).

Wat het gebruik en verhandelen van verdovende middelen in het bijzonder betreft, heeft het Hof al meerdere malen gesteld dat een lidstaat, in het kader van de handhaving van de openbare orde, zulk gebruik als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van vreemdelingen die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn. Gelet op deze rechtspraak concludeert het Hof dat georganiseerde drugshandel *a fortiori* onder het begrip ‘openbare orde’ valt (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, pt. 54). Daarnaast heeft het Hof geoordeeld dat georganiseerde drugshandel ook onder het begrip ‘nationale veiligheid’ kan vallen, daar het een diffuse vorm van criminaliteit is, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. In die zin wordt, gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit, in punt 1 van de considerans 1 van het kaderbesluit 2004/757/JBZ overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. Het Hof heeft na zijn vaststelling dat drugsverslaving een ramp is voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid, verklaard dat de georganiseerde drugshandel zulke vormen kan aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of van een groot deel daarvan (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, pt. 46-47). Als gevolg van deze overwegingen, besluit het Hof dat de bestrijding van de georganiseerde drugshandel zowel onder het begrip ‘ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid’ kan vallen

als onder het begrip 'dwingende redenen van openbare veiligheid' (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, pt. 56).

In de mate dat de verzoeker het door de verweerder vastgestelde actueel (en ernstig) gevaar voor de openbare orde lijkt te betwisten waar hij stelt dat de laatste feiten (bezit van hasj om te gebruiken en te verkopen) intussen van ruim 2,5 jaar geleden dateren, merkt de Raad op dat deze tijdslijn door de verweerder niet wordt betwist. De verweerder meent evenwel dat het actueel gevaar en gevaar voor recidive reeds blijkt uit de veelheid van ernstige feiten die de verzoeker heeft gepleegd en uit het vertonen van crimineel gedrag sinds de verzoeker 18 jaar was en dit ondanks meerdere lange gevangenisstraffen. De verweerder licht dit op uitgebreide wijze toe en stelt dat het risico om opnieuw zeer ernstige feiten hoog en onmiskenbaar is, te meer daar er geen bewijzen voorliggen dat verzoekers drugsverslaving en agressieproblemen niet langer spelen. De verweerder verwijst terzake ook naar het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank van 30 januari 2023 waarbij het verzoek tot elektronisch toezicht werd afgewezen. De Raad merkt op dat het actueel gevaar voor de openbare orde een concrete afweging vergt, die echter niet staat of valt met het zeer recent plegen van nieuwe feiten. Een actueel gevaar en het vertonen van een neiging om het gedrag verder te zetten kan, zoals *in casu*, eveneens op redelijke wijze afgeleid worden uit het hoge aantal ernstige feiten (waaronder inbreuken op de drugswetgeving) waaraan de verzoeker zich in een zeer lange periode van ongeveer 20 jaar heeft schuldig gemaakt en waarbij er, ondanks meerdere gevangenisstraffen, geen gedragsverandering optrad, alsook uit verzoekers ingesteldheid en persoonlijkheid.

Voorst werd bij de beoordeling van het risico op verderzetting van het gevaarlijk gedrag tevens terdege rekening gehouden met verzoekers beweerde spijt, zijn beweerde gedragsverandering (hij zou thans een ander man zijn stelt hij nu) en zijn gedrag en inspanningen tijdens de laatste jaren van zijn verblijf in de gevangenis:

“Naar aanleiding van onderhavig beslissing vroeg u om een 2de kans, verklaarde u dat u nooit meer in de criminaliteit zou vervallen en stelde u dat uw ogen geopend waren. Daargelaten of uw spijtbetuigingen als oprecht kunnen worden aangenomen, doen deze geen afbreuk aan de zwaarwichtigheid van de feiten en bieden ze geen waarborg dat u zich niet opnieuw zou kunnen inlaten met gelijkaardige feiten en geen nieuwe slachtoffers meer zal maken. U hebt in de voorbije 20 jaren reeds verschillende kansen gehad om u te herpakken, maar liet deze kansen telkens onbenut. Gezien dit langdurige patroon van recidive en het uitblijven van daadwerkelijke gedragsverandering, bestaat er weinig reden om aan te nemen dat uw huidige verklaringen oprecht en betrouwbaar zijn.

U heeft reeds uitgaansvergunningen verkregen die schijnbaar zonder problemen verlopen zijn, dit wil echter geenszins zeggen dat u geen gevaar meer zou vormen voor de openbare orde. Het is immers in uw eigen belang dat u zich gedraagt tijdens uw uitgaansvergunningen daar enige misstap aanleiding zou geven aan het niet meer verlenen van uitgaansvergunningen. Uitgaansvergunningen zijn normaal gezien ook aan strikte voorwaarden onderworpen waardoor het moeilijk is om tijdens dergelijke uitgaansvergunningen te recidiveren.

Het feit dat u hebt deelgenomen aan een workshop slachtofferhulp en justitieel welzijnswerk (op 06.05.2024, 07.05.2024, 16.05.2024, 27.05.2024) en dat u deelgenomen hebt aan workshops “samenleven binnen de muren” (januari - februari 2024) doet geen afbreuk aan het feit dat u meermaals veroordeeld werd voor zeer ernstige feiten. De gepleegde feiten tonen een hunker naar snel geldgewin. Gelet op uw ingesteldheid toont u door het voorleggen van de attesten van deelname aan de workshops slachtofferhulp en justitieel welzijnswerk en “samenleven binnen de muren” niet aan dat u zich zal houden aan de Belgische reglementering en geen gevaar meer zal vormen voor de openbare orde, eenmaal u aan Justitie voldaan hebt.

U kreeg diverse kansen van Justitie maar wist die niet blijvend te benutten en herviel telkens in nieuwe ernstige strafbare feiten. Er is sprake van een lange reeks van delicten, oplopend in ernst. De gedragingen die u reeds vele jaren stelt, getuigen van een verontrustend normbesef, een immorele oneerlijke ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en economische waarden, andermans eigendom en de fysieke en psychische integriteit van derden. U schuwt daarenboven het gebruik van geweld en/of een wapen niet. U lijkt de ernst van uw daden niet in te zien, noch schijnt u te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Er werd geen enkel stuk voorgelegd waaruit blijkt dat de problematieken waarmee u al jaren kampt (drugsverslaving en agressie) intussen afdoende behandeld werden en niet langer spelen. Uit uw persoonlijk handelen komt een voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. De maatschappij heeft de plicht zich te beschermen tegen individuen met een gevaarlijke geestesgesteldheid zoals u. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u een ernstig, reëel en actueel gevaar vormt voor de samenleving.”

Deze beoordeling is niet kennelijk onredelijk en de verzoeker toont met zijn kritiek die er enkel op neerkomt dat hijzelf een andere mening is toegedaan omtrent het actueel karakter van het gevaar voor de openbare orde niet concreet aan dat zij zou berusten op een onzorgvuldige feitenvinding.

4.2.2.3. De verzoeker meent dat de geldingsduur van het inreisverbod (acht jaar) disproportioneel is en een schending vormt van artikel 8 van het EVRM.

De Raad verwijst vooreerst naar hetgeen reeds in punt 4.1.2.3. is uiteengezet omtrent de draagwijdte van de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming.

In de tweede bestreden akte wordt als volgt gemotiveerd:

“Op 03.10.2024 ontving de DVZ de ingevulde vragenlijst. Uit deze vragenlijst blijkt dat uw moedertaal Nederlands is; dat u Frans, Nederlands, Engels en Arabisch kan lezen, spreken en/of schrijven; dat u in het bezit bent van uw Belgische verblijfskaart en van uw geboorteakte; dat u een hartproblematiek, een pacemaker en astma hebt, wat u belemmert om te reizen (zie medische attesten); dat u voor uw opsluiting samenwoonde met uw ex-partner; dat u sinds 2017 een referentieadres hebt in Antwerpen; dat u een duurzame relatie hebt met K. C.; dat zij in Sint-Niklaas woont (... , 9100 Sint-Niklaas, Tel: (...)); dat u minderjarige kinderen hebt in België, namelijk M. A. en M. Al. R. dat zij woonachtig zijn in de (...) 2070 Zwijndrecht (zie attesten); dat u familie hebt in België, namelijk uw oma A. F., uw tantes T. L. (en haar zoon), T. Z. (en haar 4 kinderen); T. N. (en 1 een zoon); dat uw nonkel in T. I. (die 7 kinderen heeft) in Nederland woont; dat u in België naar school bent geweest (van 2,5 tot 17 jaar); dat u hiervan attesten hebt toegevoegd; dat u ook een attest van een beroepsopleiding als metsers hebt; dat u gewerkt hebt als “Witte Tornado” aan de stad Antwerpen en dat u ook voor interimswerk hebt gewerkt; dat u niet in een ander land dan België verbleven hebt; dat u in België geboren bent.

Als redenen dat u niet wil terugkeren naar Marokko haalt u aan dat u 2 kinderen hebt in België met wie u een goede band hebt; dat u tijdens uw detentie ook contacten met hen geniet en dat u uw vaderrol na uw detentie verder wil opnemen; dat u een duurzame relatie hebt met een Belgische vrouw; dat u geen familie, noch kennissen hebt in Marokko; dat uw medische toestand bovendien een overbrenging naar Marokko niet toelaat; dat u een pacemaker hebt en hiervoor regelmatig dient opgevolgd te worden door een medisch team.

Op 03.10.2024 werden volgende stukken per mail overgemaakt: een aanvraag FOD Sociale zekerheid personen met een handicap d.d. 09.02.2024; antwoord FOD Sociale zekerheid op vraag tot achterstallige uitkeringen; attest van deelname aan de workshop slachtofferhulp en justitieel welzijnswerk; FOD Sociale Zekerheid attest van erkenning van Handicap van 01.04.2018 tot 30.04.2020; attest van erkenning handicap met begeleidend schrijven d.d. 14.01.2019; attesten van verhoogde tegemoetkoming d.d. 11.01.2022 en d.d. 04.07.2022; begeleidingsovereenkomst D. A. d.d. 12.07.2022; bezoekerslijst gevangenis van 2022 tot 2024; brief aan uw toekomstige d.d. 17.12.2023; Covid certificaat; documenten FOD personen met een handicap d.d. 14.01.2019; 4 foto's; inschrijving Ziekenhuisschool Antwerpen van 21.09.1990 tot 30.06.1991; geboorteakte M. Al. R.; geboorteakte M. A.; uw geboorteakte; gegevens basisschool buitengewoon onderwijs scholengemeenschap T. (type 5); Groep intro attest deelname aan samenleven binnen de muren januari/februari 2024; Belgische verblijfstitel; afbeelding in/uitschrijvingsdocumenten, aankopen kleine tabak kantine 19.04.2023; mails van de PSD d.d. 30.01.2020 (vraag tot verlenging dossier FOD) en d.d. 05.02.2020 (vraag aan de Directie-generaal Personen met een handicap); openstaande schuld Alektum; overzicht van uw loopbaan; verslag consult cardiologie ZNA 22.06.2022; uw medisch dossier; verzoek DVZ tot invullen vragenlijst Hoorrecht en de vragenlijst hoorrecht. Omdat het gesprek met de terugkeerbegeleider op 19.09.2024 al enige tijd verstreken was, werd u op 04.03.2025 gesproken door de terugkeerbegeleider om na te vragen of u nog informatie wenste toe te voegen met betrekking tot het onderzoek betreffende uw verblijfsrecht. U hebt geen nieuwe elementen toegevoegd, maar wenste te benadrukken dat u niet wil terugkeren naar Marokko omwille van uw kinderen en omwille van medische redenen.

+++

Van 11.02.2012 tot 02.11.2014 was u gehuwd met mevrouw J. P. R. F. (geboren te Brasschaat op (...) 1990, van Belgische nationaliteit).

Uit deze relatie zijn twee kinderen geboren: M. A. (geboren op (...) 2011 te Antwerpen, van Belgische nationaliteit) en M. Al. R. (geboren op 30.10.2013 te Antwerpen, van Belgische nationaliteit). Mevrouw J. P. heeft nog andere kinderen waaronder een dochter J. A. (geboren op 03.10.2016 te Antwerpen, van Belgische nationaliteit).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) blijkt dat een kind dat wordt geboren uit een gehuwd of samenwonend koppel, ipso iure deel uitmaakt van dit gezin en dat bijgevolg vanaf de geboorte, en door het loutere feit ervan, een band ontstaat tussen dit kind en zijn ouders die een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) uitmaakt (EHRM (GK) 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije, § 94; EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28; EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59; EHRM 28 november 1996, Ahmet/Nederland, § 60; EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32; EHRM 27 oktober 1994, Kroon/Nederland, § 30; EHRM 26 mei 1994, Keegan/Ierland, §§ 44-45). De gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind wordt in principe verondersteld. De (echt)scheiding van de ouders maakt geen einde aan deze als gezinsleven geldende natuurlijke band tussen ouder en kind (EHRM 26 mei 1994, Keegan/Ierland, §§ 44 en 50; zie ook Europese Commissie voor de Rechten van de Mens (hierna: ECRM) 13 juli 1987, Irlen/Bondsrepubliek Duitsland), ook niet ten aanzien van de ouder die hierdoor niet langer samenwoont met het kind (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59; EHRM 21 juni 1988, Berrehab/Nederland, § 21). Om het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven vast te stellen, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind aldus niet noodzakelijk, wel moeten factoren aanwezig zijn die maken dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren (EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30; EHRM 27 oktober 1994, Kroon/Nederland, § 30).

U werd op 06.10.2011, een aantal weken voor de geboorte van M. A. opgesloten in de gevangenis en uw strafeinde was toen voorzien voor 02.09.2017. Tussen 23.05.2013 en 14.06.2013 en tussen 22.08.2016 en 16.01.2017, tussen 10.02.2017 en 16.02.2017 van 20.03.2017 tot 03.06.2017 hebt u E.T. genoten (van 18.04.2017 tot 03.06.2017 was u als ontvlucht geseind). Tussen 30.08.2018 en 03.10.2018 en vanaf 24.11.2018 bent u opgesloten in de gevangenis. U legde enkel de geboorteaattesten van uw kinderen, enkele foto's en de bezoekerslijst in de gevangenis voor. Uit het vonnis van de Correctionele Rechtbank van Antwerpen d.d. 20.12.2017 blijkt dat u uw kinderen destijds bij het CAW ontmoette. Mevrouw J. bracht de kinderen daarheen zodat het contact met u mogelijk was. Volgens de vaststellingen in dat vonnis zou de verstandhouding tussen u beiden verslechterd zijn sinds zij vernam dat u een nieuwe relatie had. Er kan uit het vonnis worden afgeleid dat er toen spanningen bestonden met betrekking tot de omgangsregeling. U gaf te kennen alles in het werk te stellen om het contact met uw kinderen op een goede manier te laten verlopen. Daar staat echter tegenover dat u sinds dat vonnis herhaaldelijk werd veroordeeld voor ernstige strafbare feiten, waaronder feiten van geweld, drugsbezit en -handel in detentie, en zelfs gewapende overvallen. Dergelijk aanhoudend crimineel gedrag is niet te rijmen met het gedrag dat verwacht mag worden van een ouder die daadwerkelijk het belang van zijn kinderen vooropstelt. Van een ouder mag worden verwacht dat hij – zeker bij bestaande spanningen met de andere ouder – zijn verantwoordelijkheid opneemt en zich onthoudt van gedrag dat de band met de kinderen verder kan schaden. Uw strafrechtelijk gedragspatroon toont het tegendeel: het is niet gericht op herstel of behoud van die ouder-kindrelatie, maar op herhaald grensoverschrijdend en maatschappelijk ontwrichtend gedrag. Dergelijk gedrag ondermijnt niet alleen uw geloofwaardigheid als ouder, maar werkt ook rechtstreeks in het nadeel van de kinderen, die recht hebben op stabiliteit, veiligheid en continuïteit. U legt naar aanleiding van onderhavige beslissing geen stukken voor die duidelijkheid verschaffen over de huidige omgangsregeling met uw kinderen. Hoewel niet is uitgesloten dat er externe factoren kunnen zijn die het contact bemoeilijken, werd hiervan geen concreet bewijs aangeleverd. U heeft zelf geen documenten of andere stukken overlegd die onomstotelijk een actieve en voortdurende betrokkenheid bij uw kinderen aantonen. Er liggen geen sluitende bewijzen voor waaruit afgeleid kan worden dat er vandaag nog sprake is van een hechte en structurele band tussen u en uw kinderen. Zo ontbreekt elk document waaruit blijkt dat u bijdraagt aan hun opvoeding en welzijn. Het gegeven dat uw dochter u sporadisch bezoekt in de gevangenis en dat er mogelijk virtueel contact is met uw zoon, volstaat niet als bewijs van een diepgaande ouder-kindrelatie. Deze beperkte contacten tonen veeleer aan dat het contact oppervlakkig en occasioneel is. Louter op basis van de door u voorgelegde documenten, en gelet op de bovenstaande feitelijke vaststellingen, kan niet worden geconcludeerd dat er sprake is van een bestaand en beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM tussen u en uw kinderen. U blijft in gebreke om met voldoende concrete elementen aannemelijk te maken dat uw verblijfsrecht in België werkelijk is vereist voor het welbevinden van uw kinderen.

Indien er hypothetisch vanuit zou gegaan worden dat er wel degelijk nog sprake is van een duurzame relatie met uw kinderen, quod non, kan opgemerkt worden dat u naar aanleiding van onderhavige beslissing geen concrete elementen aanbrengt waaruit blijkt dat het belang van de kinderen vergt dat u in België verblijft. Er wordt niet concreet aangetoond dat uw kinderen moeilijkheden zouden ondervinden om verder in België te verblijven zonder uw aanwezigheid. Gelet op uw herhaalde en langdurige detenties, in combinatie met uw persoonlijk gedrag en het ontbreken van betrokkenheid bij het dagelijkse leven van uw kinderen, kan worden aangenomen dat u al geruime tijd niet (meer) kan worden beschouwd als hun voornaamste zorgdrager – indien u die rol al ooit daadwerkelijk heeft vervuld. Gezien uw jarenlange detentie kan ervan uit gegaan worden dat hun moeder altijd de voornaamste zorgdragende volwassene was en dat nog steeds is. Zoals

reeds opgemerkt verblijft u sinds 24.11.2018 opnieuw in de gevangenis, het is niet onredelijk aan te nemen dat uw kinderen inmiddels gewend zijn aan uw afwezigheid thuis en de bezoeken in een gecontroleerde setting. De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen heeft hoe dan ook niet dezelfde ontwrichtende impact op hun leven als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder zal worden uitgewezen en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Ünur/Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant/het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur/Het Verenigd Koninkrijk). Uit niks blijkt dat contact via telefoon en/of internet vanuit het land waar u zich zal vestigen niet mogelijk zou zijn. Uw zoon M. A. zal bij uw strafeinde bijna meerderjarig zijn. Er blijkt evenmin dat uw kinderen (al dan niet mits begeleiding van een volwassene) u niet zouden kunnen opzoeken daar waar u zich zal vestigen. Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat dit onmogelijk zou zijn. Dat het contact met uw kinderen in dat geval moeilijker zal verlopen is enkel en alleen het gevolg van uw crimineel gedrag. U hebt meerdere zware veroordelingen opgelopen na de geboorte van uw kinderen. Dit getuigt van weinig verantwoordelijkheidszin als vader.

Hoe dan ook, hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft het daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Het EHRM heeft ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en/of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)). Uit het tweede lid van artikel 8 van het EVRM blijkt dat een inmenging in het familie- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, te verzekeren. Uit hetgeen supra besproken werd, blijkt dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die de beëindiging van uw verblijf noodzakelijk maken.

U had aanvankelijk (op 19.09.2024) aan de terugkeerbegeleider verklaard dat u 3 kinderen had: naast A. en Al., vermeldde u toen ook J. Aa. (geboren op (...) 2016 te Antwerpen van Belgische nationaliteit). Toen de terugkeerbegeleider u op 04.03.2025 nogmaals sprak, verduidelijkte u daarnaar gevraagd dat Aa. niet uw biologische dochter is. U vertelde dat de vader van Aa. overleden was en dat u haar als uw eigen dochter beschouwde, ze is immers de halfzus van uw kinderen. Het EHRM aanvaardt slechts in zeer uitzonderlijke gevallen een gezinsleven wanneer er geen bloedband of andere verwantschapsband bestaat tussen minderjarige kinderen en een derde, met name in de situatie waar er sprake is van een de facto gezinsrelatie tussen een minderjarig kind en een zorgdragende volwassene, die geen bloedverwant is (EHRM 22 april 1997, X., Y. en Z./Verenigd Koninkrijk (GK), § 37; EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150). Het gegeven dat Aa. u sporadisch komt bezoeken in de gevangenis maakt niet dat daarom aangenomen moet worden dat u als zorgdragende ouder ten aanzien van haar beschouwd dient te worden. U maakt niet aannemelijk dat u een zorgdragende volwassene voor de dochter van uw ex-partner bent en dat bijgevolg de onderhavige beslissing het belang van dit kind schaaft. U kan desgewenst het contact met Aa. onderhouden dan wel weer opnemen via moderne communicatiemiddelen of via korte bezoeken (mits begeleiding van een volwassene) naar daar waar u zich zal vestigen.

U verklaarde een duurzame relatie te hebben met mevrouw C. K. G. D. (geboren op (...) 1991, van Belgische nationaliteit). Om jullie relatie te staven legde u een brief voor aan "uw toekomstige". Uit het administratief dossier blijkt dat u en mevrouw op 22.05.2024 bij de stad Beveren informatie gingen inwinnen met betrekking tot de mogelijkheid om met elkaar te trouwen in de gevangenis Beveren. Op 07.01.2025 gaf de procureur des Konings een positief advies voor wat betreft het huwelijk. Op 06.05.2025 zijn jullie in de gevangenis van Beveren gehuwd.

Zoals reed vermeld, werd u op 24.11.2018 opgesloten in de gevangenis. Uit de bezoekerslijst blijkt dat mevrouw C. u pas sinds 07.01.2023 bezoekt in de gevangenis. Er zijn geen gegevens voorhanden die erop wijzen dat tussen u beiden voordien al sprake was van een relatie. Uit het administratief dossier blijkt dat jullie nooit officieel hebben samengewoond en jullie nooit ingeschreven stonden op eenzelfde adres. Uit het Rijksregister blijkt bovendien dat mevrouw C. tot 29.02.2024 officieel nog gehuwd was met een andere man.

Hoewel jullie op 06.05.2025 gehuwd zijn, kan op basis van de feiten niet geconcludeerd worden dat er sprake is van een duurzaam en stabiel samenlevingsverband. Mevrouw bezoekt u in de gevangenis en u verblijft tijdens penitentiair verlof op haar adres, maar dit vormt geen voldoende basis om te spreken van een gelijkwaardige, vrije en structurele gezamenlijke invulling van het leven als koppel. Penitentiair verlof is

immers van beperkte duur en onder strikt toezicht, waardoor het geen volwaardig alternatief biedt voor feitelijke samenwoning en het opbouwen van een gemeenschappelijk leven buiten de context van detentie.

De relatie wordt hoofdzakelijk binnen de detentiecontext beleefd en er is geen aantoonbaar duurzaam opgebouwd leven samen, zoals vereist voor een stabiel partnerschap. Het huwelijk op zich, hoe wettig ook, volstaat niet als bewijs van een duurzame en affectieve relatie wanneer de feitelijke samenwoning, economische verwevenheid en gezinsleven ontbreken. Bijgevolg is niet aangetoond dat sprake is van een beschermenswaardig privé- of gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Zelfs indien zou worden aangenomen dat aangetoond werd dat u een duurzame partnerrelatie hebt met mevrouw C. K., quod non, blijken uit het administratief dossier geen precieze onoverkomelijke hinderpalen die een gezinsleven buiten België verhinderen. Mevrouw C. K. heeft de Belgische nationaliteit, desondanks zou zij ervoor kunnen kiezen om zich te vestigen in een land waar u de kans zou hebben het gezinsleven uit te bouwen. Er werden geen concrete elementen voorgelegd waaruit blijkt dat mevrouw om medische, juridische of andere objectieve redenen niet met u zou kunnen samenleven in uw land van herkomst. Evenmin werd aangetoond dat de veiligheid of de gezondheid van mevrouw of haar eventuele gezinsleden in dat land in het gedrang zou komen. Er werden geen concrete elementen voorgelegd die aantonen dat het onmogelijk zou zijn om de relatie in het buitenland voort te zetten. Toen jullie in het huwelijk traden, was u op de hoogte van het gegeven dat uw verblijfsrecht ter discussie stond. Redelijkerwijze kan aangenomen worden dat u mevrouw hierover informeerde. Het feit dat zij niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten maakt niet dat zij u niet vrijwillig zou kunnen volgen naar uw land van nationaliteit of elders.

Mevrouw kan nog steeds nauw contact met vrienden en familie in België onderhouden middels regelmatige bezoeken en de moderne communicatiemiddelen.

Mevrouw C. K. kan er uiteraard voor kiezen in België te blijven en contact met u onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen, alsook via periodieke reizen naar Marokko. Dat het contact met uw partner moeilijker zal verlopen

indien zij ervoor zou kiezen in België te blijven, is enkel en alleen aan uzelf te wijten daar dit een gevolg is van de door u verschillende opgelopen strafrechtelijke veroordelingen die op hun beurt het gevolg zijn van de feiten die u wetens en willens zelf gepleegd heeft.

U verklaarde aan de terugkeerbegeleider op 19.09.2024 hier opgegroeid te zijn bij uw grootouders. Uw moeder is overleden en u stelde geen contact te hebben met uw vader (M. M., geboren op 23.03.1957 te M. Marokko, van Marokkaanse nationaliteit, K kaart geldig tot 14.07.2032). Uw broer (M. A., geboren op 18.07.1980 te Bergerhout, Belgische nationaliteit sinds 11.03.1999) verblijft in België. Het laatste bezoek van uw broer dateert van 07.10.2021. Uit het vonnis van de Correctionele rechtbank van Dendermonde d.d. 26.06.2023 blijkt dat uw broer drugs had overhandigd aan u terwijl u in detentie zat.

De relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen broers valt enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve en emotionele banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Uit uw administratief dossier blijkt niet dat er sprake zou zijn van bijkomende elementen van afhankelijkheid, noch van een relatie die dusdanig hecht is dat deze valt onder de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming tussen u, uw vader en/of uw broer. Het gegeven dat u in het verleden in de gevangenis bezoek ontving van uw broer wijst op zich niet op een bijzondere afhankelijkheidsband die verder reikt dan de normale affectieve banden. Er is niet gebleken dat u niet zelfstandig zou kunnen functioneren. U had namelijk reeds een eigen gezin gesticht. Uw leeftijd, met name 43 jaar oud, laat immers in beginsel toe te veronderstellen dat u in staat moet worden geacht om op zelfstandige basis een leven te leiden en in uw levensonderhoud te voorzien.

U stelde dat uw grootmoeder (A. F., geboren te Meknes op 01.01.1947, Belgische nationaliteit) in België woonachtig is. Uit het Rijksregister blijkt dat jullie tussen 18.07.1991 en 12.02.2001 op hetzelfde adres hebben gewoond. Zij komt u niet bezoeken in de gevangenis. U verklaarde tijdens het eerste gesprek met de terugkeerbegeleider op 19.09.2024 dat zij in Marokko was. Zoals reeds gemeld heeft u reeds een eigen gezin gesticht. Een bijzondere afhankelijkheidsband die verder reikt dan de normale affectieve banden met uw grootmoeder werd niet aangetoond.

Tenslotte vermeldde u nonkels, tantes, neven en nichten te hebben in België maar het contact zou door de jaren heen verwaterd zijn. Eén oom zou in Nederland verblijven. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007,

97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een bijzondere vorm van afhankelijkheid blijkt. De afstammingsband, noch een bijzondere afhankelijkheidsband met uw familieleden werd aangetoond. Al uw familieleden kunnen contact met u onderhouden/opnemen middels (korte) bezoeken en middels moderne communicatiemiddelen.

De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit is zodanig dat uw familiale belangen geen voorrang hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

+++

Het wordt niet betwist dat onderhavige beslissing met het oog op een latere verwijdering een inmenging vormt in uw privéleven. Het gegeven dat u in België geboren bent en er tot op heden steeds een verblijfsrecht genoot, is op zich echter geen reden om aan te nemen dat u zich niet zou kunnen aanpassen in het land van herkomst van uw ouders en grootouders. Het feit geboren en getogen te zijn in België, neemt niet weg dat het principe dat artikel 8 van het EVRM geen absolute bescherming tegen verwijdering inhoudt, blijft gelden. Het Hof van Justitie herinnert eraan dat "according to Recommendation Rec(2000)15 of the Committee of Ministers of the Council of Europe, each member state should have the option to provide in its internal law that a long-term immigrant may be expelled if he or she constitutes a serious threat to national security or public safety". De inbreuken die u pleegde, worden, zoals supra uitgebreid aangetoond, als zeer ernstig beschouwd en rechtvaardigen de beëindiging van uw verblijf alsook een verwijdering van het grondgebied.

Aangezien u in België geboren bent, is het normaal dat u hier bijvoorbeeld naar school ging, dat u Nederlands spreekt en dat er, behalve de familiebanden, ook sociale en culturele banden zijn. Uit niks blijkt echter dat de banden die u met België opgebouwd hebt van een dergelijk uitzonderlijke aard zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. Meer nog, het lijkt duidelijk dat uw gedrag, dat een ernstige verstoring van de openbare orde vormt, blijk geeft van de afwezigheid van de wil om werkelijk te integreren in de samenleving waarbinnen u zich ophoudt en waarvan u zo totaal en consequent bepaalde fundamentele waarden heeft miskend. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten. Een zeer groot deel van uw volwassen leven bracht u binnen de muren van een gevangenis door.

Er werd niet aangetoond dat de vriendschappen die u in België heeft opgebouwd een zodanige intensiteit zouden hebben dat een verbreking van deze contacten als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden. Er kan desgewenst contact onderhouden worden via de moderne communicatiemiddelen en middels bezoeken aan u daar waar u zich zal vestigen.

Ondanks dat u geboren werd in België, is er niet echt sprake van een sterke economische binding met België. Uit de door u voorgelegde loopbaangegevens, die bevestigd werden door een raadpleging uit Dolsis, blijkt dat u uiterst zelden officieel tewerkgesteld was (7 dagen in 2001, 5 dagen in 2002, 1 dag 2003, 1 maand in 2005, van 04.10.2010 tot 03.07.2011 en van 27.05.2013 tot 07.06.2013). U legde een begeleidingsovereenkomst van "D. A.", (kringloopwinkel) voor. Uit Dolsis blijkt dat u tussen 01.08.2022 en 01.02.2023, alsook van 18.09.2023 tot 01.02.2024 werkzaam was bij "D. A.". Voor zover u een reële kans zou maken op de Belgische arbeidsmarkt zou toch mogen verwacht worden dat u intussen duidelijke economische banden zou hebben opgebouwd en kan buigen op een duidelijk werkverleden of toch minstens de correcte attitude om aan de slag te gaan op de reguliere arbeidsmarkt.

In plaats van te werken opteerde u ervoor diefstallen te plegen die getuigen van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en fysieke integriteit en een gewetenloze drang naar snel en gemakkelijk geldgewin, die bijdragen tot het algehele onveiligheidsgevoel. U hebt een attest van erkenning van handicap voorgelegd dat dateert van 14.01.2019, waarin er sprake is van een erkenning van arbeidsbeperking met vermindering (66% van het verdienvermogen) en zelfredzaamheid (met 10 punten) met een geldigheidsperiode van 01.04.2018 tot 30.04.2020. Dit document is m.a.w. medisch en administratief vervallen U bracht een brief van de FOD Sociale zekerheid Personen met een handicap d.d. 09.02.2024 aan waaruit blijkt dat u bij die dienst een aanvraag deed. Middels hun schrijven verzochten ze om uw medisch dossier om de impact van uw handicap op uw dagelijks leven te evalueren. Het verder verloop van de aanvraag die u deed, is de Administratie onbekend. Er ligt momenteel geen recent attest van erkenning voor waaruit blijkt dat u volledig en blijvend arbeidsongeschikt bent. De eerdere vastgestelde beperkingen sluiten niet per definitie uit dat u in staat zou zijn tot het verrichten van aangepast, licht of ondersteunend werk. Er kan niet uitgesloten worden dat u in Marokko of daar waar u zich zal vestigen geen aangepast werk zou kunnen vinden in overeenstemming met uw mogelijkheden. Op basis van de voorliggende gegevens kan dus niet geconcludeerd worden dat er een onmogelijkheid tot arbeid of zelfredzaamheid zou zijn in de context van het land van herkomst. Het dragen van een pacemaker wijst op een medisch behandeld hartprobleem, maar

impliceert op zich geen volledige arbeidsongeschiktheid, noch een absolute afhankelijkheid van gespecialiseerde zorg. Veel personen met een pacemaker kunnen – mits opvolging – aangepaste, niet-fysiek belastende arbeid verrichten.

U legde nog een mail van een incassobureau (A. Group) voor. Mogelijks hebt u nog andere openstaande schulden. Het is niet meer dan normaal dat u uw openstaande schuld(en) vergoed. U kan de afbetalingen ook vanuit het buitenland doen.

U maakte geen melding van eventuele familieleden in Marokko, maar vermeldde tijdens het gesprek met de terugkeerbegeleider op 19.09.2024 wel dat uw grootmoeder toen in Marokko was. Het is de administratie onbekend of dit heden nog zo is, wellicht werd ze gezien haar leeftijd (78) in Marokko opgevangen door familieleden en mogelijks kan u daar ook een beroep op doen in Marokko. De omstandigheid dat uw naaste familie (tantes, nonkels, neven en nichten) in België woont, neemt niet weg dat er mogelijk andere familieleden zijn die wel nog in Marokko wonen. Eventueel kan uw familie in België, indien u contact met hen opneemt, u meer informatie geven over familie in Marokko.

Aangezien u in België geboren werd, zal het zich vestigen in Marokko, om daar een leven op te bouwen, ongetwijfeld aanpassing van u vergen. Dat wil echter niet zeggen dat het onmogelijk zou zijn. Uit het formulier hoorrecht blijkt dat u Arabisch beheerst en u gaf aan dat u opgevoed bent door uw grootouders waardoor het niet onredelijk is aan te nemen dat u vertrouwd bent met de Marokkaanse cultuur. Er bestaan projecten waarop eventueel een beroep gedaan kan worden (vb.: het "European return and reintegration network" waarbij België partner is). Indien u dat wenst, kan uitgezocht worden of u in aanmerking komt voor steun. Dat u België dient te verlaten eens u aan Justitie voldaan heeft, is enkel en alleen te wijten aan uw persoonlijk gedrag dat een bedreiging voor de openbare orde vormt. De belangen van de Belgische overheid wegen namelijk zwaarder dan uw persoonlijke belangen.

Zoals reeds vermeld, is het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. In casu wordt de inmenging als noodzakelijk beschouwd voor de bescherming van de orde en ter voorkoming van strafbare feiten. De bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden."

Waar de verzoeker stelt dat de verweerder niet heeft onderzocht welke familie of netwerk er effectief is in Marokko, kan hij niet worden gevolgd. De verzoeker werd immers meermaals (onder meer via een vragenlijst die op 19 september 2024 aan de verzoeker werd ter kennis gebracht) door de diensten van de verweerder bevestigd naar zijn familieleden in andere landen dan België. Aan de verzoeker werd duidelijk gemaakt dat hij terzake bewijsstukken diende voor te leggen, en dat verklaringen die niet ondersteund worden door bewijsstukken niet in overweging kunnen worden genomen. Hierbij wordt er uitdrukkelijk op gewezen dat de geldingsduur van het inreisverbod afhangt van verzoekers persoonlijke situatie, zodat het in zijn belang is de vragenlijst op een correcte en complete wijze te beantwoorden. Hiermee heeft de verweerder voldaan aan zijn onderzoeksplicht, te meer daar verzoekers (familiaal) netwerk geen algemeen gekend gegeven is, maar een gegeven dat behoort tot verzoekers persoonlijke leefwereld zodat het bij uitstek aan hemzelf toekomt om hiervan melding te maken wanneer hij hieromtrent wordt bevestigd.

De verzoeker toont dan ook niet aan dat de verweerder onzorgvuldig handelde bij de volgende vaststelling: *"U maakte geen melding van eventuele familieleden in Marokko, maar vermeldde tijdens het gesprek met de terugkeerbegeleider op 19.09.2024 wel dat uw grootmoeder toen in Marokko was. Het is de administratie onbekend of dit heden nog zo is, wellicht werd ze gezien haar leeftijd (78) in Marokko opgevangen door familieleden en mogelijks kan u daar ook een beroep op doen in Marokko. De omstandigheid dat uw naaste familie (tantes, nonkels, neven en nichten) in België woont, neemt niet weg dat er mogelijk andere familieleden zijn die wel nog in Marokko wonen. Eventueel kan uw familie in België, indien u contact met hen opneemt, u meer informatie geven over familie in Marokko."*

De louter eigen aanname dat de 78-jarige grootmoeder, die hij maar 1 keer heeft gezien, niet het nodige kan bieden aan een afklickende hartpatiënt, gaat bovendien voorbij aan de vaststelling dat deze grootmoeder, gezien haar leeftijd, in Marokko wellicht wordt opgevangen door andere familieleden waarop de verzoeker dan ook een beroep zou kunnen doen. De verzoeker toont niet aan dat deze motivering ondeugdelijk is of dat zij van onredelijkheid getuigt.

Hoe dan ook heeft de verweerder erkend dat het de verzoeker, die in België is geboren, ongetwijfeld aanpassing zal vergen om zich in Marokko te vestigen. De verweerder stelt zich op het standpunt dat dit echter niet wil zeggen dat dat onmogelijk is voor de verzoeker en verwijst terzake naar het feit dat uit het formulier hoorrecht blijkt dat hij Arabisch beheerst en aangaf te zijn opgevoed door zijn grootouders waardoor

het niet onredelijk is aan te nemen dat hij vertrouwd is met de Marokkaanse cultuur. De verweerder wijst tevens op re-integratieprojecten waarop de verzoeker eventueel een beroep kan doen.

Tevens geeft de verweerder duidelijk aan dat verzoekers belangen ondergeschikt zijn aan deze van de Belgische overheid bij het vrijwaren van de openbare orde: *“Zoals reeds vermeld, is het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. In casu wordt de inmenging als noodzakelijk beschouwd voor de bescherming van de orde en ter voorkoming van strafbare feiten. De bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden.”*

De verzoeker toont niet aan dat de inmenging in zijn privéleven onevenredig is in het licht van de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming die, het weze herhaald, niet absoluut is.

De verzoeker betoogt voorts dat van zijn echtgenote niet kan worden verwacht dat zij zich in Marokko vestigt bij de verzoeker, dat zij ook niet de middelen heeft om hem er om de haverklap te bezoeken en dat het een schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM om te verwachten dat zij gedurende acht jaar een latrelatie aanhouden via 'Whatsapp' en dergelijke.

Omtrent verzoekers banden met zijn echtgenote wordt in de tweede bestreden akte het volgende gesteld: *“U verklaarde een duurzame relatie te hebben met mevrouw C. K. G. D. (geboren op (...) 1991, van Belgische nationaliteit). Om jullie relatie te staven legde u een brief voor aan “uw toekomstige”. Uit het administratief dossier blijkt dat u en mevrouw op 22.05.2024 bij de stad Beveren informatie gingen inwinnen met betrekking tot de mogelijkheid om met elkaar te trouwen in de gevangenis Beveren. Op 07.01.2025 gaf de procureur des Konings een positief advies voor wat betreft het huwelijk. Op 06.05.2025 zijn jullie in de gevangenis van Beveren gehuwd.*

Zoals reed vermeld, werd u op 24.11.2018 opgesloten in de gevangenis. Uit de bezoekerslijst blijkt dat mevrouw C. u pas sinds 07.01.2023 bezoekt in de gevangenis. Er zijn geen gegevens voorhanden die erop wijzen dat tussen u beiden voordien al sprake was van een relatie. Uit het administratief dossier blijkt dat jullie nooit officieel hebben samengewoond en jullie nooit ingeschreven stonden op eenzelfde adres. Uit het Rijksregister blijkt bovendien dat mevrouw C. tot 29.02.2024 officieel nog gehuwd was met een andere man.

Hoewel jullie op 06.05.2025 gehuwd zijn, kan op basis van de feiten niet geconcludeerd worden dat er sprake is van een duurzaam en stabiel samenlevingsverband. Mevrouw bezoekt u in de gevangenis en u verblijft tijdens penitentiair verlof op haar adres, maar dit vormt geen voldoende basis om te spreken van een gelijkwaardige, vrije en structurele gezamenlijke invulling van het leven als koppel. Penitentiair verlof is immers van beperkte duur en onder strikt toezicht, waardoor het geen volwaardig alternatief biedt voor feitelijke samenwoning en het opbouwen van een gemeenschappelijk leven buiten de context van detentie.

De relatie wordt hoofdzakelijk binnen de detentiecontext beleefd en er is geen aantoonbaar duurzaam opgebouwd leven samen, zoals vereist voor een stabiel partnerschap. Het huwelijk op zich, hoe wettig ook, volstaat niet als bewijs van een duurzame en affectieve relatie wanneer de feitelijke samenwoning, economische verwevenheid en gezinsleven ontbreken. Bijgevolg is niet aangetoond dat sprake is van een beschermenswaardig privé- of gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Zelfs indien zou worden aangenomen dat aangetoond werd dat u een duurzame partnerrelatie hebt met mevrouw C. K., quod non, blijken uit het administratief dossier geen precieze onoverkomelijke hinderpalen die een gezinsleven buiten België verhinderen. Mevrouw C. K. heeft de Belgische nationaliteit, desondanks zou zij ervoor kunnen kiezen om zich te vestigen in een land waar u de kans zou hebben het gezinsleven uit te bouwen. Er werden geen concrete elementen voorgelegd waaruit blijkt dat mevrouw om medische, juridische of andere objectieve redenen niet met u zou kunnen samenleven in uw land van herkomst. Evenmin werd aangetoond dat de veiligheid of de gezondheid van mevrouw of haar eventuele gezinsleden in dat land in het gedrang zou komen. Er werden geen concrete elementen voorgelegd die aantonen dat het onmogelijk zou zijn om de relatie in het buitenland voort te zetten. Toen jullie in het huwelijk traden, was u op de hoogte van het gegeven dat uw verblijfsrecht ter discussie stond. Redelijkerwijze kan aangenomen worden dat u mevrouw hierover informeerde. Het feit dat zij niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten maakt niet dat zij u niet vrijwillig zou kunnen volgen naar uw land van nationaliteit of elders.

Mevrouw kan nog steeds nauw contact met vrienden en familie in België onderhouden middels regelmatige bezoeken en de moderne communicatiemiddelen.

Mevrouw C. K. kan er uiteraard voor kiezen in België te blijven en contact met u onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen, alsook via periodieke reizen naar Marokko. Dat het contact met uw partner moeilijker zal verlopen

indien zij ervoor zou kiezen in België te blijven, is enkel en alleen aan uzelf te wijten daar dit een gevolg is van de door u verschillende opgelopen strafrechtelijke veroordelingen die op hun beurt het gevolg zijn van de feiten die u wetens en willens zelf gepleegd heeft.”

Hieruit blijkt dat het determinerende motief inzake verzoekers banden met mevrouw K.C. erin bestaat dat er - ondanks het recente huwelijk in de gevangenis - in de feiten geen bewijs voorligt van een duurzame en affectieve relatie aangezien de feitelijke samenwoning, economische verwevenheid en gezinsleven ontbreken, derwijze dat het niet is aangetoond dat er sprake is van een beschermenswaardig privé- of gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. De verzoeker gaat hier niet op in en toont niet concreet aan dat hij in de gegeven context dermate nauwe banden heeft met mevrouw K.C., derwijze dat zij onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM zouden vallen. De kritiek van de verzoeker is gericht tegen een overtuigende motivering, zodat deze onontvankelijk is.

De verzoeker betoogt voorts dat er geen rekening mee werd gehouden dat hij zijn kinderen *quasi* wekelijks ziet. Hij benadrukt dat de actuele situatie in rekening moet worden genomen, terwijl de verweerder teruggrijpt naar het verre verleden. De verzoeker stelt dat het een brug te ver is dat zijn ex-partner naar Marokko heen en weer moet reizen opdat de kinderen hun vader kunnen zien en dat artikel 8 van het EVRM wordt geschonden indien het contact louter nog via 'face-timen' kan gebeuren.

Omtrent verzoekers banden met zijn minderjarige kinderen heeft de verweerder het volgende gesteld:

“Van 11.02.2012 tot 02.11.2014 was u gehuwd met mevrouw J. P. R. F. (geboren te Brasschaat op (...) 1990, van Belgische nationaliteit).

Uit deze relatie zijn twee kinderen geboren: M. A. (geboren op (...) 2011 te Antwerpen, van Belgische nationaliteit) en M. Al. R. (geboren op 30.10.2013 te Antwerpen, van Belgische nationaliteit). Mevrouw J. P. heeft nog andere kinderen waaronder een dochter J. A. (geboren op 03.10.2016 te Antwerpen, van Belgische nationaliteit).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) blijkt dat een kind dat wordt geboren uit een gehuwd of samenwonend koppel, ipso iure deel uitmaakt van dit gezin en dat bijgevolg vanaf de geboorte, en door het loutere feit ervan, een band ontstaat tussen dit kind en zijn ouders die een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) uitmaakt (EHRM (GK) 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije, § 94; EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28; EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59; EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 60; EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32; EHRM 27 oktober 1994, Kroon/Nederland, § 30; EHRM 26 mei 1994, Keegan/Ierland, §§ 44-45). De gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind wordt in principe verondersteld. De (echt)scheiding van de ouders maakt geen einde aan deze als gezinsleven geldende natuurlijke band tussen ouder en kind (EHRM 26 mei 1994, Keegan/Ierland, §§ 44 en 50; zie ook Europese Commissie voor de Rechten van de Mens (hierna: ECRM) 13 juli 1987, Irlen/Bondsrepubliek Duitsland), ook niet ten aanzien van de ouder die hierdoor niet langer samenwoont met het kind (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59; EHRM 21 juni 1988, Berrehab/Nederland, § 21). Om het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven vast te stellen, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind aldus niet noodzakelijk, wel moeten factoren aanwezig zijn die maken dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren (EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30; EHRM 27 oktober 1994, Kroon/Nederland, § 30).

U werd op 06.10.2011, een aantal weken voor de geboorte van M. A. opgesloten in de gevangenis en uw strafeinde was toen voorzien voor 02.09.2017. Tussen 23.05.2013 en 14.06.2013 en tussen 22.08.2016 en 16.01.2017, tussen 10.02.2017 en 16.02.2017 van 20.03.2017 tot 03.06.2017 hebt u E.T. genoten (van 18.04.2017 tot 03.06.2017 was u als ontvlucht geseind). Tussen 30.08.2018 en 03.10.2018 en vanaf 24.11.2018 bent u opgesloten in de gevangenis. U legde enkel de geboortecertificaten van uw kinderen, enkele foto's en de bezoekerslijst in de gevangenis voor. Uit het vonnis van de Correctionele Rechtbank van Antwerpen d.d. 20.12.2017 blijkt dat u uw kinderen destijds bij het CAW ontmoette. Mevrouw J. bracht de kinderen daarheen zodat het contact met u mogelijk was. Volgens de vaststellingen in dat vonnis zou de verstandhouding tussen u beiden verslechterd zijn sinds zij vernam dat u een nieuwe relatie had. Er kan uit het vonnis worden afgeleid dat er toen spanningen bestonden met betrekking tot de omgangsregeling. U gaf te kennen alles in het werk te stellen om het contact met uw kinderen op een goede manier te laten verlopen. Daar staat echter tegenover dat u sinds dat vonnis herhaaldelijk werd veroordeeld voor ernstige strafbare

feiten, waaronder feiten van geweld, drugsbezit en -handel in detentie, en zelfs gewapende overvallen. Dergelijk aanhoudend crimineel gedrag is niet te rijmen met het gedrag dat verwacht mag worden van een ouder die daadwerkelijk het belang van zijn kinderen vooropstelt. Van een ouder mag worden verwacht dat hij – zeker bij bestaande spanningen met de andere ouder – zijn verantwoordelijkheid opneemt en zich onthoudt van gedrag dat de band met de kinderen verder kan schaden. Uw strafrechtelijk gedragspatroon toont het tegendeel: het is niet gericht op herstel of behoud van die ouder-kindrelatie, maar op herhaald grensoverschrijdend en maatschappelijk ontwrichtend gedrag. Dergelijk gedrag ondermijnt niet alleen uw geloofwaardigheid als ouder, maar werkt ook rechtstreeks in het nadeel van de kinderen, die recht hebben op stabiliteit, veiligheid en continuïteit. U legt naar aanleiding van onderhavige beslissing geen stukken voor die duidelijkheid verschaffen over de huidige omgangsregeling met uw kinderen. Hoewel niet is uitgesloten dat er externe factoren kunnen zijn die het contact bemoeilijken, werd hiervan geen concreet bewijs aangeleverd. U heeft zelf geen documenten of andere stukken overlegd die onomstotelijk een actieve en voortdurende betrokkenheid bij uw kinderen aantonen. Er liggen geen sluitende bewijzen voor waaruit afgeleid kan worden dat er vandaag nog sprake is van een hechte en structurele band tussen u en uw kinderen. Zo ontbreekt elk document waaruit blijkt dat u bijdraagt aan hun onderhoud, alimentatie betaalt of op enige wijze betrokken bent bij beslissingen over hun opvoeding en welzijn. Het gegeven dat uw dochter u sporadisch bezoekt in de gevangenis en dat er mogelijk virtueel contact is met uw zoon, volstaat niet als bewijs van een diepgaande ouder-kindrelatie. Deze beperkte contacten tonen veeleer aan dat het contact oppervlakkig en occasioneel is. Louter op basis van de door u voorgelegde documenten, en gelet op de bovenstaande feitelijke vaststellingen, kan niet worden geconcludeerd dat er sprake is van een bestaand en beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM tussen u en uw kinderen. U blijft in gebreke om met voldoende concrete elementen aannemelijk te maken dat uw verblijfsrecht in België werkelijk is vereist voor het welbevinden van uw kinderen.

Indien er hypothetisch vanuit zou gegaan worden dat er wel degelijk nog sprake is van een duurzame relatie met uw kinderen, quod non, kan opgemerkt worden dat u naar aanleiding van onderhavige beslissing geen concrete elementen aanbrengt waaruit blijkt dat het belang van de kinderen vergt dat u in België verblijft. Er wordt niet concreet aangetoond dat uw kinderen moeilijkheden zouden ondervinden om verder in België te verblijven zonder uw aanwezigheid. Gelet op uw herhaalde en langdurige detenties, in combinatie met uw persoonlijk gedrag en het ontbreken van betrokkenheid bij het dagelijkse leven van uw kinderen, kan worden aangenomen dat u al geruime tijd niet (meer) kan worden beschouwd als hun voornaamste zorgdrager – indien u die rol al ooit daadwerkelijk heeft vervuld. Gezien uw jarenlange detentie kan ervan uit gegaan worden dat hun moeder altijd de voornaamste zorgdragende volwassene was en dat nog steeds is. Zoals reeds opgemerkt verblijft u sinds 24.11.2018 opnieuw in de gevangenis, het is niet onredelijk aan te nemen dat uw kinderen inmiddels gewend zijn aan uw afwezigheid thuis en de bezoeken in een gecontroleerde setting. De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen heeft hoe dan ook niet dezelfde ontwrichtende impact op hun leven als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder zal worden uitgewezen en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Ünur/Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant/het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur/Het Verenigd Koninkrijk). Uit niks blijkt dat contact via telefoon en/of internet vanuit het land waar u zich zal vestigen niet mogelijk zou zijn. Uw zoon M. A. zal bij uw strafeinde bijna meerderjarig zijn. Er blijkt evenmin dat uw kinderen (al dan niet mits begeleiding van een volwassene) u niet zouden kunnen opzoeken daar waar u zich zal vestigen. Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat dit onmogelijk zou zijn. Dat het contact met uw kinderen in dat geval moeilijker zal verlopen is enkel en alleen het gevolg van uw crimineel gedrag. U hebt meerdere zware veroordelingen opgelopen na de geboorte van uw kinderen. Dit getuigt van weinig verantwoordelijkheidszin als vader.

Hoe dan ook, hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft het daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Het EHRM heeft ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)). Uit het tweede lid van artikel 8 van het EVRM blijkt dat een inmenging in het familie- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, te verzekeren. Uit hetgeen supra besproken werd, blijkt dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die de beëindiging van uw verblijf noodzakelijk maken.”

Opnieuw gaat de verzoeker niet concreet in op de determinerende en uitvoerig gemotiveerde en feitelijk onderbouwde vaststelling dat er geen sprake is van een bestaand en beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM tussen de verzoeker en zijn kinderen. Waar de verzoeker thans stelt dat hij zijn kinderen *quasi* wekelijks ziet, blijkt niet en toont hij niet aan dat hij hiervan enig begin van bewijs heeft voorgelegd toen hij hieromtrent werd gehoord. Er valt dan ook niet in te zien hoe of waarom de verweerder hiermee rekening zou moeten houden. De verzoeker beperkt zich overigens thans tot een loutere bewering, waarmee hij de motieven van de tweede bestreden beslissing uiteraard niet kan ontkrachten. De verzoeker toont niet concreet aan dat hij met zijn kinderen, gelet op de in de tweede bestreden akte geschetste context, een daadwerkelijk gezinsleven onderhoudt dat valt onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM. Voor het overige is verzoekers kritiek opnieuw gericht tegen een overtollige motivering, zodat deze onontvankelijk is.

Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet aangetoond.

4.2.2.4. De verzoeker beroept zich tot slot nog op een schending van artikel 3 van het EVRM. Hij stelt dat hij zal creperen in een ongekend land en geeft aan dat in de tweede bestreden beslissing wordt gesteld dat veel personen met een pacemaker, mits opvolging, aangepaste niet-fysiek belastende arbeid kunnen verrichten, doch dat de verweerder niet heeft onderzocht welke mogelijkheden er in Marokko zijn tot aangepast werk.

Voor een algemene toelichting omtrent de draagwijdte van de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming, wordt verwezen naar hetgeen reeds is opgenomen onder punt 4.1.2.4.

In de tweede bestreden akte wordt als volgt gemotiveerd omtrent artikel 3 van het EVRM:

“U gaf aan medische problemen te hebben die u belemmeren om terug te keren naar Marokko. U gaf aan astma te hebben, een hartaandoening te hebben en een pacemaker te dragen. U gaf op 03.10.2024 uw medisch dossier door. Uw medisch dossier werd voorgelegd aan de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken. Uit de informatie verstrekt door de arts-adviseur blijkt dat de behandeling die u momenteel ondergaat, beschikbaar en toegankelijk is in Marokko. Dit medisch advies zal u, samen met de huidige beslissing, in een gesloten enveloppe worden overhandigd. Uit geen enkel voorliggend stuk blijkt dat u in Marokko zou worden onderworpen aan een behandeling die in strijd is met artikel 3 EVRM.”

Met de vage en loutere bewering dat de verzoeker zal creperen in Marokko, toont de verzoeker niet aan dat het onderzoek van de verweerder, die zich baseert op een uitgebreide medische analyse van de arts-adviseur dewelke in het administratief dossier zit en aan de verzoeker tezamen met de bestreden aktes werd ter kennis gebracht, gebrekkig werd gevoerd. Louter stellen dat hij zal creperen in Marokko volstaat hoe dan ook niet om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

Waar de verzoeker zich beroept op een schending van artikel 3 van het EVRM, moet hij immers in de eerste plaats met een begin van bewijs aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De verzoeker moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs en hij dient concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aan te brengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

In de mate dat de verzoeker stelt dat de motieven omtrent de mogelijkheden tot aangepast werk met een pacemaker getuigen van onzorgvuldigheid, behelst verzoekers kritiek de volgende motieven van de tweede bestreden akte:

“In plaats van te werken opteerde u ervoor diefstallen te plegen die getuigen van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en fysieke integriteit en een gewetenloze drang naar snel en gemakkelijk geldgewin, die bijdragen tot het algehele onveiligheidsgevoel. U hebt een attest van erkenning van handicap voorgelegd dat dateert van 14.01.2019, waarin er sprake is van een erkenning van arbeidsbeperking met vermindering (66% van het verdienvermogen) en zelfredzaamheid (met 10 punten) met een geldigheidsperiode van 01.04.2018 tot 30.04.2020. Dit document is m.a.w. medisch en administratief vervallen U bracht een brief van de FOD Sociale zekerheid Personen met een handicap d.d. 09.02.2024 aan waaruit blijkt dat u bij die dienst een aanvraag deed. Middels hun schrijven verzochten ze om uw medisch dossier om de impact van uw handicap op uw dagelijks leven te evalueren. Het verder verloop van de aanvraag die u deed, is de Administratie onbekend. Er ligt momenteel geen recent attest van erkenning voor waaruit blijkt dat u volledig en blijvend arbeidsongeschikt bent. De eerdere vastgestelde beperkingen sluiten niet per definitie uit dat u in staat zou zijn tot het verrichten van aangepast, licht of ondersteunend werk. Er

kan niet uitgesloten worden dat u in Marokko of daar waar u zich zal vestigen geen aangepast werk zou kunnen vinden in overeenstemming met uw mogelijkheden. Op basis van de voorliggende gegevens kan dus niet geconcludeerd worden dat er een onmogelijkheid tot arbeid of zelfredzaamheid zou zijn in de context van het land van herkomst. Het dragen van een pacemaker wijst op een medisch behandeld hartprobleem, maar impliceert op zich geen volledige arbeidsongeschiktheid, noch een absolute afhankelijkheid van gespecialiseerde zorg. Veel personen met een pacemaker kunnen – mits opvolging – aangepaste, niet-fysiek belastende arbeid verrichten.”

Daar waar het determinerend motief inzake de arbeidsbekwaamheid erin bestaat dat de verzoeker geen recent attest van erkenning voorlegt waaruit blijkt dat hij volledig en blijvend arbeidsongeschikt is en dat de eerder vastgestelde beperkingen niet per definitie uitsluiten dat hij in staat zou zijn tot het verrichten van aangepast, licht of ondersteunend werk, is het niet aan de verweerder om concreet te onderzoeken welk aangepast werk er voor de verzoeker (gelet op zijn hartaandoening en pacemaker) beschikbaar is in Marokko. Aangepast werk zoeken komt aan de verzoeker zelf toe en hij toont niet concreet aan dat het in de gegeven omstandigheden kennelijk onredelijk of feitelijk onjuist is om te besluiten dat niet blijkt dat er in hoofde van de verzoeker een onmogelijkheid tot arbeid of zelfredzaamheid zou zijn in de context van het land van herkomst.

Een schending van artikel 3 van het EVRM is niet aangetoond.

4.2.2.5. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat verzoeker niet aantoont dat de verweerder op onwettige, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft besloten om de verzoeker een inreisverbod van acht jaar op te leggen.

De uiteenzettingen van de verzoeker laten niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verweerder in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet beschikt. Met zijn betoog maakt de verzoeker evenmin concreet aannemelijk dat de verweerder welbepaalde elementen niet of niet voldoende zou hebben onderzocht.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van het evenredigheidsbeginsel of van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet kan dan ook niet worden aangenomen.

Ook een schending van artikel 8 van het EVRM of van artikel 3 van het EVRM werd niet aangetoond.

In zoverre dat de verzoeker met zijn betoog zou aansturen op een nieuwe beoordeling van de voorliggende elementen, benadrukt de Raad dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006. nr. 2479/001, 94). De Raad treedt op als annulatierechter en heeft zich dus niet over de opportuniteit van de genomen beslissing uit te spreken. De Raad kan zijn beoordeling niet in de plaats stellen van die van het bevoegde bestuur.

4.2.3. Het ten aanzien van de tweede bestreden akte aangevoerde enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig februari tweeduizend zesentwintig door:

C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE